

E 252

ΠΕΤΡΟΥ Γ. ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκριθέν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1905
διὰ μίαν πενταετίαν.

«Τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς κατάλληλον ἀνά-
γνωσμα εἰς τοὺς μαθητάς».
(Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν κ.κ. Κριτῶν).

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ
30 — Ὀδὸς Σταδίου — 30
1906

ΠΕΤΡΟΥ Γ. ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκριθὲν κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1905
διὰ μίαν πενταετίαν.

«Τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς κατάλληλον ἀνάγνω-
σμα εἰς τοὺς μαθητάς».

(Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν κ.κ. Κριτῶν).

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

1906

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Πρὸς τὸν κ. Π. Παυλάτον.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν Νόμον ΒΤΓ', τῆς 12^{ης} Ἰουλίου 1895, τὸ σχετικὸν Β. Διάταγμα τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους, τὰς προκηρῦξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδακτικῶν βιβλίων τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς οἰκείας ἐπιτροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν Ἀλφαβητάριον (Μέρος Β'), ὅπως εἰσαχθῆ ἐπὶ πανταετίας ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως τῶν δημοσίων, δημοσυντηρητῶν καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου κλπ. ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας παρατηρήσεις.

Ὁ Ὑπουργὸς

(Τ Σ) Α. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Στέφανος Μ. Παρίσης

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τῶν ἡμετέρων Καταστημάτων.

ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγὼ εἶμαι μαθητῆς. —
Ἡ Ἀθηνα εἶνε μαθήτρια. —
Ἐγὼ ἀναγινώσκω εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον.
Ἡ Ἀθηνα ἀναγινώσκει εἰς ἄλλο βιβλίον.
Τώρα θὰ μελετήσω τὸ μάθημά μου καὶ
ἔπειτα θὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον.

Θὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον τακτικά. Θὰ
κάθημαι εὐτακτα. Θὰ εἶμαι πολὺ προσεκτικός.
Θὰ μελετῶ τὸ μάθημά μου. Θὰ γείνω καλὸν καὶ
φρόνιμον παιδίον, διὰ νὰ μὲ ἀγαπῶσιν οἱ γονεῖς
μου καὶ ὁ διδάσκαλός μου.

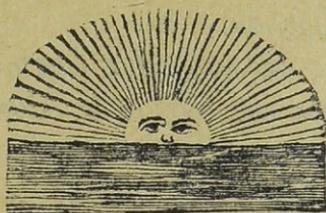
Προσευχή.

Δός μου, Δέσποινα Μαρία
Δός μου τὴν βοήθειάν σου,
Καὶ ποτέ, ποτέ μαζράν σου
Μὴ μ' ἀφίνης, Παναγία.

Χάριζε μου τὴν υγιάν
Κάμε με καλὸν παιδίον
Νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖον
Ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν.

Ἄκουε μὲ προθυμίαν
Τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς μου
Καὶ εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς μου
Δίδε πᾶσαν εὐτυχίαν

(Α. Κ.)

Ὁ ἥλιος

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε. Τὸ μέρος, ἀπ τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος ὀνομάζεται Ἀνατολή.

Ἐκαστος μεταβαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ οἱ καλοὶ μαθηταὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει. Ὁ ἥλιος δύει τὸ ἑσπέρας.

Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον δύει ὁ ἥλιος, ὀνομάζεται Δύσις.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου γίνεται σκότος καὶ ἄρχεται ἡ νύξ.

Τὴν νύκτα κοιμώμεθα καὶ ἀναπαυόμεθα.

Ἡ σελήνη

Τὴν νύκτα λάμπει ἡ σελήνη εἰς τὸν οὐρανόν. Μόνον ὀλίγας νύκτας δὲν φαίνεται ἡ σελήνη· εἰς

τὸν οὐρανόν. Καὶ οἱ ἀστέρες λάμπουσι τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶνε ὠραῖον, ἰδίως ὅταν εἶνε πανσέληνος καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς.

Παρατηροῦντες τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας ἅς δοξολογῶμεν τὸν Δημιουργὸν τοῦ Κόσμου, τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὅστις τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν.

Ἡοίμια.

Ἄναμμένο φωτεινὸ
Τοῦ Θεοῦ φανάρι
Ἐψηλὰ στὸν οὐρανὸν
Λάμπει τὸ φεγγάρι,
Κ' ἡ μητέρα τραγουδεῖ
Καὶ κοιμίζει τὸ παιδί.

Νανουρίζει τραγουδεῖ
Καὶ στὸ κρεββατάκι
Ἐκοιμήθη τὸ παιδί,
Τὸ μικρὸ παιδάκι.
Κ' ἡ μητέρα ἡ καλὴ
Τὸ σκεπάζει τὸ φιλεῖ.

(Α. Κ.)

Ἡ οἰκία.

Οἱ ἄνθρωποι κατοικοῦμεν εἰς οἰκίας.

Ἡ οἰκία ἔχει τέσσαρας τοίχους.

Εἰς τοὺς τοίχους εἶνε θύραι καὶ παράθυρα.

Ἀπὸ τὰς θύρας καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα εἰσέρχεται τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ.

Ἡ οἰκία διαιρεῖται εἰς δωμάτια.
Οἱ κτίσται κτίζουσι τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας.
Οἱ ξυλουργοὶ κατασκευάζουσι τὰς θύρας καὶ
τὰ παράθυρα.

Πλησίον τῆς οἰκίας εἶνε ἡ αὐλή.

Ἡ αὐλή εἶνε περιτοιχισμένη.

Ἡ θύρα τῆς αὐλῆς ὀνομάζεται αὐλόθυρα.

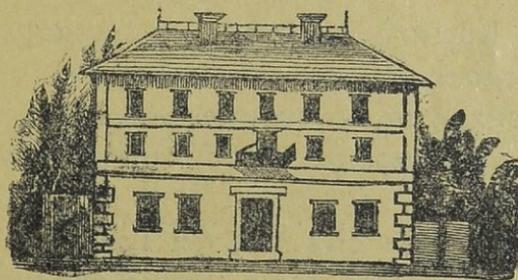
Εἰς τὴν αὐλὴν εἶνε διάφορα φυτά.

Ἡ αὐλή πρέπει νὰ εἶνε καθαρὰ πάντοτε.

Πλησίον τῆς οἰκίας εἶνε ὁ κήπος.

Ἐντὸς τοῦ κήπου εἶνε διάφορα ὀπωροφόρα
δένδρα, λάχανα καὶ ἄνθη.

Ἐκεῖνος ὅστις καλλιεργεῖ τὸν κήπον ὀνομά-
ζεται κηπουρός.

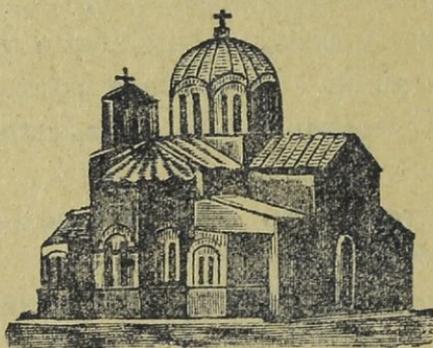
Τὸ σχολεῖον.

Τὰ καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιά κάθηνται ἡσυχᾶ
καὶ εὐτακτὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶνε πάντοτε κα-
θαρά. Μανθάνουσι γράμματα. Κάμνουσιν ὅ,τι
λέγει εἰς αὐτὰ ὁ διδάσκαλος ἢ ἡ διδασκάλισσα.

Ἔχουσι πάντοτε τὰ βιβλία των καθαρὰ.

Ποτὲ δὲν ἀτακτοῦσι, ποτὲ δὲν θορυβοῦσι οὔτε φιλονικοῦσι μὲ ἄλλα παιδία.

Ποτὲ δὲν βλάπτουσι τὰ πράγματα τοῦ σχολείου οὔτε τῶν συμμαθητῶν αὐτῶν.

Ὁ ναός

Τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἐκκλησία λέγεται καὶ ναός.

Ὁ ναός διαιρεῖται εἰς τὸν κυρίως ναὸν καὶ εἰς τὸ Ἱερὸν.

Εἰς τὸ Ἱερὸν εἶνε ἡ Ἁγία Τράπεζα.

Ἐπάνω εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν εἶνε τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Εἰς τὸ Ἱερὸν εἰσέρχονται οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι κληρικοί.

Τὸ Ἱερὸν χωρίζεται ἀπὸ τὸν κυρίως ναὸν διὰ τοῦ εἰκονοστασίου.

Εἰς τὸ εἰκονοστάσιον εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ

Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ
Βαπτιστοῦ καὶ ἄλλων Ἁγίων.

Εἰς τὸν κυρίως ναὸν εἶνε τὸ στασίδιον τοῦ
Ἀρχιερέως καὶ ἀπέναντι τούτου ὁ Ἄμβων.

Τὸ στασίδιον τοῦ Ἀρχιερέως λέγεται Δεσπο-
τικόν.

Ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἶνε καντήλια, κηροπήγια,
πολυέλαιοι καὶ ἄλλα.

Πλησίον τοῦ ναοῦ εἶνε τὸ κωδωνοστάσιον.

Εἰς τὸν ναὸν μεταβαίνομεν διὰ τὰ προσευχη-
θῶμεν.

Ποίημα

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
Εἶν' ἐκκλῆσιὰ ἐρημικὴ

Τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ
Δὲν ἔχει ψάλτ' οὐδὲ παπᾶ.

Ἐνα καντῆλι θαμπερό,
Καὶ ἓνα πέτρινο σταυρὸ

Ἐχει στολίδι μοναχὸ
Τὸ ἐκκλῆσιὰ τὸ πτωχό.

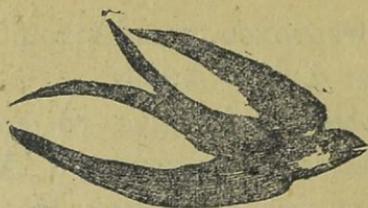
Ἄλλ' ὁ διαβάτης ποῦ περνᾷ
Στέκεται καὶ τὸν προσκυνᾷ

Καὶ μὲ εὐλάβεια πολλή
Τὸν ἄσπρον του σταυρὸν φιλεῖ.

Ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ἐκεῖ
Εἶγε εἰκόνα μυστικὴ,

Μ' αἶμα τὴν ἔγραψ' ὁ Θεὸς
Καὶ τὴν λατρεύει ὁ λαός.

(Ἄγγ. Βλάχος.)

Μὴ φονεύετε τὰ πτηνὰ

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπορεύοντο εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Ἀνδρέας εἶδε μίαν χελιδόνα, ἥτις ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓν ξηρὸν κλαδίον. Ἐλαβε δὲ ἐν λιθάριον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ ρίψῃ κατὰ τῆς χελιδόνος. Ἡ Μαρία, ὡς εἶδε τοῦτο καὶ ἐφώνησε δυνατά· «μὴ! μὴ Ἀνδρέα! Τί σοῦ ἔκαμε τὸ καυμένο τὸ πουλάκι;»

Τὰ πουλάκια ὄχι μόνον δὲν μᾶς βλάπτουσιν ἀλλὰ καὶ μᾶς ὠφελοῦσι,

Ὁ Ἀνδρέας ἔρριψε τότε κατὰ γῆς τὸ λιθάριον.

Αἶνιγμα.

Ἀπὸ ἄνω ὄσον τιγάνι
Ἀπὸ κάτω ὄσον βαμβάκι
Κι' ἀπὸ πίσω ὄσον ψαλίδι.
Τί εἶνε;

Ποίημα.

Ἐνα πουλάκι μέσ' στὸ χιόνι
Ζητεῖ τοῦ κάκου κάτι τι
Τὸ δύστυχο! πεινά, κρυώνει.
Καὶ νὰ πετάξῃ ἀδυνατεῖ.

Παιδιά, π' ἀγράμματα τ' ἀφήσουν
Κ' εἶν' ἀσπλαγχνα καὶ μοχθηρά,
Τέτοια πουλιά σὰν ἀπαντήσουν
Τῶχουν μεγάλην τους χαράν,

Καὶ τρέχουν καὶ τὰ κυνηγοῦνε
Ἀπὸ κακία μοναχά,
Ὅς ποῦ νὰ πέσουν νὰ πιαθοῦνε
Ἢ ν' ἀποθάνουν τὰ πτωχά.

Μὰ γὰ ποῦ μὲ ἀρέσουν μόνο
Καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιά,
Τέτοιο πουλάκι τὸ ζυγάνω
Μὲ πόνο καὶ εὐσπλαγχνη καρδιά.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο μου ψωμάκι
Καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο μου φαγὶ
Δίδω στὸ δύστυχο πουλάκι,
Διὰ νὰ τοῦ σώσω τὴν ζωὴν.

Καὶ τῶχω μιὰ χαρὰ μεγάλη,
Σὰν φάγη καὶ δυναμωθῆ
Κ' ἀνοίξῃ τὰ φτερά του πάλι
Καὶ στὴν φωλίτσα του κρυφθῆ.

(Γ. Βιζυνοῦ).

Ὁ ποιμὴν.

Ὁ ποιμὴν ὁδηγεῖ τὸ ποίμνιον εἰς τὴν βοσκήν.
Καὶ τὸ μὲν καλοκαίρι ὁδηγεῖ αὐτὸ εἰς τὰ βουνά,
τὸν δὲ χειμῶνα εἰς τὰ θερμὰ μέρη.

Ὁ ποιμὴν τρέφει σκύλους, διὰ νὰ φυλάττωσι τὸ ποίμνιόν του.

Οἱ σκύλοι προφυλάττουσι τὸ ποίμνιον ἀπὸ τοὺς λύκους καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας.

Ὁ ποιμὴν κρατεῖ εἰς τὸ χέρι του μεγάλην ράβδον.

Ὁ ποιμὴν παίζει τὸν αὐλόν.

Ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς τὰ πρόβατα.

Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διανυκτερεύει τὸ ποίμνιον λέγεται μάνδρα.

Ἀπὸ τὸ γάλα κατασκευάζουσιν οἱ ποιμένες τυρὶ καὶ βούτυρον.

Ἀἶνεμα.

Ἄσπρο εἶνε σὰν τυρὶ καὶ τυρὶ δὲν εἶνε,

Ἐχει ποντικεῦ οὐρά, ποντικὸς δὲν εἶνε.

Τί εἶνε ;

Ποίημα.

Ἄρναια εἶναι ὄρα
Τὸ σκότος ἀρχινᾷ
Νὰ καταιβῆτε τώρα
Ἄπ' τὰ ψηλὰ βουνά.

Καὶ στὰν ξαναἰδῆτε
Χρυσὸν τὸν οὐρανό,
Τροφὴν καλὴν θὰ βρῆτε
Καὶ πάλιν στὸ βουνό.

Οὐδ' ἄλλο περιμένουν
Τὰ ζῆα τὰ καλά
Καὶ νὰ τα, καταβαίνοον
Ἄφινουν τὰ ψηλά.

Ἐμπρὸς ὁ Μοῦργος πάγει
Σὰν γέρων γνωστικός
Ἀκαλουθεὶ στὸ πλάγι
Μαγγούρα καὶ βοσκός.
(Α. Κ.)

Αἶνιγμα.

Χίλια μύριοι καλογέροι
σένα ὄρασο ναι ντυμένοι.
Τί εἶνε:

Ἄρτος

Ἡ κυριωτέρα τροφή μας εἶνε τὸ ψωμί. Τὸ ψωμί λέγεται καὶ ἄρτος. Ἐκεῖνος, ὅστις κατασκευάζει τὸν ἄρτον ὀνομάζεται ἄρτοποιός.

Ὁ ἄρτοποιὸς ἀναμιγνύει ἀλεῦρι, νερόν, προζύμη καὶ ἄλας. Μετὰ ταῦτα ζυμώνει καλὰ τὸ μίγμα τοῦτο πολλήν ὥραν. Ἀφοῦ ζυμώσῃ αὐτὸ καλὰ, τὸ κόπτει εἰς τεμάχια. Τὰ τεμάχια ταῦτα ἀφίνει σκεπασμένα, ἕως νὰ φουσκώσωσι καὶ ἀρχίσωσι νὰ σκάζωσι. Τότε θέτει αὐτὰ ἐντὸς τοῦ φούρνου, ἀφοῦ προηγουμένως θερμάνῃ αὐτὸν καλὰ. Μετὰ δύο ὥρας σχεδὸν ὁ ἄρτος εἶνε ψημένος καὶ κατάλληλος διὰ τροφήν.

Αἶνιγμα α'.

Ψηλός, ψηλός καλόγηρος
καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.

Τί εἶνε;

β'.

Ἀνὸ ἄλογ' ἄλωνίζουνε, κ' ἡ κυρὰ Μαριά σαρώνει.

Τί εἶνε;

Τὸ καρφὶ καὶ τὸ πέταλον.

Εἷς χωρικός εἶχεν ὄραιο καὶ δυνατὸν ἵππον.
Μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς τὸν σταῦλον, διὰ νὰ ἴδῃ
τὸν ἵππον του. Παρατήρησε δὲ, ὅτι ἀπὸ τὸ ἐν
πέταλον τοῦ ἵππου ἔλειπεν ἐν καρφίον. Εἶπε δὲ
τότε εἰς τὸν ὑπηρέτην του, νὰ ὑπάγῃ τὸν ἵππον
εἰς τὸν πεταλωτὴν, διὰ νὰ βάλῃ τὸ καρφὶ ποῦ ἔ-
λειπεν ἀπὸ τὸ πέταλον. Ὁ ὑπηρέτης ἠμέλησε νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ κυρίου του.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ ὑπηρέτης ὑπῆγε
μὲ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἀγρὸν δι' ἐργασίαν.

Εἷς τὸν δρόμον ἔπεσε τὸ πέταλον ἀπὸ τὸ πόδι
τοῦ ἵππου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἵππος ἐπεριπάτει ἐπάνω
εἰς τὰς πέτρας, ἐπληγώθη τὸ πόδι του. Ἠρξισε
δὲ τότε νὰ χωλαίνῃ. Ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε κάτω.

ἐνεκα δὲ τούτου ἡ κνήμη τοῦ ἵππου ἐτσακίσθη.—
Διὰ τοῦτο λέγει καὶ ἡ παροιμία :

«Διὰ τὸ καρφὶ χάνει κανεὶς τὸ πέταλον».

Τὸ χρυσόπυθες παιδίον.

Ὁ Ἀριστείδης ἐπορεύετο εἰς τὸ σχολεῖον.
Εἰς τὸν δρόμον εἶδε μίαν δεκάραν. «ὦ!—ἐφώνηξε
μὲ χαράν—, μία δεκάρα. Μὲ αὐτὴν θὰ ἀγοράσω
κάστανα». Ἐσκυψε καὶ τὴν ἐπῆρε.

Ἐπειτα ὅμως εἶπε μὲ τὸν νοῦν του· «αὐτὴ ἡ
δεκάρα ἴσως εἶνε τῆς μικρᾶς Ἰωάννας, ἡ ὁποία
πηγαίνει ἐμπρός. Αὐτὴ θὰ τὴν ἔχασεν.»

Ὁ Ἀριστείδης ἔτρεξε τότε, διὰ νὰ φθάσῃ τὴν
Ἰωάνναν. Ὅτε δὲ τὴν ἔφθασεν, ἠρώτησεν αὐτὴν,
εἰ ἔχασε τίποτε.

Ἡ Ἰωάννα ἔβαλε τὸ χερὶ εἰς τὸ θαλάκιόν της
καὶ ἀμέσως ἐφώνηξε· «ναί, ἔχασα μίαν δεκάραν,
μὲ τὴν ὁποίαν ἐπήγαινα νὰ ἀγοράσω γάλα, διὰ
τὸ μικρὸ ἀδελφί μου, ποῦ εἶνε ἄρρωστον» καὶ
ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Μὴ κλαίῃς» εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, «τὴν ἡῦρα
ἐγὼ λάβε την.»

Ἡ Ἰωάννα ἐχαμογέλασε τότε, νύχαιρισταισε
τὸν Ἀριστείδην καὶ ἔτρεξε νὰ ἀγοράσῃ τὸ γάλα.

Ἡ φιλονικία.

Πόσον κακὸν εἶνε ἡ φιλονικία! Δὲν εἶνε
ἀσχημότερον, παρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς παιδιὰ νὰ
φιλονικῶσι.

Ἡ Βασιλικὴ καὶ ἡ Ἑλένη ἦσαν ἀδελφαί. Εἶ-
χον μίαν ὠραίαν κούκλαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε
ἐκράτει ἢ μία καὶ ἄλλοτε ἢ ἄλλη καὶ ἔπαιζον.

Μίαν ἡμέραν ἡ Βασιλικὴ δὲν ἠθέλε νὰ δώσῃ
τὴν κούκλαν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ἐθύμωσαν
τότε. Ἡ μία ἤρπασε τὴν ὠραίαν κούκλαν ἀπὸ
τὸ κεφάλι καὶ ἡ ἄλλη τὴν ἐτράβα ἀπὸ τὰ πόδια.

Ἡ κούκλα ἐκόπη εἰς δύο καὶ εἰς μὲν τὰ χέ-
ρια τῆς Βασιλικῆς ἔμεινε τὸ κεφάλι, εἰς δὲ τὰ
χέρια τῆς Ἑλένης τὸ ὑπόλοιπον μέρος.

Τότε ἤρχισαν καὶ αἱ δύο νὰ κλαίωσι καὶ νὰ
μετανοῶσιν

Ἀπὸ τὴν φιλονικίαν πάντοτε κακὸν θὰ προ-
κύψῃ.

Ἡ ἀγαθότης εἶνε καλλιτέρα τῆς ὠραιότητος.

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρία ἦσαν ἀδελφαί.

Ἡ Ἑλένη ἦτο πολὺ ὠραία, ἐνῶ ἡ Μαρία ἦτο
ἀσχημος.

Ἡ Μαρία ἐλυπείτο διὰ τὴν ἀσχημίαν τῆς.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μαρία παρετήρει τὸ πρόσω-
πὸν τῆς μέσα εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶπε μὲ τὸν
νοῦν τῆς· «ἀφοῦ δὲν εἶμαι ὠραία, θὰ προσπαθῆσω
νὰ γίνω καλή.»

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Μαρία ἔγεινε τόσον καλή, ὥστε
ὅλοι τὴν ἠγάπων διὰ τὴν καλωσύνην τῆς. Ἐνεκα
δὲ τῆς καλωσύνης τῆς τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας
ἔγινε συμπαθέστατον καὶ εὐχάριστον, περισσό-

τερον ἀπὸ τὸ ὠραιότερον πρόσωπον, διότι εἰς αὐτὸ ἐξωγραφίζετο ἡ ἀγαθότης τῆς Μαρίας.

Ἡ ἀγαθότης κάμνει τὸ πρόσωπον εὐχάριστον, ἐνῶ ἡ κακία τὸ ἀσχημίζει.

Ἡοῖμα.

Καλὴ ἀπόφασις.

Πᾶς λυποῦμαι, ἐπειδὴ
Ἦρουν ἄτακτο παιδί!
Ἦρουν καταφρονημένοι
Τὸ καῦμένο, τὸ καῦμένο!

Τάρα δὲ θά προσπαθίσω
Τὴν ἀγάπην ν' ἀποκτήσω
Τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν γονέων.

Καὶ θά γείνω εὐπειθής,
Πρόθυμος, ἐπιμελής.
Δὲν θά ἀτακτῆσω πλέον.

(Α. Κ.)

Τὸ καλὸν τέκνον.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν ἀγρὸν φορτωμένη.

Ἐβάδιζεν ἀργά, ἀργά καὶ μὲ δυσκολίαν, ἕνεκα τοῦ βάρους, τὸ ὅποιον ἔφερεν.

Εἰς τοὺς ὤμους τῆς εἶχεν ἕν μεγάλην δεμάτιον ξηρὰ ξύλα καὶ εἰς τὸ χέρι τῆς ἐκράτει ἕν σακκούλιον γεμάτο ἀγρία χόρτα.

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον μὲ

ἄλλα παιδιά. Καθὼς εἶδε τὴν μητέρα του, ἀμέσως ἔτρεξε καὶ τὴν προὔπαντησε.

«Μητέρα μου,» — ἐφώναξε τότε ὁ μικρὸς Ἰάκωβος — «θέλω νὰ σὲ ἐλαφρώσω ἀπὸ τὸ φορτίον σου. Δός μου τὸ σακκούλιον,» καὶ ἐπῆρε τὸ σακκούλιον εἰς τὰ μικρά του τὰ χεράκια καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν.

+ Λέγετε εὐχαριστῶ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓνα γλύκισμα. Ὁ Γεώργιος τὸ ἐπῆρε, χωρὶς νὰ εἶπῃ «εὐχαριστῶ.»

Ἡ μήτηρ δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβεν ὀπίσω τὸ γλύκισμα.

Μετὰ ταῦτα ἔκραζε τὴν γάταν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ἥμισυ ἀπὸ αὐτό.

Ἡ γάτα τότε ἐπλησίασε καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἐχαϊδεύει τὴν γάταν.

Ἡ γάτα ἐκύρτωσε τὴν ῥαχίν της, ἔσειε τὴν οὐρὰν της καὶ ἔκαμνε ῥόν, ῥόν.

«Βλέπεις,» εἶπεν ἡ μήτηρ πρὸς τὸν Γεώργιον. «Ἡ γάτα δὲν ἤξεύρει νὰ ὀμιλῇ, καὶ ὅμως μὲ τὸν τρόπον της μοῦ λέγει «εὐχαριστῶ.»

Ἐπειτὰ ἐκάλεσε καὶ τὸν σκύλον καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἄλλο ἥμισυ.

Ὁ σκύλος ἐκίνει τὴν οὐρὰν του ὡς νὰ ἔλεγε καὶ αὐτὸς «εὐχαριστῶ.»

‘Ο Γεώργιος ἔβλεπε μὲ μεγάλην του λύπην τὴν γάταν καὶ τὸν σκύλον νὰ τρώγῃσι τὸ γλύκισμα. Ἐλεγεν ὅμως μὲ τὸν νοῦν του· «ἡ μήτηρ μου ἔχει πολὺ δίκαιον.— ‘Ο ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε εὐγενὴς καὶ εὐγνώμων.»

‘Η Μικρὰ Σοφία.

‘Η μήτηρ τῆς μικρᾶς Σοφίας ἦτο ἄρρωστος. Δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. ‘Η μικρὰ Σοφία, ἐξύπνα πολὺ πρῶτ, ἔκαμνεν ὅσας ἐργασίας ἠδύνατο καὶ ἐπεριποιεῖτο τὴν μητέρα τῆς μὲ πολλὴν προθυμίαν. ‘Η μήτηρ τῆς ἠσθάνετο μεγάλην χαράν, διότι ἔβλεπε τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν φιλοστοργίαν τῆς μικρᾶς τῆς Σοφίας.

Ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς σας.

‘Ο μικρὸς Ἀνδρέας ἦτο μαθητῆς. Διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἔπρεπε νὰ διαβῆ μίαν λιθίνην γέφυραν.

Ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γέφυραν διήρχετο ποταμός.

‘Η μήτηρ του ἔλεγεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν· «παιδί μου, πρόσεχε, ὅταν διαβαίνῃς τὴν γέφυραν νὰ μὴ πηγαίνῃς ἀπὸ τὴν ἄκραν, διὰ νὰ μὴ πέσης μέσα εἰς τὸ ποτάμι.»

‘Ο Ἀνδρέας ὅμως εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ βλέ-

πη τὰ ὄψαρια, τὰ ὅποια ἦσαν μέσα εἰς τὸν ποταμόν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὰ χεῖλη τῆς γεφύρας καὶ ἔσκυψε νὰ ἰδῆ τὰ ὄψαρια, τὰ ὅποια ἔπλεον μέσα εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐνῶ δὲ παρετῆρει αὐτὰ ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ μπλούμ! ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ποτάμι. Κατὰ καλὴν τύχην τὸ ποτάμι δὲν εἶχε τότε πολὺ νερόν, ἄλλως ὁ Ἀνδρέας θὰ ἐπνίγετο.

Ἐπληγῶθη ὅμως εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκ τῆς πληγῆς ἔρρεεν αἷμα. Ἐκεῖθεν διέβαινον δύο ἄνθρωποι καὶ εἶδον τὸν Ἀνδρέαν.

Τὸν ἀνέσυρον ἀπὸ τὸν ποταμόν καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὴν μητέρα του βρεγμένον καὶ αἱματωμένον.

Ἡ μητέρα του, ὅταν εἶδε τὸν Ἀνδρέαν εἰς τοιαύτην ἐλθεινὴν κατάστασιν ἐτρόμαξεν.

Ἐκτοτε ὁ Ἀνδρέας ἔμαθεν ὅτι τὰ παιδιά πρέπει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς συμβουλάς τῶν γονέων τῶν καὶ τῶν διδασκάλων τῶν.

Πρέπει τέκνον, ἀφοῦ πάθης,
Νὰ σοφροισθῆς, νὰ μάθης.

Αἱ δύο ἀδελφαί.

Εἶπεν εἰς τὴν μικρὰν Μελπομένην ἡ μήτηρ τῆς νὰ ράψῃ ἐν ὑποκάμισον.

Ἡ Μελπομένη ἤρχισε τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ τόση πολλὴ ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ἡ ἐργασία

αὐτῆ, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ.

Ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶπε·

«Μελπομένη, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βοηθήσω διὰ νὰ τελειώσῃς γρήγορα τὴν ἐργασίαν σου.»

Αἱ δύο ἀδελφαὶ τότε ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν, καὶ ἡ καθὲ μία ἀπὸ αὐτὰς προσεπάθει νὰ ἐργασθῆ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Δὲν ἐπέρασε δὲ πολλὴ ὥρα, ποῦ ἐτελείωσαι τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Εὐχαριστημέναι τότε κατέβησαν εἰς τὸν κήπον, διὰ νὰ παίξωσιν.

Ἡ μοιρασμένη ἐργασία γίνεται γρήγορα καὶ μὲ εὐχαρίστησιν.

Τὰ καλὰ τῆς ὁμοιοίας

* Ἄνθι φέρουν εὐτυχίας.

Ἡ ἀξιέπαινος προᾶξις.

Ἡ Αἰκατερίνη διέβαινεν ἀπὸ ἓνα δρόμον. Εἰς τὸν ὄμὸν τῆς εἶχεν ἓν κἀνιστρον.

Πλησίον τῆς Αἰκατερίνης ἔτρεχεν ἓν μικρὸν παιδίον.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἐσκόνταψεν, ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέτωπον. Τὸ μέτωπον τοῦ παιδίου ἐξωγκάθη.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκαταίβασε τὸ κἀνιστρον ἀπὸ τὸν ὄμὸν τῆς, ἐτοποθέτησεν αὐτὸ εἰς ἓν μέρος καὶ ἐπῆρε τὸ μικρὸν παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην.

της. Ἐπειτα τοῦ ἑκαθάρισε τὸ πρόσωπον, ἔβρεξε τὸ μαντήλιόν της μὲ νερόν καὶ μὲ αὐτὸ ἔδεσε τὸ μέτωπον τοῦ παιδίου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ παιδίον ἔκλαιεν, ἡ Αἰκατερίνη τὸ ἠσπάσθη, διὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ καὶ τὸ ἔφε-
ρεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὰ εὐγενῆ παιδιά.

Τρία παιδιά ἑκάθηντο πλησίον εἰς τον τοίχον μιᾶς οἰκίας καὶ ἔπαιζον.

Μία γραια, ἔπεριπάτει μὲ δυσκολίαν καὶ ἐπρο-
χώρει ἐκεῖ, ἵπου ἔπαιζον τὰ τρία παιδιά.

Ἀμέσως τὰ παιδιά ἐσηκώθησαν καὶ παρεμέρι-
σαν, διὰ νὰ περάσῃ ἡ γραια. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ἡ γραια, τὰ παιδιά ἀπεκαλύφθησαν μὲ εὐγένειαν καὶ ἐχαιρέτισαν τὴν γραιαν.

Ἡ γραια ἀντεχαιρέτισε τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα παιδιά καὶ εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ τὸν εὐγενῆ τρόπον αὐτῶν τὰ ἠύχθη καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρό-
μον της

Οἱ δυνατοὶ πρέπει νὰ βοηθῶσι τοὺς ἀδυνάτους.

Τὸ ρυάκιον, τὸ ὁποῖον ἦτο μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τοῦ προαστείου, ὑπερέξεχειλίσειεν ἔνεκα τῆς βροχῆς.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος κατῶκει εἰς τὸ προάστειον.
Ἐπανήρχετο δὲ ἐκ τοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον ἦτο

ἐντὸς τῆς πόλεως, εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ διαβῆ τὸ ρυάκιον Ἄλλὰ πῶς νὰ διαβῆ αὐτό, ἀφοῦ τὸ ρυάκιον ἔρρεε μὲ μεγάλην ὀρμήν; Ἐμεινε λοιπὸν πλησίον τοῦ ρυακίου ἀκίνητος παρατηρῶν αὐτὸ μὲ πολλὴν λύπην

Κατὰ τύχην διέβαινε ἐκεῖθεν εἰς νέος

Ὁ νέος οὗτος ἔλαβε τὸν μικρὸν Γεώργιον εἰς τοὺς ὤμους του καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην Ἐκεῖθεν ὁ Γεώργιος ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ ἐπιμελὴς μαθήτριά.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κλειῶ ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ καρδιά της ἐκτύπα πολὺ δυνατὰ ἔκαμνε τάκ, τάκ.

Εἶδε τὴν αἰθουσαν τοῦ σχολείου γεμάτην ἀπὸ κοράσια.

Εἶδεν εἰς τοὺς τοίχους διαφόρους εἰκόνας, γεωγραφικοὺς χάρτας καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα.

Εἶδε μαυροπίνακας καὶ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς γραμμένα γράμματα μὲ κιμωλίαν

Ἦκουσε τὰ ἄλλα κοράσια νὰ λέγωσι τὰ μαθήματά των.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων μαθητριῶν εἶδε τὴν μικρὰν Ἐλπινίκην, ἡ ὁποία ἀνεγίνωσκε πολὺ ὥραια.

«Α!» εἶπε τότε ἡ Κλειῶ μὲ τὸν νοῦν της «καὶ

ἐγὼ θὰ μάθω γράμματα. Θὰ προσπαθῆσω νὰ γεί-
ω καλὴ μαθήτρια.»

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Κλειὼ ἔγεινε ἡ καλλιτέρα μα-
θήτρια, διότι ἦτο ἐπιμελής, φρόνιμος καὶ τακτικὴ.

Τί ἀξίζει ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Ἡ Πηνελόπη ἐπορεύετο εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ μήτηρ της εἶχε δώσει εἰς αὐτὴν ἐν τεμάχιον
ἄρτου, διὰ νὰ τὸ φάγῃ εἰς τὸ διάλειμμα.

Εἰς τὸ διάλειμμα ἡ Πηνελόπη, ἐπειδὴ δὲν ἐπεί-
να, τὸ ἐπέταξεν.

Ὅτε ἐσχόλασε καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν
της, συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον ἐν ὄρφανὸν παι-
δίον. Τὸ ὄρφανὸν ἐφόρει σχισμένα ἐνδύματα καὶ
ἦτο κάτωχρον. Ἐπεῖνα τὸ δυστυχές.

Ἡ Πηνελόπη εἶπε τότε μὲ τὸν νοῦν της·
«Διὰ τί νὰ πετάξω τὸν ἄρτον· δὲν ἔκαμα καλὰ.
Ἴδου τώρα πῶς χρειάζεται. Πόσῃ εὐχαρίστη-
σιν θὰ ἐπροξένηι τώρα εἰς τὸ πεινασμένον τοῦτο
παιδίον.»

Κατὰ καλὴν τύχην εἶχεν ἐν μῆλον καὶ τὸ
ἔδωκεν εἰς τὸ πτωχόν.

Τὸ πτωχὸν εἶπεν· «εὐχαριστῶ.»

Ἐνῶ δὲ τὸ πτωχὸν ἔτρωγε τὸ μῆλον ἡ Πη-
νελόπη ἔλεγε :

«Πόσα ἐξοδεύονται εἰς περιττά!

Πόσα καταστρέφονται ὡς ἄχρηστὰ!

Πόσα χάνονται ἐξ ἀμελείας!
Πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς, ἐὰν εἶχον
αὐτὰ;»

Τὸ μυρμηκι.

Ἐν μυρμηκι ἐπήγαινεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰ νὰ εὐ-
ρη τροφήν. Ἦρε δὲ ἓνα στάχυν σίτου καὶ ἤθελε
νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν φωλεάν του.

Πῶς ὅμως νὰ τὸν φέρῃ; Ὁ στάχυς ἦτο βαρὺς
καὶ τὸ μυρμηκι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κινήσῃ.

Ἀνέβη τότε ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον καὶ παρε-
τήρει μετὰ προσοχῆς, μήπως ἴδῃ κανένα ἀπὸ τοὺς
συντρόφους του.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρετήρει ἐδῶ, παρετήρει
ἐκεῖ.

Ἐπὶ τέλους βλέπει δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους
του, οἱ ὅποιοι διέβαινον ἐκεῖθεν. Ἐτρέξε τότε νὰ
τοὺς συναντήσῃ.

Ὅτε τοὺς συνήντησε, συνεινοήθη μὲ αὐτοὺς
καὶ τότε καὶ τὰ τρία μυρμηκία μετέβησαν ἐκεῖ
ποῦ ἦτο ὁ στάχυς.

Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ τὸ
ἔν, τὸ ἔκαμαν τότε τὰ τρία εὐκόλως. Ἐσυρον
τὸν στάχυν καὶ τὸν μετεκόμισαν εἰς τὴν φωλεάν
των.

Οἱ ἄνθρωποι μιμούμενοι τὰ μυρμηκία πρέπει
νὰ βοηθῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· διότι ἡ ἔνωσις ἀποτε-
λεῖ τὴν δύναμιν.

Ποίημα

Ἡ μέλισσα πετᾷ.

Ἡ μέλισσα πετᾷ, ἐπιμελής ἐργατικὴ
 πετᾷ ἐδῶ, πετᾷ ἐκεῖ· πετᾷ, πετᾷ, πετᾷ.
 Δὲν κάθεται ποτέ. Ἄνοιγει τὰ μικρὰ πτερὰ.
 Στὸ ἔργον τρέχει μὲ χαρὰ· πετᾷ, πετᾷ, πετᾷ.
 Καὶ σὺ καλὸ παιδί, ποτέ μὴ χάνης τὸν καιρὸν
 Ποτὲ μὴν εἶσαι ὀκνηρόν, ποτέ, καλὸ παιδί.

(Α. Κ.)

Τὸ εὐπειθὲς ἀρνίον.

Μία γραῖα εἶχεν ἐν ἀρνάκι καὶ τὸ ἠγάπα πολὺ.

Μίαν ἡμέραν ἡ γραῖα εἶπεν εἰς τὸ ἀρνάκι τῆς
 «ἀρνάκι μου, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ σοῦ φέρω χορτα-
 ράκι τρυφερὸ καὶ νεράκι δροσερό.

Πρόσεξε καλά νὰ μὴ ἀνοίξης τὴν θύραν, διότι
 θὰ ἔλθῃ ὁ λύκος νὰ σὲ φάγῃ.»

«Καλά,» εἶπε τὸ ἀρνάκι, «δὲν θὰ ἀνοίξω.»

Ἡ γραῖα ἐπῆρε τὸ καλάθῆκι τῆς καὶ τὸ στα-
 μνάκι τῆς, ἔκλεισε καλά τὴν θύραν τῆς οἰκίας
 τῆς καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ λειβάδι.

Ὁ λύκος εἶδε τὴν γραῖαν, ποῦ ἐπορεύετο εἰς
 τὸ λειβάδι καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι τῆς
 γραῖας καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

«Ποῖος εἶσαι;» ἠρώτησε τὸ ἀρνάκι.

«Εἶμαι ἡ γραῖα,» ἀπεκρίθη ὁ λύκος.

«Ἄνοιξε, ποῦ σοῦ ἔφερα χορταράκι τρυφερὸν
 καὶ νεράκι δροσερόν.» «Δὲν ἀνοίγω,» εἶπε τὸ

ἀρνάκι. «Εἶσαι ὁ λύκος. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν φωνὴν σου. Ἡ γραῖα δὲν ἔχει τοιαύτην φωνήν.» Ὁ λύκος ἐπερίμενε, μήπως ἀνοιῖξη τὸ ἀρνάκι, ἀλλὰ τὸ ἀρνάκι δὲν ἤνοιγέν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν ἡ γραῖα καὶ εἶδε τὸν λύκον ἔμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς.

Φωνάζει τότε τοὺς γείτονας. Οἱ γείτονες ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ ἐφόνευσαν τὸν λύκον, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε νὰ φάγη τὸ ἀρνάκι.

Ποίημα.

Ἀρνάκι ἀσπρο καὶ παχὺ
τῆς μάνας του καμάρι
ἐβγῆκεν εἰς τὴν ἐξοχὴ
καὶ στὸ χλωρὸ χορτάρι.
Ἄπ' τὴ χαρὰ του τὴν πολλὴ
ἀπρόσεκτα πηδοῦσε,
τῆς μάνας του τὴν συμβουλὴ
καθ' ὅλου δὲν ψηφούσε.
Καθὼς, παιδί μου, προχωρεῖς
καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
νὰ κακοπάθῃς εὐμπορεῖς
καὶ πρέπει νὰ προσέχης.
Χανδάκι βρέθηκε βαθύ,
ὄρμα σὰν παλλικάρι,
νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ
καὶ σπάζει τὸ ποδάρι.

(Α. Κατακονζινός)

Τὸ ἀμελές παιδίον.

Πρωίαν τινὰ ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὰ βιβλία του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Εἰς τὸν δρόμον ἐσκέφθη, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον νὰ ἀλλάξῃ δρόμον καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ἀγρούς, διὰ νὰ εὕρῃ καμμίαν φωλεάν πτηνῶν.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἰωάννης ἠλλάξε δρόμον καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἐπορεύθη εἰς τοὺς ἀγρούς.

Εἰς τοὺς ἀγρούς ἦσαν διάφορα δένδρα μικρὰ καὶ μεγάλα.

Ἐπάνω εἰς ἓν ὑψηλὸν δένδρον ὁ Ἰωάννης εἶδε μίαν φωλεάν. Ἄφησε τότε τὰ βιβλία του κατὰ γῆς καὶ ἀνέβη ἔπάνω εἰς τὸ δένδρον.

Ἐντὸς τῆς φωλεᾶς ἦσαν τέσσαρα μικρὰ πουλάκια, τὰ ὅποια ἔκαμνον τσίου, τσίου.

Ὁ Ἰωάννης ἤπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐπῆρε τὰ μικρὰ πουλάκια ἀπὸ τὴν ζεστὴν φωλεάν των.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ δένδρον, ὄρμα ἔννευ μὲγάλον πτηνὸν ἐναντίον τοῦ κυρ Γιάννη.

Ὁ Ἰωάννης φοβηθεὶς, πηδᾷ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν δένδρον καὶ κτυπᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Κλαίων δὲ καὶ μὲ αἱματωμένην τὴν κεφαλὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ γονεῖς του, ὅτε εἶδον εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὸν Ἰωάννην καὶ ἔμαθον ποῦ ἐπῆγε καὶ πῶς ἐπληγώθη, ἐπέπληξαν αὐτὸν καὶ τῷ ἐπέβα-

λον ὡς τιμωρίαν νὰ μὴ καθίση ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰς τὸ τραπέζιον, ἀλλὰ νὰ τρώγῃ μόνος του εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Τὸ προπετὲς παιδίον.

Ὁ Φίλιππος ἦτο πολὺ προπετὲς καὶ φλύαρον παιδίον.

Εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ἀποκρίνεται χωρὶς νὰ ἐρωτᾶται καὶ νὰ ὁμιλῇ, ἐνῶ ὠμίλει ἄλλος.

Πολλάκις ὁ διδάσκαλός του τοῦ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ἐλάττωμά του τοῦτο εἶνε ἀπρεπὲς καὶ ἀσχημον καὶ τὸν συνεβούλευε νὰ διορθωθῇ.

Καὶ οἱ γονεῖς του πολλάκις τοῦ ἔλεγον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῇ, ὅταν ὁμιλῇ ἄλλος καὶ νὰ μὴ ἀποκρίνεται, ὅταν δὲν ἐρωτᾶται.

Μὲ ὅλας ὅμως τὰς συμβουλὰς τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν γονέων ὁ Φίλιππος ἔμενεν ἀδιόρθωτος.

Μίαν ἡμέραν ὁ διδάσκαλος κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ μαθήματος ἠρώτησεν ἓνα μαθητὴν.

Τὸ προπετὲς παιδίον ἀπήντησε χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ.

Ὁ διδάσκαλος εἶπε τότε πρὸς αὐτό·

«Εἶπέ μου, Φίλιππε, ἤξεύρεις διὰ τί ἔχομεν δύο ὦτα καὶ ἓν στόμα;

Τὸ φλύαρον παιδίον δὲν ἤξευρε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἐσιώπα.

«Νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἐγώ,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

«Διὰ νὰ ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ λέγωμεν ὀλίγα.»

Ὁ πεινασμένος λύκος.

Μία μητέρα ἔβαλε τὸ μικρὸν της εἰς τὴν νιαν, διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ μικρὸν ἔκλαιε καὶ ἡ μητέρα τὸ ἔνανου.
«Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι.»

Τὸ παιδάκι μου νὰ κἀνη.»

Τὸ μικρὸν ἐξηκολούθει νὰ κλαίη.

Ἡ μητέρα εἶπε τότε· «κοιμήσου, διότι θὰ σὲ δώσω τοῦ λύκου νὰ σὲ φάγη.»

Κατὰ τύχην ἐπέρα ἀπ' ἔξω ἓνας λύκος.

Ὁ λύκος ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους.

Ἐκάθησε λοιπὸν καὶ ἐπερίμενε πότε θὰ τοῦ δώσῃ ἡ μητέρα τὸ παιδί της, νὰ τὸ φάγη.

Τὸ παιδί ἀπεκοιμήθη. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν τὸ παιδί ἐξύπνησεν.

Ἡ μητέρα ἔλαβε τότε τὸ μικρὸν της εἰς τὴν ἀγκάλην της, τὸ ἐφίλησε καὶ εἶπε·

«παιδάκι μου, ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ. Δὲν σὲ δίνω τοῦ λύκου· καὶ ἂν ἔλθῃ ἐδῶ ὁ λύκος, ἐγὼ θὰ τὸν φονεύσω.»

Ὁ λύκος ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔφυγε πεινασμένος καὶ καταφοδισμένος.

Στὸ μικρὸ τὸ κρεββατάκι
ἠσυχάζει τὸ παιδάκι.

Τὸ παιδάκι κάνει νάνα
τὸ προσέχ' ἢ παραμάνα.

Ἡ Μηλέα.

Ἡ μηλέα εἶνε δένδρον ὀπωροφόρον.

Οἱ καρποὶ τῆς μηλέας ὀνομάζονται μῆλα.

Τὸ μῆλον εἶνε πολὺ ὠραίος καρπός.

Ἡ μηλέα ἔχει ρίζας.

Αἱ ρίζαι τῆς μηλέας διακλαδίζονται ἐντὸς
τῆς γῆς.

Τὰ ἄκρα τῶν ριζῶν τῆς μηλέας εἶνε λεπτά
ὡς νήματα καὶ ὀνομάζονται ριζίδια.

Αἱ ρίζαι χρησιμεύουσι διὰ νὰ στηρίζεται τὸ
δένδρον.

Ἀπὸ τὰς ρίζας τρέφεται τὸ δένδρον.

Τὸ δένδρον ἀπορροφᾷ διὰ τῶν ριζῶν τοῦ τὴν
τροφὴν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν γῆν.

Ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εἶνε ὁ κορμός.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ φύονται οἱ κλάδοι.

Ἐκ τῶν κλάδων φύονται ἄλλοι μικρότεροι.

Ἐκ τῶν μικρῶν τούτων κλάδων φύονται τὴν
ἄνοιξιν φύλλα καὶ ἄνθη.

Ἀπὸ τὰ ἄνθη γίνονται οἱ καρποί.

Ἡ μηλέα εἶνε δένδρον φυλλοβόλον, διότι τὸ
φθινόπωρον πίπτουσι τὰ φύλλα τῆς.

Τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων πίπτουσι τὰ φύλλα τὸν

χειμῶνα, ὀνομάζονται φυλλοβόλα: καθὼς ἡ συκῆ.
Τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἔχουσι φύλλα ὅλον τὸ
ἔτος ὀνομάζονται ἀειθαλῆ: καθὼς ἡ ἐλαία, ἡ κυ-
πάρισσος καὶ ἄλλα.

Ποίημα. (ᾄσμα.)

Τὰ πράσινα φύλλα. Τὰ κόκκινα μῆλα
Μ' ἀρέσουν πολύ.
Ὁραία, ὄραία, σὲ βλέπω μπλέα τοῦ κήπου στολί.
Μικρὸς, πῶς νὰ φθάσω καὶ μῆλα νὰ πιάσω ἐκεῖ στὰ
[κλαδιά;
Χαρὰ εἰς ἐμένα, ἂν μ' ἐπεφτεν ἕνα ἐδῶ στὴν
[ποδιά.

(Α. Κ.)

Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους.

Τὸ ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα μῆνας.
Οἱ μῆνες ὀνομάζονται
Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος,
Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὐγούστος, Σεπτέμ-
βριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος.
Τὸ ἔτος διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ἐποχάς.
Ἐαρ ἢ ἀνοιξίς. — Θέρος ἢ Καλοκαίριον. — Φθι-
νόπωρον καὶ Χειμῶν.
Ἐκάστη ἐποχὴ διαρκεῖ τρεῖς μῆνας.
Ὁ Μάρτιος, ὁ Ἀπρίλιος καὶ ὁ Μάϊος ἀποτε-
λοῦσι τὴν Ἀνοιξίν.
Ὁ Ἰούνιος, ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὐγούστος ἀπο-
τελοῦσι τὸ Καλοκαίριον.

Ὁ Σεπτέμβριος, ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος ἀποτελοῦσι τὸ Φθινόπωρον.

Ὁ Δεκέμβριος, ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Φεβρουάριος ἀποτελοῦσι τὸν Χειμῶνα.

Ποίημα. (ᾄσμα)

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξὶς ἦλθαν τὰ λουλουδία.
Πράσινα ἢ γῆ φορεῖ καὶ ἀνθίζει τὸ κλαδί.
Καὶ παντοῦ χαρᾶς χοροὶ καὶ χαρᾶς τραγούδια.

Ὅλα ἢ φύσις χαροπὴ χαίρεται καὶ ψάλλει
Ψάλλετε καὶ σεῖς, παιδιά,
Μὲ χαρούμενη καρδιά
Κι' ὁ χειμῶνας τὰ κλαδιά
Θὰ μαράνη πάλιν.

Ὁ ὀκνηρὸς.

«Τί νὰ γείνω; Τί νὰ γείνω;» ἐσυλλογίζετο ὁ Κωστάκης.

«Νὰ γείνω ἀγωγιάτης; Τοῦτο δὲν εἶνε εὐγενὲς ἔργον. Νὰ γείνω μυλωνᾶς; δὲν θὰ κοιμῶμαι τὴν νύκτα. Νὰ γείνω ἀρτοποιός; Ἡ φωτιά τοῦ φούρνου μὲ ἐνοχλεῖ πολὺ.»

«Τί νὰ γείνω; Τί νὰ γείνω;» ἐσκέπτετο καὶ ἔξυε τὴν κεφαλὴν του.

Νὰ γείνω σιδηρουργός; Εἶνε βαρεῖα ἡ ἐργασία.

Νὰ γείνω ράπτης; τὸ βελόνι μου κεντᾷ τὰ δάκτυλα. Νὰ γείνω ὑποδηματοποιός; τὸ δέριμα εἶνε σκληρόν.

Νὰ γείνω κηπουρός; εἶνε κοπιαστικὴ ἐργασία.
«Τί νὰ γείνω; τί νὰ γείνω;» ἐσυλλογίζετο.
Νὰ γείνω ναύτης; φοβοῦμαι τὴν θάλασσαν.
Νὰ γείνω ἀμαξηλάτης; οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουσι.
Νὰ γείνω στρατιώτης; φοβοῦμαι τοὺς πυρο-
βολισμούς. Νὰ γείνω νεκροθάπτης; φοβοῦμαι
τοὺς νεκρούς.

Τέλος πάντων καμμία ἐργασία δὲν ἤρρεσεν εἰς
τὸν Κωστάκην.

Πῶς κατήντησε δὲ ὁ Κωστάκης διὰ τὴν ὀκνη-
ρίαν του, καθεὶς τὸ ἐννοεῖ.

Ἐξῆσε πτωχὸς καὶ περιφρονημένος ἀπὸ
ὅλους: ἀπὸ συγγενεῖς καὶ ξένους.

Ἡ μήτηρ.

Τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα
εἰς τὸν κόσμον, εἶνε ἡ μήτηρ μου.

Αὐτὴ μοῦ ἔδωκε τὴν πρώτην τροφήν: τὸ γά-
λα της.

Αὐτὴ μὲ ἐνανούριζε γλυκά, γλυκά στήν
ἀγκάλην της διὰ νὰ κοιμηθῶ.

Αὐτὴ ἐκάθητο πλησίον ὅταν ἐκοιμώμην.

Αὐτὴ ἐδίδωκε τὰς μυίας, τοὺς κώνωπας καὶ
τὰ ἄλλα ὀχληρὰ ἔντομα, διὰ νὰ μὴ ταραξῶσι
τὸν ὕπνον μου.

Αὐτὴ μὲ ἐπαρηγόρει ὅταν ἐκλαιον.

Αὐτὴ μὲ ἐσῆκωνεν ὅταν ἐπιπτον καὶ ἐφίλει
τὴν πληγὴν μου. Αὐτὴ μὲ συνεβούλευε.

Αὐτὴ μὲ ἐνέδουε καὶ μὲ ἔπλυνεν.

Αὐτὴ, ὅταν ἠσθένουεν, ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο ὀλοκλήρους νύκτας καὶ ἡμέρας, διὰ νὰ μὲ περιποιῆται. Πολλάκις δὲ μὲ τὸ ἐν χέρι ἐκράτει τὸ ἱατρικὸν καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της.

*ὦ! πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἡ καλὴ μου μήτηρ.

Καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ, τὴν καλὴν μου μητέρα.

Θὰ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε· καὶ ὅταν γηράσῃ θὰ τὴν περιποιῶμαι.

Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ τὴν κάμω νὰ λυπηθῇ καὶ ποτέ δὲν θὰ τὴν κάμω νὰ δυσσαρεστηθῇ.

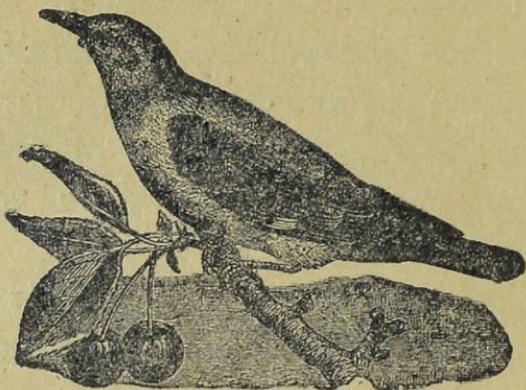

Ποίημα.

Πῶς νὰ πειράξω τὴν μητέρα
Νὰ κάμω ἐγὼ νὰ λυπηθῇ,
Ποῦ ὅλη νύκτα κ' ὅλη ἡμέρα
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;
Πῶς ν' ἀρνηθῶ ἢ νὰ ἀναβάλω
*Ὅ,τι ὀρίζει κ' ἀπαιτεῖ
*Ἄφου στὴν γῆ δὲν ἔχω ἄλλο
Κανένα φίλον ὅσιν αὐτή;

*ὦ! πῶς λοιπὸν τέτοια μητέρα
Νὰ κάμω ἐγὼ νὰ λυπηθῇ,
Ποῦ ὅλη νύκτα κ' ὅλη ἡμέρα
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

— (Γ. Βιζυνοῦς)

Μητρικὴ Φιλοστοργία.

Ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον ἦτο μία φωλεά.

Ἐντὸς τῆς φωλεᾶς ταύτης ἦσαν ἕξ πουλάκια μικρά.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐπέταξαν μακράν, διὰ νὰ φέρωσι τροφήν εἰς τὰ μικρά των.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν των εἰς μέγας ὄφεις ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον. Εὔρε τὰ ἕξ μικρά πουλάκια μέσα εἰς τὴν φωλεάν των, καὶ ἤρχισε νὰ τὰ τρώγῃ. Τὰ πουλάκια ἐτσιτσιρίζον, ἐνῶ ὁ ὄφις ἔτρωγε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Εἶχε φάγει τὰ πέντε, ὅτε ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἐπανῆλθε πετώσα μὲ χαράν· ἐκράτει δὲ εἰς τὸ ράμφορ της μίαν μεγάλην κάμπην.

Ἡ δυστυχῆς ἐτρόμαξεν, ὅτε εἶδε τὸν ὄφιν νὰ τρώγῃ τὰ παιδάκια της, καὶ ἀμέσως ὤρμησεν ἐναντίον του. Ἀλλὰ καὶ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ;

Ἐνῶ δὲ ἐθρῆνει καὶ ἐπτερύγιζεν, εἶδε τὸν κα-

κὸν ὄφιν νὰ τρώγῃ καὶ τὸ τελευταῖον πουλάκι τῆς.

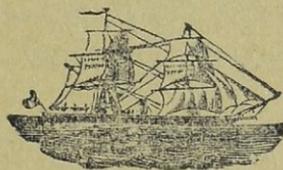
Ἄφησε τότε τὴν κάμπην νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ ὡς ἄγριον θηρίον ὄρμησε νὰ κατασπαράξῃ τὸν ὄφιν μὲ τὸ μικρὸν ράμφος τῆς.

Ὁ ὄφιν ἐτέντωσε τότε τὴν κεφαλὴν του, ἤρασε τὴν μητέρα μὲ τὸ στόμα του καὶ ἔφαγε καὶ αὐτήν.

Ἐπάνω στὴν ἀμυγδαλιὰ
Εἶνε μιὰ μικρὴ φωλιὰ
Βλέπω δύο κεφαλάκια
Δύο εὐμορφα πουλάκια.

Ἡ τρικερμία.

Ὁ ἄνεμος φυσᾷ πολὺ δυνατά. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ὑψοῦνται ὡς βουνά. Φαίνονται ὡς νὰ κυνηγᾷ τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἐν πλοῖον ταξειδεύει. Ἀγωνίζεται νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν λιμένα. Κινδυνεύει νὰ πνιγῇ. Οἱ ναῦται προσπαθοῦσι νὰ λύσωσι τὰ πανιά. Ἴδού! Ἐρριφαν τὴν λέμβον τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν. Κατέβη ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἐντὸς αὐτῆς.

Μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ κωπηλατοῦσιν οἱ δυστυχεῖς διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν παραλίαν.

Ἡ λέμβος τώρα δὲν φαίνεται! Ἴσως κατεποντίσθη ἐντὸς τῶν κυμάτων. ὦ! οἱ δυστυχεῖς ἐπνίγησαν.

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! Ἴδού, ἡ λέμβος φαίνεται. Φαίνονται καὶ οἱ ἐντὸς αὐτῆς ἄνθρωποι. Ἡ λέμβος φαίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς μεγάλου κύματος. Μὲ πόσην δύναμιν κωπηλατοῦσι, διὰ νὰ σωθῶσι!

Παλαίουσι μὲ τὸν θάνατον καὶ ἡ νικῶσιν ἡ ἀποθνήσκουσιν.

Οἱ ἄνθρωποι παρατηροῦσιν ἀπὸ τὴν παραλίαν μὲ ἀγωνίαν τὴν λέμβον.

Ἐννέα γενναῖοι Ἕλληνες ναῦται ἀποφασίζουσι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των νὰ σώσωσι τοὺς κινδυνεύοντας.

Ἐμβαίνουσι μέσα εἰς μίαν λέμβον.

Οἱ ναῦται κωπηλατοῦσι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν των.

Ἡ λέμβος αὕτη πετᾶ ὡς πτηνὸν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Αἱ δύο λέμβοι ἐπλησίασαν. Ἡ μία σύρει τὴν ἄλλην. Εἰσῆλθον τώρα ἐντὸς τοῦ λιμένος.

Ἐντὸς τοῦ λιμένος τὰ κύματα δὲν εἶνε πολὺ μεγάλα.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσώθησαν. Τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη· δὲν φαίνεται πλέον.

Ἄς δοξάσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς γενναίους ναύτας
μας, οἵτινες ἔδραμον εἰς βοήθειαν τῶν κινδυνευ-
όντων.

Τιμὴ καὶ δόξα καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες
σπεύδουσι μὲ προθυμίαν νὰ βοηθήσωσιν ἄλλους
ἀνθρώπους.

Ποῖμα.

Μὲ καρὰδι στὰ ταξείδια
Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ,
Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φεῖδια
Τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βορρηᾶς δὲν τὸ τρομάζει
Οὔτ' ἢ ἄπιστη νοτιά
Οὔτε χιόνι, οὔτε χαλάζι
Οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλειὰ πρωὶ καὶ βράδυ
Μὲ τὸ στρόγγιο στὸ πλευρό.
Ξερὸ τρώγει παξιμάδι
Πίν' ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ ὅταν τὸ ξεφτέρι
Ἀναιθαίνει στὰ πανιά
Καὶ μὲ ρόζους εἰς τὸ χέρι
Λύνει, δένει τὰ σχιινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
Τὸ φυλάγει μοναχῆ
Τῆς μανούλας του ἢ λαχτάρα
Τῆς μανούλας του ἢ εὐχῆ.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκᾶρι
Νὰ τὸ ἰδῆ καμμιὰ φορὰ
Νὰ τὸ ποῦν μικρὸ Κανάρη
Μεσ' στ' ἀθάνατα Φαρᾶ.

(Ἡλ. Τανταλίδης)

• Η Πηνελόπη καὶ ἡ αἶξ.

Ἡ Πηνελόπη εἶχε μίαν αἶγα.

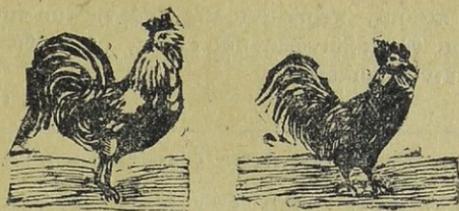
Ἡ αἶξ εἶχε μακρὸν γένειον καὶ μεγάλα κέρατα.

Ἡ Πηνελόπη ἔδιδεν εἰς τὴν αἶγά της χορτάρια, φύλλα χλωρά, ψωμί καὶ ἄλλα.

Ἡ Πηνελόπη ἠγάπα πολὺ τὴν αἶγά της καὶ ἡ αἶξ ἠγάπα τὴν Πηνελόπην.

Ὅσάκις ἡ Πηνελόπη ἐφώναζε τὴν αἶγά της, ἡ αἶξ ἀμέσως ἔτρεχε καὶ ἐπῆγαινε πλησίον τῆς Πηνελόπης. Ἡ Πηνελόπη τὴν ἐχαΐδευε καὶ ἡ αἶξ ἐκύταζε τὴν Πηνελόπην εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῆς εἶπῃ «εὐχαριστῶ».

Τὰ παιδιά πρέπει νὰ μάθωσιν ὅτι, ἐὰν θέλωσι νὰ ἀγαπῶσιν αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζῶα, πρέπει νὰ εἶνε καλὰ καὶ φρόνιμα καὶ νὰ ἀγαπῶσι καὶ αὐτὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

Ὁ ὑπερήφανος πετεινός.

Δύο πετεινοὶ ἐφιλονίκουν πολλὴν ὥραν μὲ πολὺ πείσμα. Ἐπὶ τέλους ὁ εἷς τούτων ἐνίκησε. Τότε ὁ μὲν ἠττηθεὶς ἐκρύβη ὑποκάτω εἰς ἓν κρεβάτι, ὁ δὲ νικητὴς ἀνέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς στέγης τῆς οἰκίας καὶ ἐκεῖθεν ἐφώναζε μὲ ὑπερήφανον φωνήν: «κούκου ρίκου» διὰ νὰ διακηρύξῃ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκεῖνο μέρος τὴν νίκην του.

Κατὰ κακὴν του ὅμως τύχην εἰς ἰέραξ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπέτα ἄνωθεν τῆς οἰκίας.

Ὁ ἰέραξ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς στέγης τὸν ἤρπασε μὲ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς του, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἀπέναντι βουνὸν καὶ τὸν ἔφαγε μὲ τὴν ἡσυχίαν του.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ ὑπερήφανος πετεινός ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴν του ἀκριβὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του.

Ποίημα.

Παιδιά μου, μὴ ὑπερήφανα στὸν κόσμον τοῦτον ζῆτε.

Ποιὸς εἶπε, ποιὸς, πῶς τὰ πολλὰ τὰ πλούτη δίδουν τὰ καλὰ στὴν γῆν, ἴσθι κατοικεῖτε.

Ὅποιος, παιδιά, 'περήφανα τὰς πράξεις του παινεύει,
μὰ 'μέρα θὰ ταπεινωθῆ καὶ αὐτός, αὐτός θὰ ὑψωθῆ,
ποῦ ταπεινά δουλεύει.

(N. Γ. I.)

Ὁ ἄτακτος Κωστάκης.

Ὁ Κωστάκης ἦτο ἓνα πολὺ ἀνήσυχον παιδί.
Δὲν ἄφινε πράγμα εἰς τὴν θέσιν του· ὅλα τὰ
ἔκαμνεν ἄνω κάτω.

Ἡ μάμμη του τῷ ἔλεγε συχνά· «Κωστάκη,
κάθησαι ἡσυχος, διότι θὰ τὸ μετανοήσης.»

Ὁ Κωστάκης ὁμως ἐξηκολούθει τὰ ἴδια καὶ
τὰ ἴδια.

Ἄλλοτε ἐφόρει τὰ ὀμματουάγια τῆς μάμμης
του, ἄλλοτε ἐπήδα τόσῳ δυνατά, ὥστε ἐσειέτο τὸ
σπίτι, ἄλλοτε ἐφόρει τὸν πῖλον τοῦ πατρός του.

Μίαν ἡμέραν ἔκαμνε στρατιωτικὰ γυμνάσια
καὶ ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του ἐν ξύλον δια σπαθί.

Ἐνῷ δὲ ἔσειε τὸ ξύλον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔσπασεν
ἓνα καθρέπτην. Τότε ἡ μάμμη ἐτιμώρησε τὸν
Κωστάκην, καθὼς τῷ ἔπρεπε.

Ποίημα.

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Πῶ πω πῶ! ἐξεφωνοῦσεν ἓνας ἔγγονος μὰ μέρα
Κ' ἔτρεχεν ἄπάνω, κάτω, κ' ἔτρεχεν ἐδῶθε, πέρα.

Γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσ' ἡ μάμμη

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Μὰ τῆς γραίας τὰ ποδάρια ἐβαστούσανε ἀκόμα
Καὶ τὸν ἔλιασε τὸν φίλον, 'π οὔχε στοριμαχθῆ στο δῶμα

Ὠχ! ὦχ! ὦχ! τί θὰ τοῦ κάμη .

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Εἰς τὸ μαγειρεῖο τὸν πάει πέρνει μὲ τὴ φοῦχτ' ἀλάτι
Κ' ἐτοιμάζεται στὸ στόμα νὰ τοῦ βάλ' ἓνα κομμάτι

Κ' εἶχε κι' ἄλλα νὰ τοῦ κάμη

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Θὰ τοῦ ἔβαζε πιπέρι, στὴ γωνιά γονατισμένον
θὰ τὸν ἄφιν' ὅλη ἡμέρα νηστικὸν καὶ διψασμένον.

Καὶ μὲ τὸ λιανὸ καλάμι

θὰ τὸν ἔδεσεν ἡ μάμμη.

Μὰ μετάνοιωσε τ' ἀγγόνι κ' εἶπε· «δὲν τὸ ξανακάνω,
στὸ σχολεῖο θὰ πηγαίνω, ἀταξίες δὲν θὰ κάνω.»

Καὶ τὸν ἄφησεν ἡ μάμμη

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Καὶ ἀλήθεια, ἀπὸ τότε εἶχε φρόνησι καὶ τάξι.

Ἐδιάβαζ' ἔγραφ' ὅλη ἡμέρα. --- Κόντευε πιά νὰ πετάξῃ

ἀπὸ τὴ χαρὰ ἡ μάμμη

Ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Τοῦ ἀγόραζε στραγάλια, τοῦ ἀγόραζε κουφέτα,
μάνες, μύγδαλα, φουντούκια, μέλι τ' ἄλειψε τὴ φέτα.

Καὶ τὸν λάτρευεν ἡ μάμμη

ἡ γρηὰ μὲ τὸ καλάμι.

Καὶ ὁ ἔγγονός της τότε ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της
Τὴν φιλοῦσεν εἰς τὸ στόμα, ἔπαιρνε καὶ τὰ φιλιὰ της.

Κ' ἔλεγε, «καλή μου μάμμη,

νὰ ξεχάσης τὸ καλάμι.»

(Δ. Γ. Κ.)

Ἡ φιλαλίθης κόρη.

Ἡ Ἀσπασία καὶ ἡ Καλλιόπη ἦσαν συμμα-
θήτριαι. Μίαν ἡμέραν ἔπαιζαν εἰς τὸν κήπον
τῆς Ἀσπασίας. Ἐνῶ δὲ ἔτρεχον, φωνάζει ἡ Ἀ-
σπασία· «δυστυχία ! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω;
ἐπάτησα αὐτὸ τὸ ὠραῖον ἄνθος καὶ τὸ ἔκοφα.
Ἡ μήτηρ μου θὰ ὀργισθῇ καὶ θὰ λυπηθῇ πολὺ

διά τοῦτο. Μοὶ εἶπε νὰ μὴ παίζω εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου».

«Μὴ λυπῆσαι,» εἶπεν ἡ Καλλιόπη. «Κανεῖς δὲν σὲ εἶδεν, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσω καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ εἶπῃς. Ἄν σὲ ἐρωτήσῃ ἡ μήτηρ σου· «ποῖος ἔκοψε τὸ ἄνθος;» εἰπέ της «δὲν εἰξεύρω.»

«Πῶς νὰ εἶπω ψεύματα;» εἶπεν ἡ Ἀσπασία.

«Ἐπειτα μὲ εἶδεν ὁ Θεός, καὶ ἄνδεν μὲ τιμωρήσῃ ἡ μήτηρ μου, θὰ μὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεός, διὰ τὸ ψεῦμα, τὸ ὅποιον θὰ εἶπω. Ἐγὼ θὰ εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν μητέρα μου.»

Ἡ Ἀσπασία ἐπῆρε τὸ ἄνθος καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὴν μητέρα της. Εἶπε δὲ εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καθὼς συνέβη εἰς τὸν κήπον.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀσπασίας ἐλυπήθη μὲν διὰ τὸ ἄνθος, ἐχάρη ὅμως διὰ τὴν φιλαλήθειαν τῆς Ἀσπασίας καὶ εἶπε·

«Λυποῦμαι, κόρη μου, διότι δὲν ὑπήκουσας εἰς τὴν παραγγελίαν μου καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ τιμωρήσω. Σὲ συγχωρῶ ὅμως, διότι μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθειαν Ἀπὸ τώρα ὅμως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλω νὰ συναναστρέφῃσαι μὲ τὴν Καλλιόπην καὶ μὲ ὅσα ἄλλα κοράσια εἶνε ὅσῃ τὴν Καλλιόπην, ἐπειδὴ σὲ συνεβούλευσε νὰ εἰπῇς ψεύματα.

Μάθε δέ, ὅτι τὸν ψεύστην δὲν τὸν πιστεύουσιν, οὐδὲ ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.»

Ὀλιγόστιχον.

Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν αὐλὴν κάμνουσι θόρυβον πολύν.
Τρέχουσι, παίζουν, τραγουδοῦσι καὶ χορεύουσι καὶ πηδοῦσι.

Ὁ λαγός.

Ὁ λαγός εἶνε πολὺ δειλὸν ζῶον. Ἔχει κεφαλὴν ἐπιμήκη, ὦτα μακρὰ καὶ πολὺ εὐκίνητα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ λαγοῦ δὲν εἶνε ζωηροί. Τὰ βλέφαρά του εἶνε μικρὰ καὶ ἔνεκα τούτου λέγουσιν, ὅτι ὁ λαγός κοιμάται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ανοικτούς.

Τὸ ἐπάνω χεῖλος τοῦ λαγοῦ εἶνε σχιστόν.

Ὁ λαγός ἔχει εἰς μὲν τὴν ἄνω σιαγὸνα δώδεκα ὀδόντας: δηλαδὴ δύο κοπτήρας καὶ δέκα τραπεζίτας.

Καὶ εἰς τὴν κάτω σιαγὸνα ἔχει ὡσαύτως δύο κοπτήρας καὶ δέκα τραπεζίτας.

Ὁ λαίμους τοῦ λαγοῦ εἶναι μακρός.

Ἡ οὐρὰ τοῦ λαγοῦ εἶνε μικρὰ καὶ στρέφεται πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ λαγός ἔχει τέσσαρα σκέλη. Τὰ δύο ὀπισθεν σκέλη τοῦ λαγοῦ εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν.

Τὸ πέλημα τοῦ ποδὸς τοῦ λαγοῦ εἶνε πλατὺ καὶ τριχωτόν.

Εἰς μὲν τοὺς ἔμπροσθίους πόδας ἔχει πέντε δακτύλους, εἰς δὲ τοὺς ὀπίσθιους τέσσαρας.

Οἱ ὀπίσθιοι δάκτυλοι εἶνε μικρότεροι ἀπὸ τοὺς ἔμπροσθίους. Ὁ λαγὸς πηδᾷ μὲ μεγάλην εὐκολίαν. Ὅταν δὲ πηδᾷ, στηρίζει εἰς τὴν γῆν τὰ ὀπίσθια σκέλη ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρι τῶν δακτύλων.

Ὁ λαγὸς ἀναβαίνει εἰς τὰ βουνὰ μὲ μεγάλην εὐκολίαν, καταβαίνει ὅμως μὲ μεγάλην δυσκολίαν. Πολλάκις ὅταν καταβαίνει ὁ λαγὸς ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος ἀναποδογυρίζει μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω.

Αἱ τρίχες τοῦ λαγοῦ εἶνε πολὺ μαλακαί.

Οἱ λαγοὶ διαμένουσιν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ δάση. Τρώγουσι δὲ τὴν μὲν ἀνοιξιν βλαστούς, τὸ θέρος κόκκους σιτηρῶν καὶ σταφύλια, τὸ δὲ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα χόρτα, ρίζας καὶ κορμούς νέων δένδρων.

Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος τὸν τρομάζει.

Ὅταν ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν φωλεάν του, ἐμβαίνει εἰς αὐτὴν διὰ πολλῶν λοξοδρομιῶν καὶ πηδημάτων. Τὸ τελευταῖον δὲ πηδημά του τότε εἶνε πολὺ μέγαλον.

Κάμνει δὲ τοῦτο, διὰ νὰ χάσῃ ὁ κυνηγετικὸς σκύλος, ἢ ἡ ἀλώπηξ τὰ ἴχνη του.

Ὁ λαγός, ὅταν καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ σκύλου
καὶ κινδυνεύη νὰ συλληφθῆ, μαζεύεται τότε πο-
λὺ καὶ μένει ἀκίνητος.

Τοιοιουτρόπως ὁ σκύλος διέρχεται μὲ μεγά-
λην ὀρμήν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν λαγόν.

Τὸ κρέας τοῦ λαγοῦ εἶνε πολὺ νόστιμον.

Ὁ λαγός γεννᾷ τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρας φορές
τὸ ἔτος.

Γεννᾷ δὲ τρία ἕως πέντε λαγίδια κάθε φοράν.

Ποίημα.

Λαγουδάκι μου καλό,
Ἄσπρο ἄσπρο παχουλό,
Δὲν μοῦ λέγεις, διὰ τί
τόσος φόβος σὲ κρατεῖ:

Ἐλα ἴδω ποῦ σ' ἀγαπῶ,
Ἐχῶ κάτι νὰ σοῦ 'πῶ.

Ἄν δὲν εἶνε χορατᾶς
Κυνηγέ, δὲν μ' ἀπατᾶς
Τὸ τουφέκι, τὰ σκυλιά
Εἶνε ἄσχημη δουλειά.

(Α. Κ.)

Ποίημα.

Νύκτα ὁ λαγός ἐβγήκε,
λαχανόκηπον εἰρῆκε.
Τρέχει μέσα καὶ ἀρχίζει
τὴν κοιλία του νὰ γεμίῃ.

Δυστυχία του! παρέκει
κυνηγός μὲ τὸ τουφέκι
τὸν πτωχὸν παραμονεύει,
πλησιάζει καὶ σκοπεύει.

Μπάμ! ἤκούσθη στὸν ἀέρα
πλὴν τὰ βόλια ᾗπῃσαν πέρα
καὶ τὸ ζῆλον τὸ καυμένο
ἐτινάχθη τρομαγμένο.

Φεύγει ὁ λαγὸς ἀκόμα
μὲ τὸ λάχανο στὸ στόμα,
κ' ἐδιδάχθη νὰ προσέχη,
'ποῦ ἐμβαίνει καὶ ποῦ τρέχει.

(Α. Κ.)

Τὸ πουλάκι.

«Τὶ ἔχεις, πουλάκι μου, καὶ εἶσαι λυπημένον,» ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ Ἰωάννα εἰς τὸ κανάρι της, τὸ ὁποῖον ἦτο μέσα εἰς τὸ κλουδί. «Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, μικρὸν μου πτηνόν, πολὺ. Διὰ τί ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χάνεις τὴν εὐθυμίαν σου καὶ τὴν ζωηρότητά σου; Τί θέλεις; Μήπως εἶσαι ἄρρωστον; Δὲν θέλω νὰ λυπηῖσαι.»

Ἡ μήτηρ τῆς Ἰωάννας ἤκουσε ταῦτα καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν. «Ἰωάννα, διὰ τί ἐρωτᾷς τὸ πουλάκι τί ἔχει; Δὲν καταλαμβάνεις, ὅτι τὸ πουλάκι λυπεῖται, διότι εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν; Πόσον θὰ ἐλυπεῖσο σύ, ἂν σὲ ἔκλειον ἐντὸς ὀματίου;

Ἴδού, διὰ τί τὸ μικρὸν πτηνόν δὲν εἶνε εὐθυμον καὶ ζωηρόν.

Ἄφησέ το ἐλεύθερον νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κλουδί καὶ τότε θὰ ἰδῆς, μὲ πόσῃν χαρὰν θὰ πετᾷ καὶ πόσον εὐθυμα θὰ κελαεῖ.»

Ἡ Ἰωάννα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κλωδίου καὶ ἔφρασεν ἐλεύθερον τὸ πουλάκι νὰ πετάξῃ.

Ποίημα.

Ἐκ τὸ κλουβί σου
Πετάξε, πουλί,
Τὸ χλωρό κλαδί σου
Πάλι σὲ καλεῖ.

Καὶ ἡ γῆ ντυμένη
χλόης φορεσιά
Πάλιν σὲ προσμένει
Ἐξω στή δροσιά.

Σὲ καλ' ἡ μαρὰ σου
Πέρα στὸ κλαδί
Τὴν ἐλευθερία σου
Γλυκοκελαδεῖ.

Πετάξε, πουλάκι,
Πλειὸ δὲν σὲ κρατῶ
Μ' ἓνα μου φιλάκι
Σ' ἀποχαιρετῶ.

Ἡ ἐξοχή.

Ἦτο Ἰούλιος μῆν. Αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολείων εἶχον τελειώσει. Ἄλλοι μὲν τότε ἀνεχώρουν οἰκογενειακῶς ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ μετέβαινον εἰς παραλίους πόλεις, καὶ ἄλλοι ἐξῆρχοντο εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ ἀναπνεύσωσι καθαρὸν καὶ δροσερὸν ἀέρα.

Ἡ Ἀσπασία ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχήν· ἀλλὰ πῶς νὰ ὑπάγῃ; Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ῥάπτης, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἡ μήτηρ τῆς ἔπρεπε νὰ μένῃ εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ περιποιῆται τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ τῆς.

Ἡ θεία τῆς Ἀσπασίας κατῴκει εἰς τὴν ἐξοχήν. Αὕτη ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα τῆς Ἀσπασίας.

Ὅτε ἡ θεία τῆς Ἀσπασίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔξοχὴν ἔλαβε μαζί της τὴν Ἀσπασίαν.

Ἡ Ἀσπασία εἰς τὴν ἔξοχὴν ἐσηκώοντο πολὺ πρῶτ.

Ἡ θεία της ἤλμεγε τὴν ἀγελάδα. Ἐκ τοῦ ὠ-
ραιου ζεστοῦ γάλακτος ἔδιδεν εἰς τὴν Ἀσπασίαν.

Ἡ Ἀσπασία ἔρριπτεν εἰς τὰς ὄρνιθας καὶ εἰς
τὰς πάππιας τροφήν.

Ἐσύναζε τρυφερά χορταράκια καὶ φύλλα καὶ
τὰ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἀγελάδα, τὸ ἀρνάκι καὶ τὴν
αἴγα.

Ἡ Ἀσπασία ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη εἰς τὴν
ἔξοχὴν.

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἦτο ῥοδοκόκ-
κινος καὶ πολὺ εὐθυμος. Ἐδιηγείτο δὲ μὲ πολλὴν
εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς γονεῖς της καὶ εἰς τὰς φί-
λας της τὴν ὠραίαν ζῶν, τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν
εἰς τὴν ἔξοχὴν.

Ποίημα.

Ἥλθες, ἤλθες καλοκαίρι
κι' ὁ Θεὸς πολλὰ
Μὲ τὸ ἅγιόν του χέρι
'σκόρπισε καλά.

Στὲς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
ψάλλουν λιγυρά,
Καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἑλαφρά πτερά.

Τὰ μελίτσια μὲ φρονιτίδες
'δά κ' ἐκεῖ πετοῦν,

Καὶ μὲ χάρ' αἱ χρυσαλίδες
τάνθη χαιρετοῦν.

Εἰς τοὺς κάμπους πρασινίζουν
χόρτα δροσερά,
Εἰς τοὺς λόφους ψιθυρίζουν
τὰ γοργὰ νερά.

Εὐμορφ' ἀνθὲ στοὺς ἀέρας
χύνουν μυρωδιά,
κι' ἀνθοδέσμας στάς μητέρας
φέρουν τὰ παιδιὰ
(Γ. Βιζυηνός)

Ἡ φιλελεήμων κόρη.

Ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ Νικόλαος ἐπήγαινον εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μήτηρ των εἶχε δώσει εἰς τὴν Ἀθηναῖαν δύο πεντάρες, διὰ νὰ ἀγοράσῃσι δύο κουλούρια.

Εἰς τὸν δρόμον ἐκάθητο μία τυφλὴ γραιία, ἡ ὁποία ἐζήτηε ἐλεημοσύνην.

Ἡ Ἀθηναῖα ἔδωκεν εἰς τὴν γραιίαν τὴν μίαν πεντάραν.

Ὁ Νικόλαος ἤρχισε τότε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ του ἔδωκε τὴν πεντάραν εἰς τὴν γραιίαν.

«Μὴ κλαίῃς» εἶπεν ἡ Ἀθηναῖα. «Ἐγὼ ἔδωκα τὴν ἰδικὴν μου πεντάραν. Ἴδου ἡ ἰδικὴ σου, λάβε τὴν καὶ ἀγόρασε τὸ κουλούρι σου. Ἐγὼ περισσότερον εὐχαριστοῦμαι, ποῦ ἔδωκα τὴν πεντάραν μου εἰς τὴν τυφλὴν γραιίαν, παρὰ νὰ φάγω τὸ καλύτερον γλύκισμα.»

Ποίημα.

Σύχασ' ἢ γιατία φωνάζει,
Κάμε φρόνιμα, τοῦ λέει,
Μὰ ὁ Γεωργὸς δὲν συχάζει,
Κι' ὄλο κλαίει, ὄλο κλαίει.

Μέσ' στῆς κάμαρες γυρίζει,
Με τὴν κουκλά του μαλώνει,
Ὅ,τι βροῖσκει τὸ τσακίζει
Καὶ τὰ ῥοῦχά του λερώνει.

Μπρὲ Γεωργάκη μου, στοχάσου,
Στῶπα μιὰ καὶ πέντε κ' ἔξι,
Θὰ θυμώση ἢ γιαγιά σου
Καὶ γερά θὰ σοῦ τῆς βρέξι.

Μὰ ὁ Γεῶργος τὴν δουλειά του,
Τὴν γιαγιά δὲν χαμπαρίζει,
Καὶ κτυπᾷ τὰ πόδια κάτου
Καὶ διπλὲς φωνὲς ἀρχίζει.

Μὰ θυμώνει κ' ἢ γιαγιά
Ἐπὶ τὸ αὐτὶ τὸν πιάνει
Καὶ φωνάζει ὁ Γεῶργος πιά
Πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνη.

Τὰ μικρὰ παθήματα
τῶν παιδιῶν μαθήματα.

Ἡ μέλισσα καὶ τὸ πρόβατον.

Ἡ μέλισσα εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον· «ἄνθρωπε, βλέπεις πόσον ἐγὼ κοπιᾶζω διὰ σὲ καὶ πόσον σὲ εὐεργετῶ. Ἐπὶ τὸ πρωὶ πετῶ μακρὰν, πετῶ ἐδῶ, πετῶ ἐκεῖ καὶ συνάζω ἀπὸ τὰ ἄνθη ὅ,τι χρειάζεται, διὰ νὰ σοῦ κατασκευάσω τὸ κηρὶ καὶ τὸ μέλι.

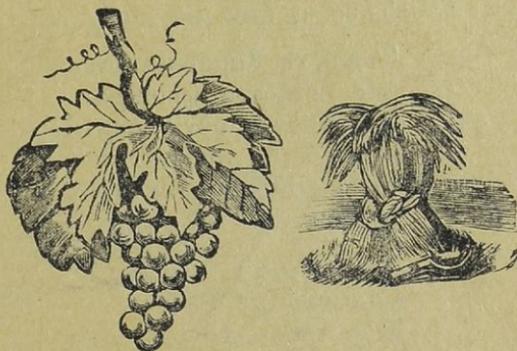
«Ἐχεις λοιπὸν ἄλλον μεγαλύτερον εὐεργέτην ἀπὸ ἐμὲ μεταξὺ τῶν ζώων;» «ὦ καλή μου μέλισσα,» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. «Σὲ ἀναγνωρίζω ὡς εὐεργέτριάν μου καὶ σὲ εὐγνωμονῶ. Δὲν δύνα-

ὅμως νὰ σοῦ ἀποκρύψω τὴν ἀλήθειαν.

« Ἐχω καὶ ἓνα ἄλλον μεγαλύτερον εὐεργέτην μεταξὺ τῶν ἄλλων ζώων ».

« Καὶ ποῖος εἶνε; » ἠρώτησεν ἡ μέλισσα.

« Εἶνε τὸ πρόβατον, » ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἄμπελος καὶ ὁ οἶτος.

Ἡ ἄμπελος ἠρώτησε τὸν ἄνθρωπον, ἔὰν ἔχη ἄλλον μεγαλύτερον εὐεργέτην μεταξὺ τῶν φυτῶν.

« Δὲν ἀρνοῦμαι, » εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, « ὅτι σοῦ χρεωστῶ πολλὰς εὐεργεσίας. Ἐχω ὅμως καὶ ἄλλον εὐεργέτην μεταξὺ τῶν φυτῶν μεγαλύτερον ἀπὸ σέ. »

« Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης σου ἀπὸ ἐμέ; » ἠρώτησεν ἡ ἄμπελος

«Εἶνε ὁ σίτος,» ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος· «διότι, εἴαν ὁ καρπὸς μου εἶνε εὐχάριστος, ὁ σίτος ὁμως μου εἶνε ἀναγκαιότατος.»

Ἡ πεταλοῦδα.

Μιά ὠραία πεταλοῦδα
σ' ἓνα κάμπο μιὰ φορά,
Φουντωτὴ καὶ παρδαλὴ
ἔζουσε κ' ἦτον μιὰ χαρά.

Τάχα της λαμποκοποῦνε
᾽σάν διαμάντια φλογερά.
᾽Όλον τὸν καιρὸν γυρίζει
καὶ τὰ ἄνθη χαιρετᾷ.
Τώρα κάθεται σ' αὐτό,
τώρα φεύγει καὶ πηδᾷ.

Στὸ καθένα ψιδυρίζει
εἶμαι νόστιμο πολὺ ;
Τάχα τέτοια εὐμορφία
σ' ἄλλο βρίζεται πουλί ;

Τὰ κεράσια.

᾽Ο Δημήτριος εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ καλλιεργῇ
τὸν κῆπον. ᾽Επότιζε τὰ ἄνθη, ἐσκάλιζε τὰ δέν-

δρα, ἔκαθάριζε τὸν κήπον ἀπὸ τὰ ἄγρια χόρτα καὶ ἐφύτευσε διάφορα φυτά.

Ὁ Δημήτριος ἦτο ἓνας καλὸς μικρὸς κηπουρὸς.

Μίαν ἡμέραν παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ προμηθεύσῃ μίαν κερασέαν, διὰ νὰ τὴν φυτεύσῃ.

Ὁ πατὴρ τοῦ Δημητρίου ἐφρόντισε καὶ ἤυρε μίαν κερασέαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν Δημήτριον.

Ὁ Δημήτριος, ὅτε εἶδε τὴν κερασέαν, ἣ ὁποία ἐφαίνετο ξηρά, ἐνόμισεν ὅτι θὰ χάσῃ τὸν κόπον του, ἂν τὴν φυτεύσῃ. Ἐπειτα εἶπε μὲ τὸν νοῦν του· καὶ τί θὰ χάσω;

«Ἄς τὴν φυτεύσω.»

Ἐσκαψε λοιπὸν ἓνα λάκκον καὶ ἐφύτευσε τὴν κερασέαν. Τὴν ἐπότιζε τακτικὰ καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο.

Τὴν ἀνοιξιν ὁ Δημήτριος εἶδε μὲ μεγάλην χαρὰν, ὅτι ἡ κερασέα του ἔκαμε βλαστοὺς μὲ ὠραία πράσινα φύλλα. Ὁ Δημήτριος τότε ἐπεριποιεῖτο περὶ σότερον τὸ δενδράκι του.

Τὸ δενδράκι ἐμεγάλωσεν, ἔκαμεν ἄνθη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγειναν κεράσια.

Κατ' ἀρχὰς τὰ κεράσια ἦσαν μικρὰ καὶ πράσινα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ἐμεγάλωσαν καὶ ὠρίμασαν.

Ἦτο δὲ τότε μία χαρὰ ἡ κερασέα μὲ τὰ ὠραία κόκκινα κεράσιά της.

Τὸ τριαντάφυλλον.

Τὸ τριαντάφυλλον εἶνε ὠραῖον καὶ εὐῶδες ἄνθος.

Τὸ φυτόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ τριαντάφυλλα ὀνομάζεται τριανταφυλλέα.

Ἡ τριανταφυλλέα εἶνε θάμνος ἀκανθώδης.

Τὰ τριαντάφυλλα ἀνθίζουσι τὴν ἀνοιξιν.

Τὸ τριαντάφυλλον ἔχει μίσχον ἀκανθώδη καὶ κάλυκα, ἡ ὁποία ἔχει χρῶμα πράσινον καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε φυλλάρια.

Τὸ τριαντάφυλλον ἔχει στεφάνην, ἡ ὁποία σύγκεται ἀπὸ πολλὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται πέταλα.

Τὰ πέταλα τοῦ τριανταφύλλου ἔχουσιν ὠραῖον κόκκινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τριανταφυλλί.

Ἐντὸς τῆς στεφάνης τὸ τριαντάφυλλον ἔχει τοὺς στήμονας, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι χρῶμα κίτρινον.

Μὲ τὰ τριαντάφυλλα κατασκευάζεται ὠραῖον γλυκό.

Ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα γίνεται καὶ τὸ τριανταφυλλέλαιον.

Ἀπ' ἀγάθι βγαίνει ῥόδον καὶ ἀπὸ ῥόδον βγαίν' ἀγάθι.

Τριαντάφυλλο κλειστὸ εἶδ' ἓνα παιδάκι,

Ἦτο τόσφ γελαστὸ χαρωπὸ καὶ μυθιστὸ τὸ τριανταφυλλάκι

Νέο τριαντάφυλλο, τριανταφυλλάκι.

Ἄχ! λουλουῖδι προφαντό, εἶπε τὸ παιδάκι,

Θά σὲ κόψω, δὲν βαστῶ. Ἄν μὲ κόψης σοῦ κεντῶ

τὸ μικρὸ χεράκι, εἶπε τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Ξεκαρδιίζεται, γελᾷ τὸ μικρὸ παιδάκι.

Τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκκολλᾷ. Τί ἀγάθια! Τί πολλὰ!

στὸ μικρὸ χεράκι!

Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο, τριανταφυλλάκι.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Γεωργός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Τὰ ζῶα ταῦτα ὁ κύριός των ἐφόρτωσε σίτον. Τὸ φορτίον τοῦ ὄνου ἦτο βαρὺ καὶ ὁ δρόμος μεγάλος.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ὁ δυστυχῆς ὄνος ἤσθάνετο πολὺ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του. Οἱ πόδες του ἔτρεμον καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔμελλε νὰ πέσῃ κάτω, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ φορτίον.

Εἶπε δὲ τότε εἰς τὸν ἵππον· «ἀγαπητέ μου σύντροφε, σὲ παρακαλῶ, βοήθησόν με καὶ πάρε ὀλίγον ἀπὸ τὸ φορτίον μου, διότι κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω.»

«Τί λέγεις;» εἶπεν ὁ ἵππος, «νὰ πάρω ἀπὸ τὸ φορτίον σου καὶ νὰ τὸ φορτωθῶ ἐγώ; Μυαλὸ ἴπου τὸ ἔχεις! Εἶσαι πολὺ ἀνόητος. Ὀλίγον μὲ μέλει ἂν ἀποθάνῃς.»

Μετὰ ἓνα λεπτὸν τῆς ὥρας ὁ δυστυχῆς ὄνος πίπτει νεκρὸς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του.

Τότε ὁ κύριος ἐφόρτωσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον τὸ σάγμα τοῦ ὄνου καὶ ὅλον τὸ φορτίον αὐτοῦ

Ἐπειτα ἐξέδειρε τὸν ὄνον καὶ ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον καὶ τὸ δέρμα.

Ὁ ἵππος ἀσθμαίνων ἐβάδιζε μὲ τόσον βαρὺ φορτίον. Ἐλεγε δὲ τότε μὲ τὸν νοῦν του· «καλὰ νὰ πάθω, διότι δὲν ἐλυπήθην τὸν σύντροφόν μου.»

Αὐτὰ παθαίνουσιν, ὅσοι δὲν λυποῦνται τοὺς
ἄλλους καὶ δὲν τοὺς βοηθοῦσιν.

Κάμε τὸ καλὸ καὶ ῥίχ' το στοῦ γιαιλό.

Ἄνθρωπε νὰ τὸ εἰξεύρης

Ἄτι κάμεις, θὰ τὸ εὔρης.

Ἄλιεὺς καὶ ἰχθύες.

Ἄλιεὺς τις μετέβαινε εἰς τὴν παραλίαν διὰ
νὰ ἀλιεύσῃ. Εἰς τὸν δρόμον ἔχασε τα ἀγκίστρια
του. Ὄτε ἔφθασεν εἰς τὴν παραλίαν εἶδεν, ὅτι
δὲν εἶχεν ἀγκίστρια καὶ ἐλυπήθη τότε πολὺ,
ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ;

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ λοιπὸν τὴν λύπην του, ἔ-
παιζε τὸν αὐλόντου.

Βλέπων δὲ τοὺς ἰχθύς μέσα εἰς τὴν θάλασσαν,
παρεκάλει αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν νὰ

χορεύσωσιν· οἱ ἰχθύες ὅμως δὲν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀλιεύς.

Ὁ ἀλιεύς ἐπέστρεψε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ σπι-
τι του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆρε τὰ δίκτυά του καὶ
κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ ἔρριψε τὰ δίκτυά του καὶ ἐκλείσσε μέσα
εἰς αὐτὰ πολλοὺς ἰχθύς.

Μετὰ ταῦτα ἔσυρε τὰ δίκτυα μὲ τοὺς ἰχθύς εἰς
τὴν ξηράν. Τότε οἱ ἰχθύς ἤρχισαν νὰ χορεύωσιν.

Ὁ δὲ ἀλιεύς εἶπεν εἰς αὐτούς·

«Παύσατε νὰ μοῦ χορεύητε τώρα. Χθές, ὅτε
σὰς παρεκάλουν νὰ χορεύητε, σεῖς δὲν ἠθέλετε.
Σήμερον δὲν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ χορεύητε.»

Ποίημα.

Ὁ Ψαρεῆς.

Δειλινὸ ἐσήμανεν, ὁ ψαρεῆς γελᾷ.

Μπαίνει στὴ βαρκουλά του, πέρνει τὸ κουπί του.

Ἔχει καὶ τὰ δίκτυά του στὸ δεξιὸ του ἀλᾷ,

Καὶ τὸ τραγουδάκι του ἀρχινᾷ νὰ πῆ·

«Τοῦ γιालοῦ τὰ παλληκάρια

Πιάνουν ψάρια, πιάνουν ψάρια.»

Στ' ἀνοικτὸ τὸ πέλαγο ξεκινᾷ νὰ πάη,
Ῥίχν' ἐκεῖ τὰ δίχτυά του, ὅλος προκοπή.
Στὴ βαθειὰ τὴ θάλασσα ἴλιγο τὰ κρατάει
Καὶ τὸ τραγουδάκι του ἀρχινᾷ νὰ πῆ·
«Τοῦ γιालοῦ τὰ παλληκάρια
Πιάνουν ψάρια, πιάνουν ψάρια.»

Τόσο, τόσο ψάρεμα ὁ ψαρῶς τραβᾷει,
ὅπου λὲς τὸ δίχτυ του, πῶς θὲ νὰ κοπῆ.
Μὲ χαρῶς χαμόγελο γύρω του κυτάει
Καὶ τὸ τραγουδάκι του ἀρχινᾷ νὰ πῆ·
«Πάρτε, πάρτε, παλληκάρια,
Φρέσκα ψάρια, φρέσκα ψάρια.»

(1. Πολέμης.

---

† Αἱ πέντε αἰσθήσεις.

Εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις
Πέντ' ἐχάρισεν αἰσθήσεις
Ὅρασιν καὶ ἀκοήν,
Γεῦσιν, ὄσφρησιν, ἀφήν.

Βλέπω μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου
Λόφους, λίμνας, ποταμοὺς,
Βράχους, θάλασσαν, βουνά,
Λίθους, ἔντομα, πτηνά.

Εἰς τὰ ὠτά μου γλυκεῖαν,
Ἄηρ φέρει μελωδίαν
Τὴν φωνὴν τῶν ἀηδόνων
Καὶ τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων.

Γίνεται διὰ τῆς γλώσσης
Γεύσεων παντοίων γνῶσις,
Εἶν' ἡ ζάχαρη γλυκεῖα
Καὶ ἀρῆς' εἰς τὰ παιδιά.

Διὰ τῆς ἑνὸς ὁ κύων
Ἄνιχνεύει τὸ θηρίον.
Ἵσφραϊνόμεθα κ' ἡμεῖς
Τὰ μετέχοντα ὁσμῆς.

Πέμπτη τῶν αἰσθήσεών μας
Μὲ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν μας
Ἐξετάζει, ψηλαφεῖ
Ἵνομάζεται ἀφή.

Ἵνος ἐνδυθεὶς δέρμα λέοντος.

Μίαν φοράν ἕνας ὄνος εὔρε δέρμα λέοντος.
Ὁ ὄνος ἐφόρεσε τὸ δέρμα τοῦ λέοντος καὶ
ἐφαίνετο ὡς λέων.

Οἱ ἄνθρωποι βλέποντες αὐτόν, ἐνόμιζον ὅτι
εἶνε ἀληθινὸς λέων καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἔφευγον
κατατρομαγμένοι μακράν

Καὶ ὅσα ζῶα ἔβλεπον αὐτὸν ἔφευγον.

Ἵτε ὁμῶς ἐφύσησε δυνατὸς ἄνεμος, τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ ὄνος, ἐσηκώθη καὶ τὸ ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος. Τότε ἐφάνη, ὅτι ἦτο ὄνος καὶ ὄχι λέων. Ἐπρέξαν δὲ τότε ὅλοι μὲ ξύλα καὶ μὲ ῥόπαλα καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσαν ἀνηλεῶς.

Ἵ ἄγνώμων ὄφιν.

Ἵνας γεωργὸς ἐπήγαινε τὸν χειμῶνα εἰς τὸν ἀγρὸν του, διὰ νὰ ἐργασθῆ.

Ἵς τὸν δρόμον εὔρεν ἓνα ὄφιν παγωμένον

Ἵ γεωργὸς ἐλυπήθη τὸν ὄφιν, τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἐβάλεν εἰς τὸν κόλπον του, διὰ νὰ τὸν ζεστάνῃ.

Ἵ ὄφιν ἐξεστάθη. Ἵτε ὁμῶς ἐξεστάθη, ἐδάγκασεν ὁ ἄγνώμων τὸν εὐεργέτην του.

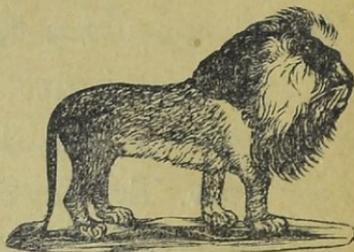
Ἵ ὅστις δίδει ἀντιμισθίαν τὸ κακὸν ἀντὶ καλοῦ,
ἔχει ὄφιν καρδίαν ἰοβόλου καὶ κακοῦ.

Τ Ε Λ Θ Σ

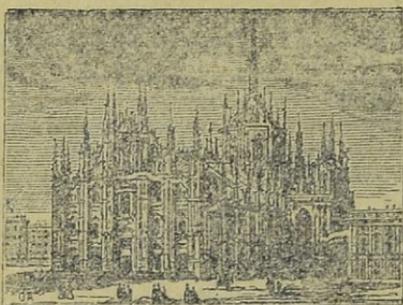
ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΣΙΑ

Ἡλῖος

Λέων

Ναός

Σκορπιός

Στρατιωτικός περίπατος τῶν παιδῶν

Ἄριθ. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Πρωτ. 10367} \\ \text{Διεκπ. 8521} \end{array} \right.$

Ἐν Ἀθήναις τῆ 3 Ἰουλίου 1905

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τὸν κ. Π. Παυλάτον

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον ΒΤΓ' τῆς 12ης Ἰουλίου 1895, τὸ σχετικὸν Βασ. Διάταγμα τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους, τὰς προκηρύξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδασκτικῶν βιβλίων τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδύσεως καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς αἰκείας ἐπιτροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν **Ἀλφαριθμητικὸν Μέρος Β'**. ὅπως εἰσαχθῆ ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους ὡς διδασκτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως τῶν δημοσίων, δημοσυντηρήτων καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου κλπ. ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας παρατηρήσεις.

Ὁ Ὑπουργός

Α. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

ΣΤΕΦ. Μ. ΠΑΡΙΣΗΣ

Γ. ΖΗΣΗ-Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
4-07

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡ

(ΜΕΡΟΣ Α' και Β')

ΕΚΔΟΣΗ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Μαργαρίτα Δ. Βενεζιολή

E.292

Δ. Γ. ΖΗΣΗ — Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Η ΧΑΡΑ ΜΑΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΕΚΔΟΣΗ Δ'
Ἀντίτυπα 10,000

Ἀριθ. ἐγκριτ. ἀποφ.
Υπουργείου Παιδείας
51231 20 Αὐγούστου
51232 1934

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. — ΑΘΗΝΑΙ
4 — ΟΔΟΣ ΑΛΘΑΙΑΣ — 4
1937

Κάθε γνήσιο αντίτυπο υπογράφεται.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΕΥΘ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

PRINTED IN GREECE - 1937

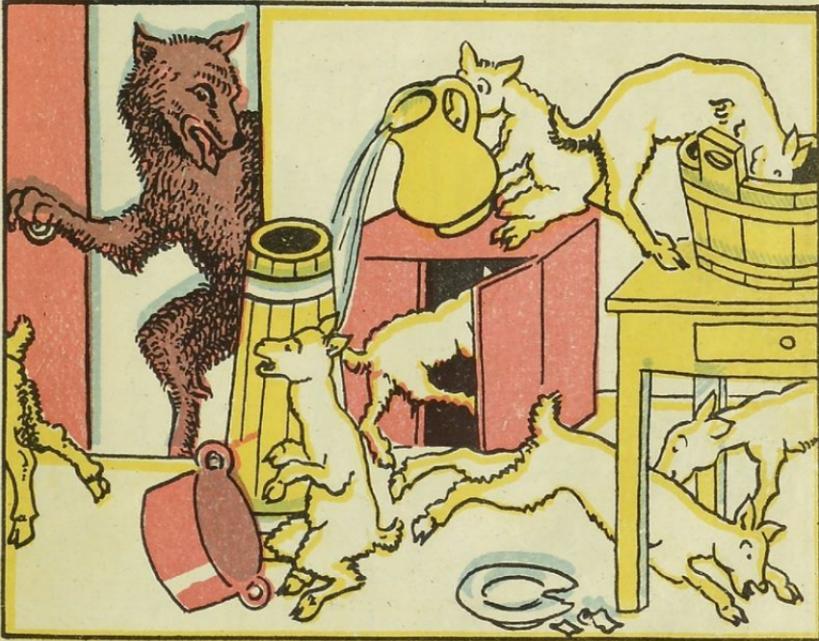
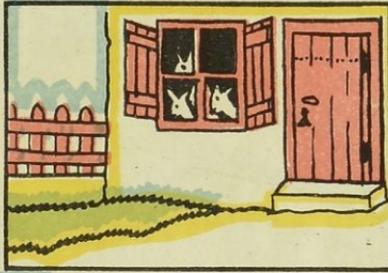
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

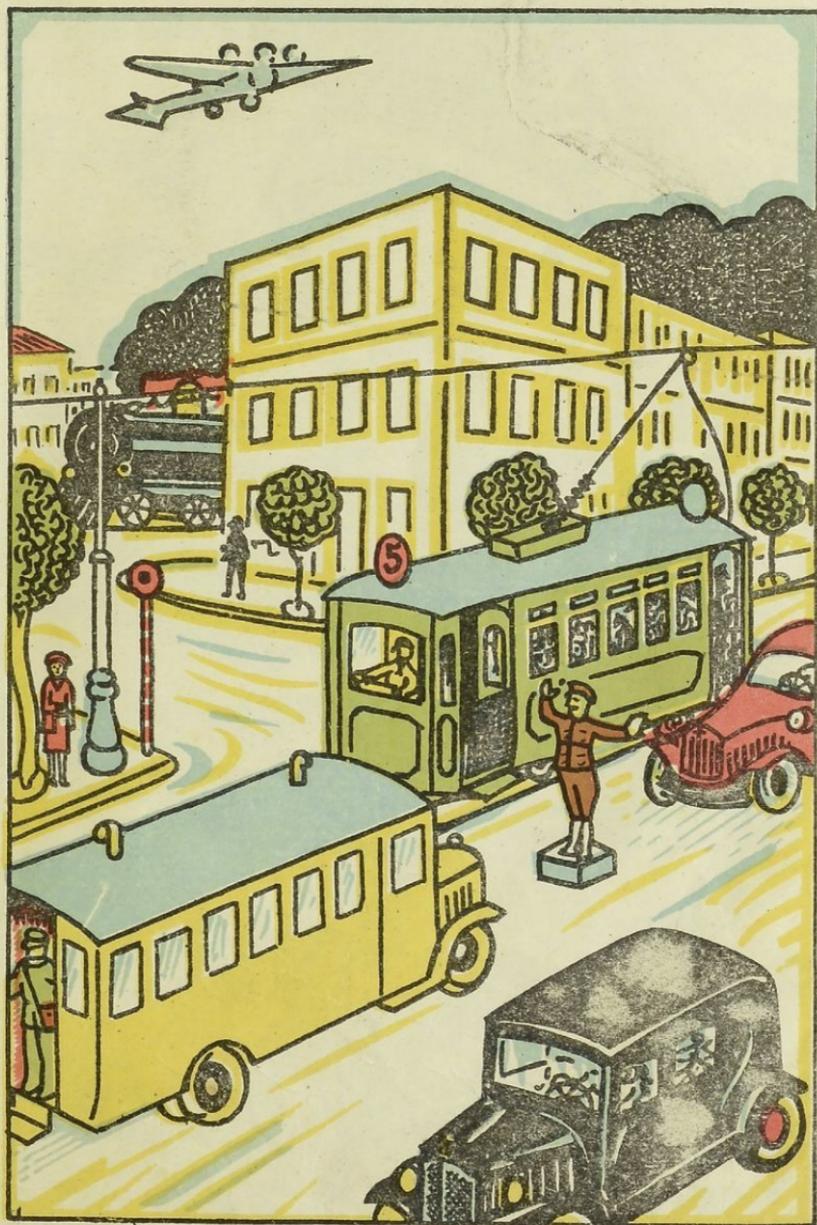

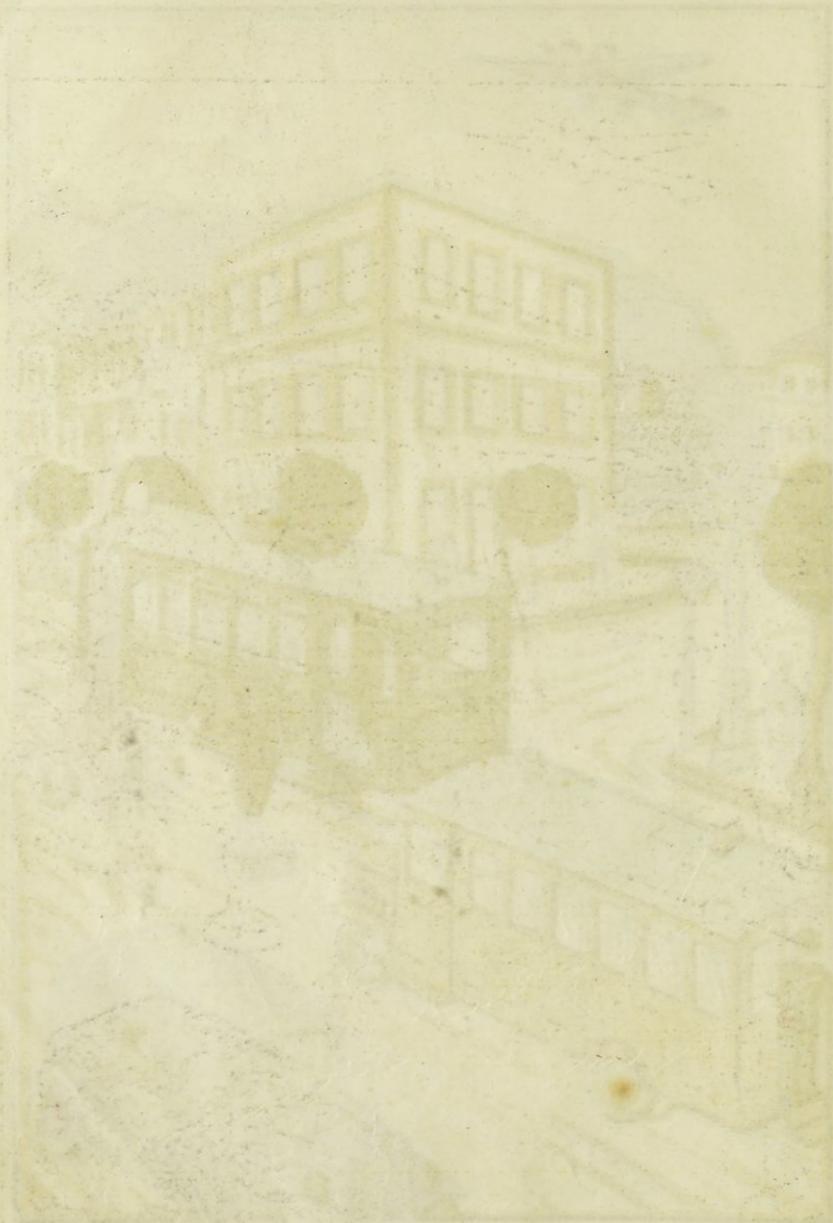

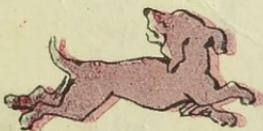

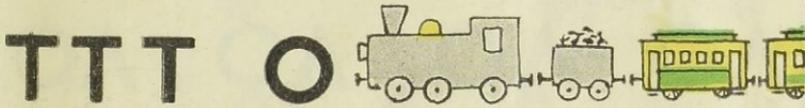

Τ ΤΤ ΤΙ ΤΤΤ ΤΙ

ΤΤΤ Ο

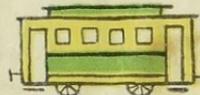
ΤΟ

ΤΟ

ΤΟ

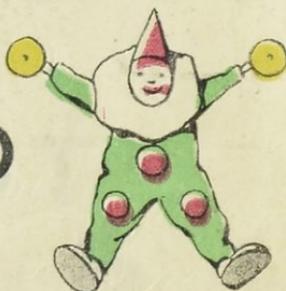
Τ

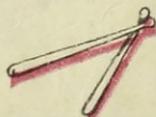
ΛΙ ΛΙ ΛΙ ΛΙ

ΛΟ ΛΟ ΛΟ ΛΟ

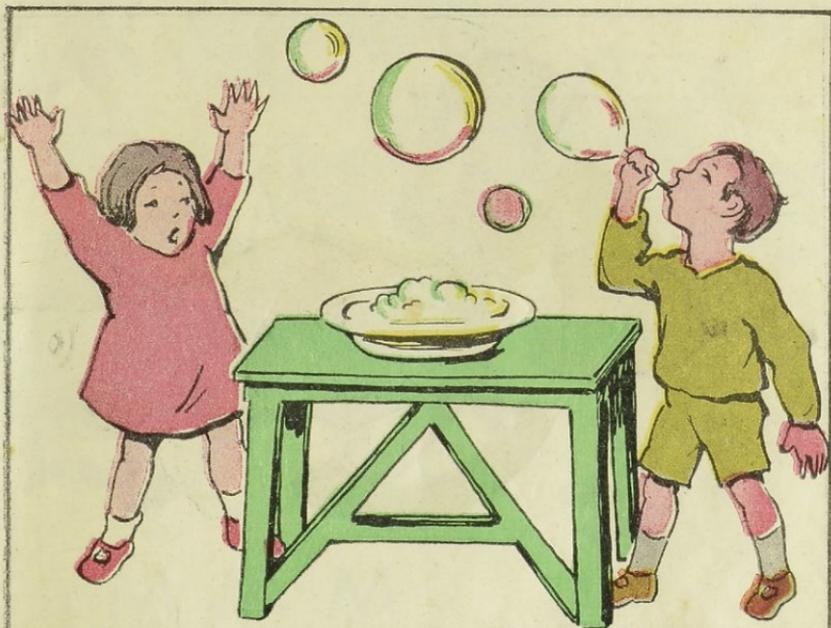
ΛΙΛΙ Ο

ΛΙΛΙ ΤΟ

Λ

Α Α Α

Α ΤΙ ΛΙΛΙ !

ΟΛΑ ΤΑ

Α

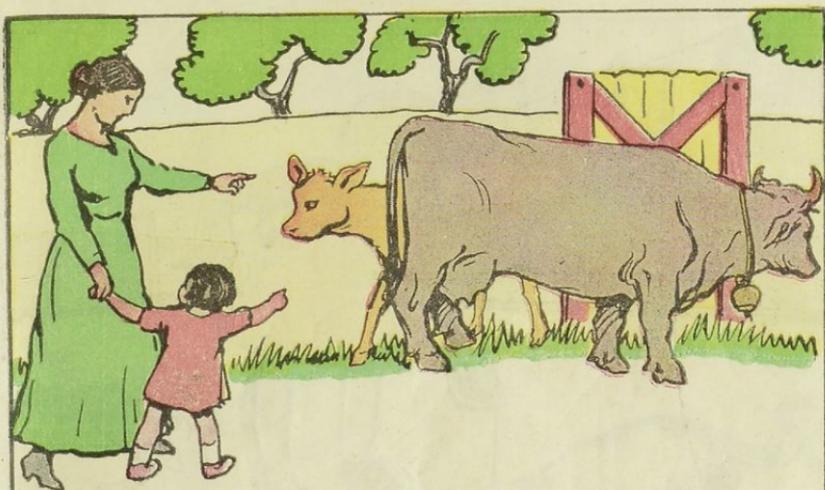
N N N NANI

NANI NANI TO NINI

ΛΙΝΑ, ΝΑ ΤΟ ΝΙΝΙ!

PITA

N

Μ Μ Μ

ΜΑΜΑ, ΝΑ ΜΙΑ

ΛΙ ΛΑ ΤΟ

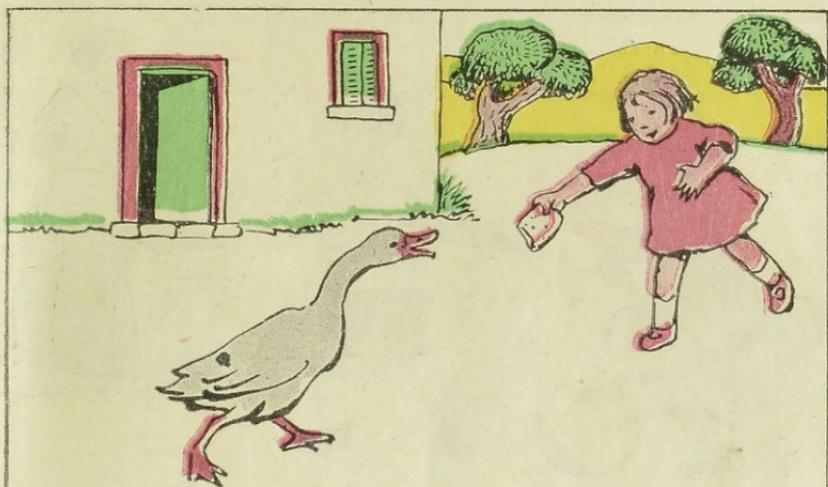
ΝΙΝΑ, ΝΑ ΤΟ

Μ

ΤΟ ΓΑΤΙ-ΤΟ ΓΑΛΑ
ΝΑ ΓΑΛΑ
ΜΑ ΛΙΓΟ ΓΑΛΑ!
-ΟΛΟ ΤΟ ΓΑΛΑ
ΟΛΟ!

Π ΠΙ ΠΙ ΠΙ ΠΙ

ΤΟ ΠΑΠΙ

ΜΑΜΑ, ΤΟ ΓΑΤΙ
ΑΓΑΠΑ ΤΟ ΓΑΛΑ
ΤΟ ΠΑΠΙ ΤΙ ΑΓΑΠΑ
ΤΟ ΠΑΠΙ, ΝΙΝΑ,
ΑΓΑΠΑ ΤΟ

Π

Η ΛΙΝΑ Η ΜΑΜΑ ΤΟ ΤΟΠΙ

-ΜΑΜΑ, Η ΛΙΝΑ ΠΑΤΑ
ΤΟ ΤΟΠΙ.

-Η ΛΙΝΑ ΝΑ ΜΗ ΠΑΤΑ
ΤΟ ΤΟΠΙ!

-ΜΗ, ΜΗ, ΛΙΝΑ, ΤΟ ΤΟΠΙ!

Η

Ε Ε! ΕΛΑΤΕ!

Ε! ΗΛΙΑ Ε! ΛΕΛΑ!

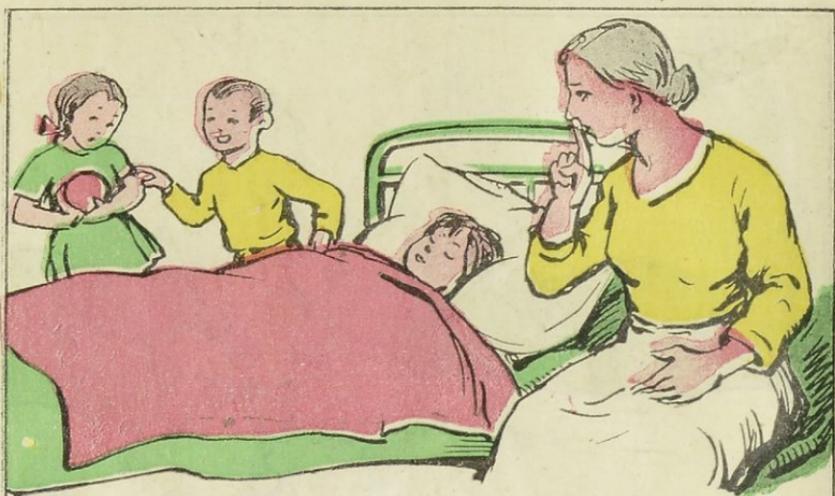
ΕΛΑΤΕ! ΕΛΑΤΕ!

ΕΝΑ ΠΕΤΑ.

ΝΑΤΟ! ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ, Ε;

Ε

||

Σ Σ Σ ! NANI Η ΛΙΝΑ

Σ Σ Σ !

ΣΙΓΑ, ΗΛΙΑ, ΣΙΓΑ, ΛΕΛΑ !

ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΤΟ ΤΟΠΙ !

ΜΗ ΓΕΛΑΤΕ ΤΟΣΟ !

- ΝΑ ΠΑΤΕ ΜΕΣΑ

Σ Σ Σ !

NANI Η ΛΙΝΑ, NANI.

Σ

ΤΟ ΛΑΓΗΝΙ ΓΕΜΙΣΕ ΝΕΡΟ

Ρ Ρ Ρ...

- ΡΙΝΑ, ΝΕΡΟ, ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ !

ΝΑ ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ !

ΓΕΜΙΣΕ ΤΟ ΜΕ ΝΕΡΟ !

- ΕΛΑ ΠΑΡΕ ΝΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ
ΛΑΓΗΝΙ !

ΜΗ, ΝΙΝΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΡΕΜΑ

Ρ

Η ΦΙΦΗ - Η ΛΙΓΕΡΗ

Φ Φ ! Η ΦΙΦΗ
Η ΝΙΝΑ ΕΦΕΡΕ ΛΙΓΟ ΓΑΛΑ
ΝΑ ΦΑΗ Η ΦΙΦΗ.
Η ΛΙΓΕΡΗ ΠΗΓΕ ΝΑ ΠΑΡΗ
ΤΟ ΦΑΪ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΦΗ.
- ΜΗ ! ΛΙΓΕΡΗ, ΜΗ ! ΑΦΗΣΕ
ΝΑ ΤΟ ΦΑΗ Η ΦΙΦΗ.

Φ

Η ΧΗΝΑ

Χ Χ Χ! Η ΧΗΝΑ!

ΝΑ Η ΧΗΝΑ!

Η ΛΕΛΑ ΠΗΓΕ ΝΑ ΦΕΡΗ
ΦΑΪ, ΝΑ ΦΑΗ Η ΧΗΝΑ.

Η ΧΗΝΑ ΕΦΑΓΕ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ
ΧΑΡΑ ΟΛΟ ΤΟ ΦΑΪ,
ΟΣΟ ΕΦΕΡΕ Η ΛΕΛΑ.

Χ

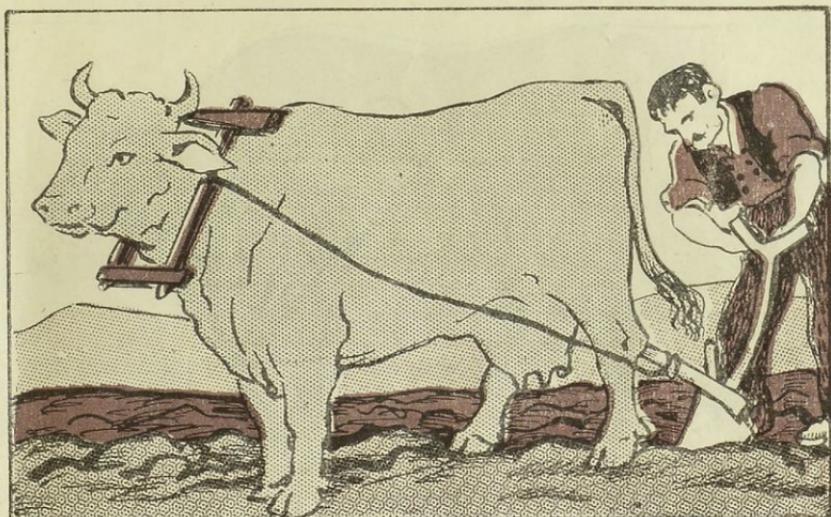
Ω! ΕΓΩ ΤΙ ΕΧΩ!

ΩΩΩ! ΕΓΩ ΕΧΩ ΕΝΑ
ΜΕΓΑΛΟ ΑΛΟΓΟ.

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΓΕΡΟ! ΝΑΤΟ!
ΕΛΕΓΕ Ο ΗΛΙΑΣ.

ΠΩ! ΠΩ! ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ
ΑΛΟΓΟ, ΕΛΕΓΕ Η ΝΙΝΑ.
ΦΕΡΕ ΤΟ ΜΕΣΑ!

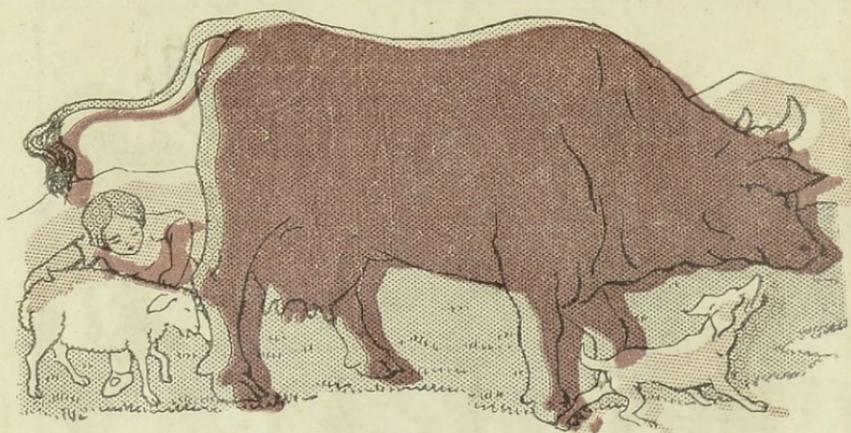

Η ΜΑΡΩ ΜΕ ΤΟ ΥΝΙ

Η Η ΜΑΡΩ, ΣΗΜΕΡΑ
ΟΛΗ ΜΕΡΑ ΕΣΥΡΕ ΤΟ
ΜΕ ΤΟ ΥΝΙ. ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ ΗΤΟ
ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ. - ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ ΗΤΟ
ΤΟ ΥΝΙ ! ΤΩΡΑ, ΜΑΡΩ, ΕΛΑ
ΝΑ ΣΕ ΛΥΣΩ !
ΠΑΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩΜΕ !

Υ

ΑΡΓΗΣΕ Η ΜΑΡΩ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ. ΑΡΓΑ,
ΑΡΓΑ ΜΑΣΑ, ΑΡΓΑ, ΑΡΓΑ
ΠΑΤΑ. ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΩ
ΝΑ ΕΝΑ ΠΑΧΥ ΑΡΝΙ!

Η ΟΛΓΑ ΕΠΗΓΕ ΝΑ ΠΑΡΗ
ΤΟ ΑΡΝΙ, ΝΑ ΤΟ ΦΕΡΗ
ΜΕΣΑ. Η ΛΙΓΕΡΗ ΟΡΜΑ ΝΑ
ΦΕΡΗ ΤΗ ΜΑΡΩ.

ΑΡ - ΟΡ - ΟΛ

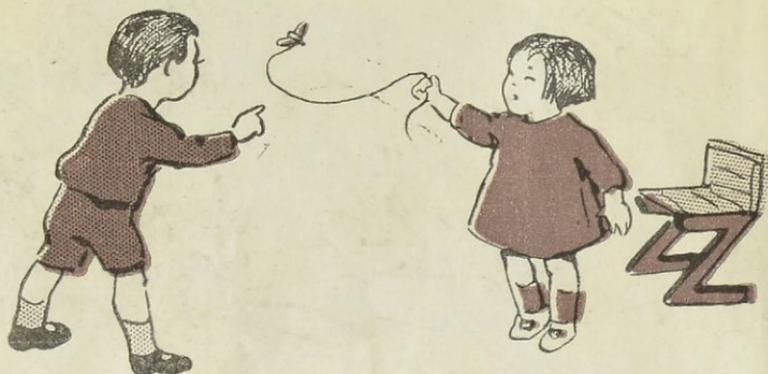

Β Β Β !

ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΦΥΣΑ ΤΟ ΑΓΕΡΙ.
ΤΙ ΜΕΓΑΛΗ ΒΟΗ ! ΤΙ ΦΟΒΕΡΟ
ΑΓΕΡΙ ! Η ΝΙΝΑ ΕΒΑΛΕ ΕΝΑ
ΠΟΛΥ ΒΑΡΥ ΦΟΡΕΜΑ.

ΑΣ ΦΥΣΑ ΤΩΡΑ ΤΟ ΑΓΕΡΙ.
ΑΦΟΒΑ Η ΝΙΝΑ ΕΠΗΓΕ ΜΕ
ΤΗ ΛΙΓΕΡΗ ΩΣ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ.

Β

ΤΟ ΖΑΛΙΣΕ ΤΟ ΖΩΟ

Z Z Z! ΦΩΝΑΖΕ Η
Η ΝΙΝΑ ΤΗ ΓΥΡΙΖΕ ΜΕ ΒΙΑ.
Z Z Z! ΦΩΝΑΖΕ ΤΟ ΖΩΟ.
ΖΗΤΑ ΝΑ ΦΥΓΗ.
ΤΙ ΖΑΛΗ ΝΑ ΕΧΗ!
- ΜΗ, ΝΙΝΑ, ΑΦΗΣΕ ΤΗ ΝΑ
ΦΥΓΗ!

Z

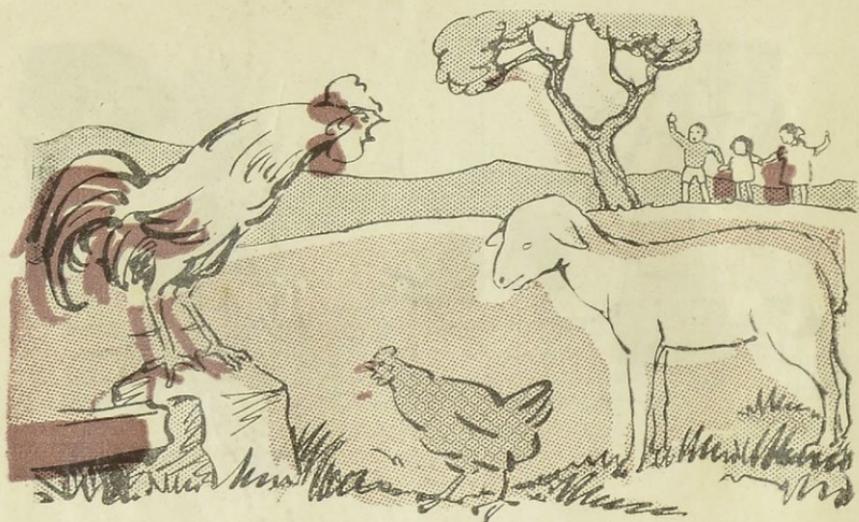

ΗΛΙΑ ΕΛΑ! ΣΕ ΖΗΤΑ Η
ΜΑΜΑ!

- ΜΕ ΖΗΤΗΣΕΣ, ΜΗΤΕΡΑ;
ΡΩΤΗΣΕ Ο ΗΛΙΑΣ.

- ΣΕ ΖΗΤΗΣΑ ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ
ΦΕΡΗΣ ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ. ΝΑ
ΓΥΡΙΣΗΣ ΟΜΩΣ ΑΜΕΣΩΣ,
ΜΗΝ ΑΡΓΗΣΗΣ! Ο ΗΛΙΑΣ
ΕΦΥΓΕ. ΓΥΡΙΣΕ ΑΜΕΣΩΣ.

Σ + Φ + Σ

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

ΚΙΚΙΡΙΚΟ ! ΚΟΚΟΡΙΚΟ !
ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΦΩΝΑΖΕ Ο
ΚΟΚΟΡΑΣ ! Η ΚΟΤΑ ΑΡΧΙΣΕ
ΝΑ ΚΑΚΑΡΙΖΗ. ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ
ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΕΛΑΖΗ. ΜΟΝΟ
Ο ΗΛΙΑΣ ΑΡΓΗΣΕ ΠΟΛΥ ΝΑ
ΦΑΝΗ. - ΝΑΤΟΣ !
ΜΕ ΤΗ ΛΕΛΑ, ΜΕ ΤΗ ΝΙΝΑ.

Κ

ΤΙ ΟΜΟΡΦΗ ΗΤΟ Η
ΘΑΛΑΣΣΑ ! ΣΙΓΑΝΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΦΥΣΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΑΡΑΖΗ
ΠΟΛΥ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ. — Ο
ΗΛΙΑΣ ΕΚΑΜΕ ΕΝΑ ΒΑΡΚΑΚΙ
ΑΠΟ ΧΑΡΤΟΝΙ. ΑΦΗΣΕ ΤΟ
ΒΑΡΚΑΚΙ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑ
ΚΥΜΑ. — ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΩ ΜΕ
ΤΟ ΒΑΡΚΑΚΙ ! ΕΛΕΓΕ Η ΜΙΝΑ.

⊖

ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ Η ΓΙΟΡΤΗ

ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΓΙΟΡΤΙΝΑ
ΤΗΣ Η ΝΙΝΑ ;
ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕ Η ΓΙΑΓΙΑ.
Η ΝΙΝΑ ΟΡΘΙΑ ΣΙΜΑ ΤΗΣ
ΦΙΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ.
- ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗΣ, ΓΙΑΓΙΑ !
ΕΛΕΓΕ ΜΕ ΧΑΡΑ Η ΝΙΝΑ.

ΙΑ - ΙΟ

ΕΝΑ ΔΥΟ ! ΕΛΑΤΕ ΕΔΩ,
ΠΗΔΑΤΕ ! ΕΛΕΓΕ Ο ΗΛΙΑΣ.
ΜΗΝ ΕΧΕΤΕ ΦΟΒΟ ! ΕΧΩ
ΔΕΜΕΝΟ ΚΑΛΑ ΤΟ ΕΝΑ
ΜΕΡΟΣ. ΤΟ ΑΛΛΟ ΑΣ ΤΟ
ΓΥΡΙΖΗ ΓΟΡΓΑ Η ΔΩΡΑ. ΕΝΑ
- ΔΥΟ ! ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΠΗΔΑ
Η ΛΕΛΑ ! ΕΠΗΡΕ ΦΟΡΑ.
- ΑΛΛΗ ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΗΔΗΣΗ !

Δ

Ψ! Ψ! Ψ!

ΕΔΩ ΦΙΦΗ! Ο ΨΑΡΑΣ ΜΑΣ
ΕΦΕΡΕ ΨΑΡΙΑ!

Η ΜΑΡΙΑ ΕΨΗΣΕ ΤΑ ΨΑΡΙΑ!
ΕΠΗΡΑ ΟΜΩΣ ΕΝΑ ΨΑΡΑΚΙ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ! ΣΗΚΩ ΟΡΘΙΑ
ΨΗΛΑ! Η ΦΙΦΗ ΦΩΝΑΖΕ
ΠΟΛΥ: — ΕΛΑ! ΔΩΣΕ ΤΟ
ΨΑΡΙ ΝΑ ΣΕ ΧΑΡΩ!

Ψ

ΞΙ ΞΙ ΕΞΩ!

ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΓΙΔΑ ΩΡΜΗΣΕ ΝΑ
ΒΑΡΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΤΗ
ΛΙΓΕΡΗ. Ο ΗΛΙΑΣ ΦΩΝΑΞΕ
ΞΙ ΞΙ ΕΞΩ! Η ΓΙΔΑ ΕΦΥΓΕ.

— ΗΛΘΕ ΟΜΩΣ ΞΑΝΑ Η
ΓΙΔΑ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΨΗΛΑ.
ΘΥΜΩΣΕ Η ΛΙΓΕΡΗ. ΧΥΜΗ-
ΞΕ ΕΠΑΝΩ ΤΗΣ. ΤΗΝ ΕΔΙΩΞΕ.

Ξ

ΤΩΡΑ ΕΜΑΘΑ ΠΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ.
ΞΕΡΩ ΟΛΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ:
ΑΛΕΚΟΣ - ΝΙΚΟΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ - ΤΟΤΟΣ
ΔΗΜΟΣ - ΗΛΙΑΣ - ΣΩΤΗΡΗΣ - ΘΟΔΩΡΟΣ
ΖΑΧΑΡΙΑΣ - ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΕΛΕΝΗ - ΜΑΡΙΑ - ΛΙΝΑ - ΣΟΦΙΑ - ΓΕΩΡΓΙΑ
ΘΟΔΩΡΑ - ΑΝΝΑ - ΞΕΝΗ - ΚΑΛΥΨΩ.

ΤΗ ΜΑΜΑ ΤΗ ΛΕΝ ΚΙΚΗ
ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΙΧΑΛΑΚΗ
ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ ΜΑΣ ΘΟΔΩΡΑΚΗ

ΤΑ ΤΟΠΙΑ
Τὰ τόπια

1, 2, 3 τόπια

ο ι α τ π

Η ΣΑΚΑ ΤΗΣ ΤΙΤΙΚΑΣ
ή σάκα τῆς Τιτίκας
ΝΑ ΤΗ ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΑΚΑ
νά τη! κόκκινη σάκα

η κ σ ς ν

**Νά ένα σῦκο, Νίνα,
νά το ἔπεσε κάτω!**

σῆκωσέ το

ε υ ω

Ἡ Νίνα
ἔφερεσε σήμερα ἓνα
ὄμορφο φόρεμα
μὲ ἓνα πίσω.

μ ρ φ

Ἡ γάτα
κυνηγᾷ τὰ χηνάκια. Ἡ
χήνα ὀρμᾷ ἐπάνω της.
Τί νὰ ἔγινε;

Υ

Χ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ὁ Λαλάκης ἐπῆρε τὰ
καλύτερα δῶρα. Τὰ ἔ-
δωσε ὁ καλὸς πατέρας.

Τί χαρά! ἔλεγε. Πόσο
μὲ ἀγαπᾷ ὁ πατέρας!

Θὰ δώσω μερικὰ τῆς
Λέλας. λ-δ

Ἄνεβα
μῆλο
κατέβα
ρόδι,
νά σέ
ρωτήσω

πόσα θὰ πιάσω
πόσα θ' ἀφήσω.

θ 6

Ὁ Νῆκος ἐπῆγε νὰ
ἀγοράση ξύλα.

- Ζύγισέ τα καλά,
ξυλᾶ.

- Ἐγὼ ζυγίζω τίμια
ἔλεγε ὁ ξυλᾶς.

Ξ-ζ

Ψάρια, ψάρια!
ψάρια τῆς ὥρας, ἐδῶ
τὰ καλὰ ψάρια!

Ἔχω καλὲς γόπες γιὰ
τηγάνι.

ψ

2. ΠΟΥ ΝΑ ΤΗ ΣΗΚΩΣΗ ΠΡΩΙ!

Πρωί πρωί, σὰν ξημερώση,
θάρθη ἡ μαμὰ νὰ τὰ σηκώση,
γιὰ νὰ τὰ βάλῃ νὰ πλυθοῦν.

Τὴ Νίνα ποῦ νὰ τὴ σηκώση!
Γυρνᾷ ἀπὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ ξαπλώση
κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά.

πρ. πλ.

3. ΤΙ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ Ο ΗΛΙΑΣ!

Τὸ πρῶί, μόλις ἡ μητέρα του τὸν φωνάξη, ὁ Ἡλίας σηκώ-
νεται ἀμέσως. Πλύνεται μὲ
καθαρὸ νερὸ καλὰ καλὰ.
Κάθεται κατόπι νὰ πάρη τὸ
πρωινό του.

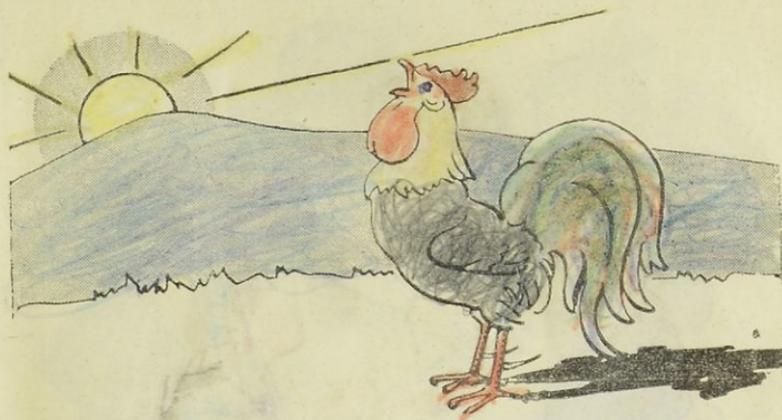
Ἄφοῦ φάγη, χαιρετᾷ τὴ μη-
τέρα του καὶ ξεκινᾷ. Ποῦ νὰ
πηγαίνει ἄραγε;
αι

4. ΕΛΑ ΓΛΥΚΑ ΝΑ ΣΕ ΦΙΛΗΣΩ!

Ξέρω καλὰ τὸ μάθημά μου.
Ἔγραφα τὰ γραφίματά μου.
Τώρα καιρὸς νὰ ξεκινήσω.

Ἔλα, γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω!
Ἄχ! κάμε γρήγορα, μαμά μου,
γιατὶ φοβᾶμαι μὴν ἄργήσω.
γρ. γλ.

5. ΕΙΝΑΙ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΜΑΣ!

Ὁ πετεινός μας, ὁ Λωρῆς,
πρωὶ πρωὶ φωνάζει.

Σηκώνεται πολὺ νωρὶς
καὶ πιά δὲν ἡσυχάζει.

Κικιρικί! Κικιρικό!
Μόλις θὰ ξημερώση,
μεγάλο γίνεται κακό,
ὥς που νὰ μὲ σηκώση!

ΕΙ

6. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΥΓΟ!

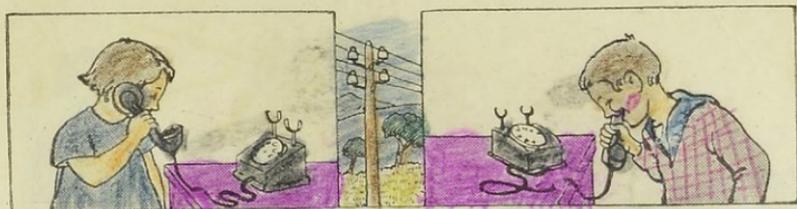
Ὁ Ἡλίας λέγει τῆς Λέλας:
— Ἐχω ἓνα βαρελάκι καὶ
ἔχει δυὸ λογιῶν κρασάκι.

Τί εἶναι;

— Εἶναι τὸ αὐγό! φωνάζει
χαρούμενη ἡ Λέλα.

Καὶ ἀπὸ τῆ χαρά της δὲν
παύει τὰ γέλια.

αυ = αβ

7. ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Κρ.... κρ.... κρ.....

ΚΛΕΙΩ—Τί είναι ἐκεῖ, παρακαλῶ;
ΣΩΚΡΑΤΗΣ—'Εδῶ Σωκράτης!

Καλημέρα Κλειώ!

ΚΛΕΙΩ—"Ω, Καλημέρα Σωκράτη!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ—Αὔριο σέ περιμένω
νὰ ἔλθης μὲ τὸν ἀδελ-
φό σου τὸν Κλεομένη,
νὰ παίξωμε.

ΚΛΕΙΩ—Καλά! Θὰ φέρω καὶ τὴν
κούκλα μου. Θὰ παίξω
μὲ τὴν ἀδελφή σου τὴν
Κρινιώ. Γειά σου!

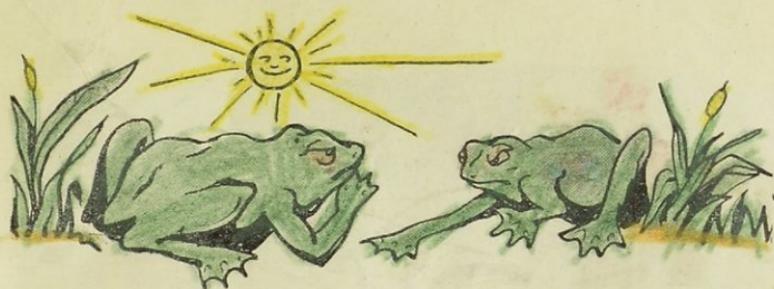
κρ. κλ.

Ἡ Φιφή φορᾶ κορδέλα
ἢ Φιφή γυαλιὰ φορᾶ.
Τῆς τὰ ἐφόρεσε ἡ Λέλα.
Σὰν καλὴ γριὰ κυρά,
βλέπει βλέπει σοβαρὰ
σὲ βιβλίο καὶ προσέχει.

Νά, ποὺ ἔρχεται ἡ Νίνα.
Κάτι τρώγει καὶ κρατᾶ.
Ἡ Φιφή ἀπὸ τὴν πείνα
τὸ βιβλίο παρατᾶ,
τὰ γυαλάκια της πετᾶ
καὶ σὲ κείνη τώρα τρέχει.

βλ. τρ.

Δυὸ βάτραχοι ἐζοῦσαν σ' ἓνα βάλτο μέσα.

Τὸ καλοκαίρι ὅλοι οἱ βάλτοι ἐξεράθηκαν.

Οἱ δυὸ βάτραχοι ἐπλησίασαν σὲ ἓνα λιβάδι, γιὰ νὰ βροῦν νερό.

—Νὰ κατεβοῦμε στὸ πηγάδι, εἶπε ὁ ἓνας.

—Καλὰ λέγεις, εἶπε ὁ ἄλλος. Ὅμως, ἂν ξεραθῇ τὸ πηγάδι, πῶς θ' ἀνεβοῦμε νὰ φύγωμε ;

Καὶ οἱ δυὸ βάτραχοι ἐτράβηξαν πάρα κάτω. οἱ

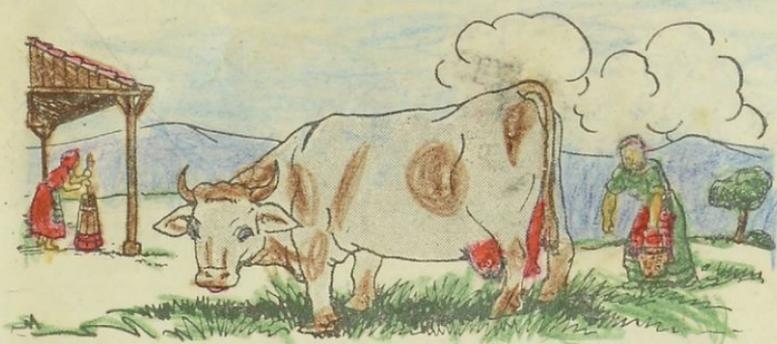

8. Η ΒΡΟΧΗ

Ἄρχινᾶ νὰ βρέχη φιλὰ φιλά. Ψιχαλίζει. Σὲ λίγη ὥρα ἡ βροχὴ δυναμώνει.

Οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ἐγέμισαν νερά. Ἄρχισε νὰ τρέχη τὸ νερὸ γρήγορα γρήγορα. Εἶχε βδομάδες νὰ βρέξη.

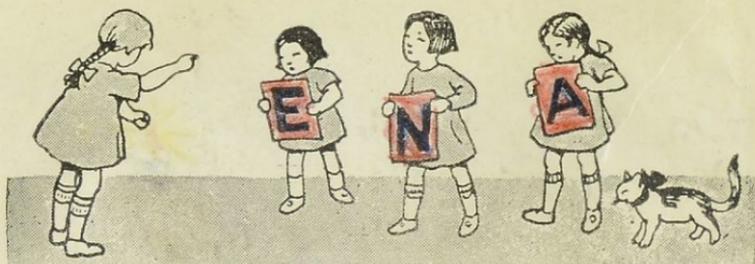
Τώρα ἡ γῆ ποτίζεται καλά. Βρέχει, βρέχει καὶ δροσίζει καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει.
βδ. βρ. δρ.

9. ΣΤΟ ΧΩΡΑΦΙ

Ἡ καλή μας ἀγελάδα
τρώγει κάτω στὴ λιακάδα
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα,
γιὰ νὰ κατεβάση γάλα,

Νὰ τὸ κάμουμε τυράκι
νὰ τὸ κάμουν βουτυράκι,
νὰ μοῦ βάλουμε στὸ πιάτο
νὰ μοῦ ποῦν: Ὅριστε, φάτο!
στ.

10. ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ Λέλα φωνάζει τὴ Μίνα,
τὴν Εὐανθία καὶ τὴν Εὐγενία.

Θὰ παίξουν τὰ γράμματα.

Ἡ Λέλα εἶπε:

— Ἐσύ, Μίνα, εἶσαι τὸ Α.

Ἐσύ, Εὐανθία, εἶσαι τὸ Ε καὶ
ἡ Εὐγενία τὸ Ν. Σταθῆτε ἢ
μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ
κάμετε τὴ λέξη ΕΝΑ.

Ἡ Μίνα εὐρῆκε ἀμέσως τὴ
θέση της. Ἡ Εὐγενία καὶ ἡ
Εὐανθία σὲ λίγο εὐρῆκαν καὶ
ἐκεῖνες τὴ θέση των.

ευ = εβ

II. ΝΤΙΛΙ, ΝΤΙΛΙ, ΝΤΙΛΙ

Ντίλι, ντίλι, ντίλι,
ντίλι, τὸ καντήλι,
πού φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.

Ἦλθε κ' ἕνας ποντικός
καὶ πῆρε τὸ φυτίλι
μέσ' ἀπὸ τὸ καντήλι,
πού φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.

Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

Ἦλθε καὶ ἡ γάτα μας
Ἐφαγε τὸν ποντικό,
πού πῆρε τὸ φυτίλι,
μέσ' ἀπὸ τὸ καντήλι,
πού φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.
Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

ντ.

Τὰ παιδιὰ ἦσαν χθῆς στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου. Ἡ Χριστίνα ἀγόρασε ἓνα κουλούρι. Ἡ Ἐλένη ὅμως κάθεται σκεπτική. Πεινᾷ, μὰ δὲν ἔχει δραχμὴ νὰ πάρῃ κουλούρι.

Ἡ Χριστίνα τῆς ἔδωκε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ κουλούρι της.

—Εὐγε, παιδί μου! εἶπεν ὁ Δάσκαλος στὴ Χριστίνα, ὅταν ἐσχόλασαν. Ἔχεις καλὴ καρδιά.
σχ. σκ. χθ. χρ.

Σήμερα εἶναι ἡ σειρά τοῦ Ἡλία νὰ πῆ τὴν προσευχή. Βγαίνει ἀπὸ τὸ θρανίο του. Στέκεται κοντὰ στὸ δάσκαλο.

Πρῶτα κάμνει τὸ σταυρό του καὶ λέγει καθαρὰ καθα- ρὰ τὴν πρωινὴ προσευχή:

Θεέ μας, ποὺ ἀπὸ ψηλὰ
μᾶς βλέπεις, φώτισέ μας.
Νὰ γίνωμε ὅλοι μας καλὰ
παιδιά, βοήθησέ μας.

θρ. βγ. ευ = εφ

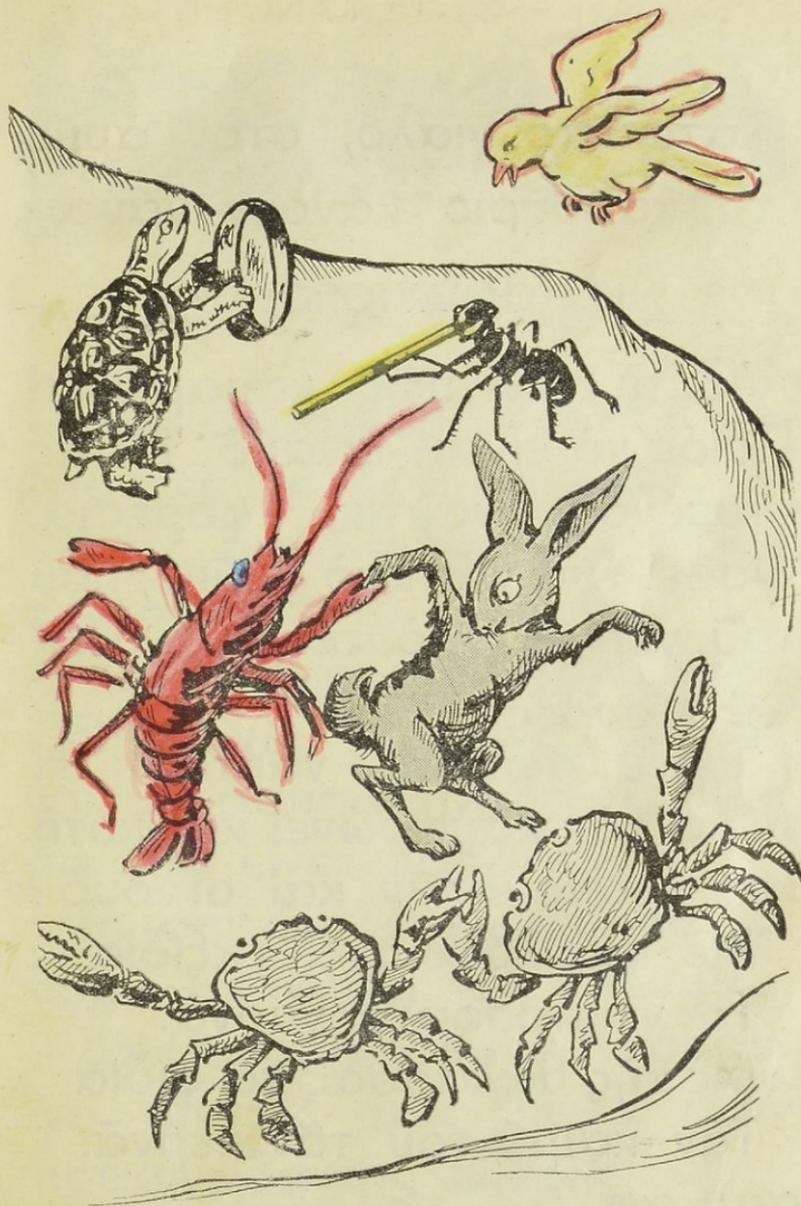
12. ΤΑ ΚΑΒΟΥΡΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΓΑΜΟ

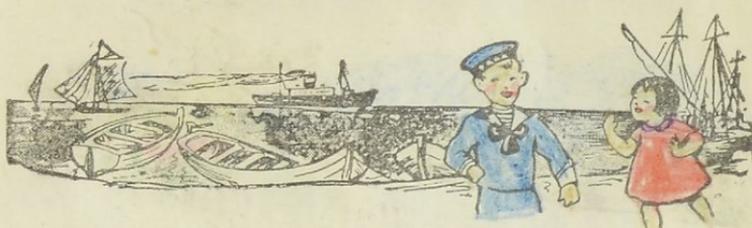
Κάτω στὸ γιαλό, στὸν ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μὲ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.

Δὸς του ὁ φύλλος τῆ φλογέρα
ἐβαροῦσε ὅλη μέρα.
Ὁ λαγὸς ἐχοροπήδα
στὸ συρτὸ μὲ τῆ γαρίδα.

Παίζει ὁ ποντικὸς βιολί
καὶ ἡ χελώνα παίζει ντέφι,
πέρασε κ' ἓνα πουλί,
καὶ μᾶς λέει: «Χαρὰ στὸ κέφι!»

φλ.

13. ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ίδέτε τον πῶς καμαρώνει!
Ποιός νὰ εἶναι; Εἶναι ὁ Ἡλίας
ντυμένος ναυτικὴ φορεσιά.
Φορεῖ ἓνα ναυτικὸ κοῦκο, πού
τοῦ γέρνει ἀπὸ τὸ ἓνα πλάϊ
ὡς τὸ δεξί του αὐτί.

Ἔγινε σωστὸς ναύτης! Ἡ
Λέλα τὸν καμαρώνει καὶ αὐτὴ
καὶ τραγουδοῦν καὶ οἱ δύο:

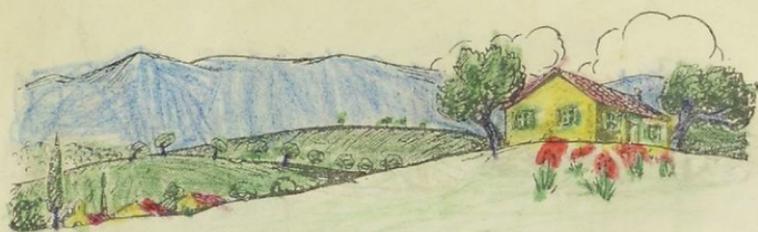
Μὲ καράβια στὰ ταξίδια

Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾶ.

Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φίδια

Τὸν καιρό του τὸν περνᾶ.

αυ = αφ

14. ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ εἶναι κτισμένο τὸ σπιτάκι μας.

Ἔχει ἓναν κῆπο μὲ ξύλινη φραγὴ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Πίσω ἔχει χωράφι σπαρμένο.

Οἱ τοῖχοι του εἶναι βαμμένοι μὲ ἄσπρο χρῶμα. Ἡ θύρα του εἶναι πράσινη.

Τὸ σπιτάκι ἔχει δύο παράθυρα σὲ κάθε του πλευρά.

Σὰ ζωγραφιὰ εἶναι τὸ ὄμορφο σπιτάκι μας μέσα στὴν πρασινάδα τῆς ἐξοχῆς.

κτ. σπ. φρ. σπρ.

15. ΣΤΗ ΒΟΣΚΗ

Ἄκούετε τὰρνάκια;
Τί βέλασμα γλυκό!
Χτυποῦν τὰ κουδουνάκια
πὸ πέρα στὸ βουνό.

Καὶ τοῦ βοσκοῦ ἡ φλογέρα
τὸ λάλημα σκορπᾶ,
καὶ σμίγουν στὸν ἄερα
τραγούδια χαροπά.
χτ. σμ.

16. Η
ΜΠΕΜΠΕΚΑ
ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Ἡ μπεμπέκα τῆς Νίνας ἐξύ-
πνησε ἀμίλητη καὶ ἀγέλαστη.
Μὴν ἔχει καμιὰ ἀσθένεια;

Ἡ Νίνα τὴ χορεύει στὰ χέ-
ρια της καὶ τῆς τραγουδᾷ:

Τῆς μπεμπέκας ὁ μπαμπᾶς
θὰ τῆς φέρη κουραμπιέ,
κουραμπιέ μέσ' στὸ χαρτὶ
καὶ κουφέτα στὸ κουτί.

Ἐπειτα τὴν ἔβαλε πάλι στὴν
κούνια της. Ἐσφάλισε τὰ μά-
τια της καὶ ἐκοιμήθηκε.

πν. μπ. σφ. σθ.

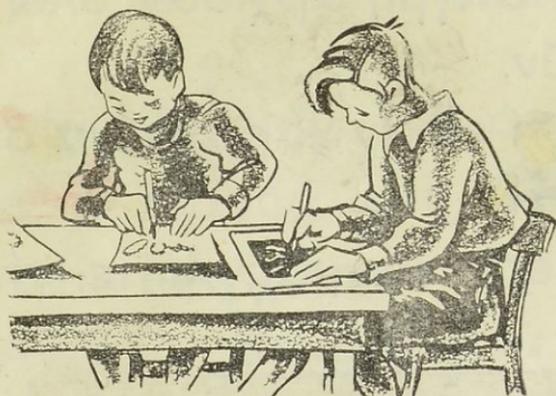

17. ΤΣΙΜΠΑ... ΤΣ'ΜΠΑ

Τσίμπα, τσίμπα τὸν ἄετό,
τὸν ἄετὸ τὸν τσαγανό.
Παίρνει ἢ πάπια τὸ κοντάρι
καὶ χτυπᾷ τὸν καβαλάρη.
Τσάκα τσούκα τὸν χτυπᾷ
καὶ φωνάζει τὰ τὰ τά!

Ἡ Ἐλενίτσα ἐτράβηξε βια-
στικὰ τὸ χέρι της, ποὺ ἦτο
κάτω κάτω.

Ἦθελε νὰ προφτάση νὰ τσι-
μπήση τὸ χέρι τῆς Δαφνού-
λας, ποὺ ἦτο πρῶτο ἐπάνω
ἐπάνω. Λέτε νὰ ἐπρόφτασε;
φν. τσ. φτ.

18. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΥΝ

Ὁ δάσκαλος εἶπε στὰ παιδιά νὰ ζωγραφίσῃ τὸ καθένα ὅ,τι θέλει. Θὰ βάλῃ βαθμοὺς στὶς ζωγραφιές.

Μὲ πολλή τέχνη ζωγραφίζουν, ἄλλα στὰ τετράδια καὶ ἄλλα στὴν πλάκα.

Σὲ λίγο ὁ δάσκαλος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν πλάκα τοῦ Στρατῆ καὶ τὴ δείχνει στὰ ἄλλα παιδιά.

θμ. χν.

Στὴ στιγμὴ ἄρχισαν ὅλα νὰ γελοῦν.

Νὰ τί εἶδαν χαραγμένα στὴν πλάκα!

Ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε τίνος

ζώου εἶναι τὰ τελευταῖα κάτω αὐτιά;

Ὁ Στρατῆς δὲν πρόλαβε νὰ τὸ γράψῃ.

γμ. στρ.

19. Η ΜΑΓΔΑ ΚΑΙ Η ΑΓΓΕΛΑ

—Νὰ σᾶς εἰπῶ ἓνα ἄστεϊο,
λέγει ἡ Μάγδα στὴ Φρόσω
καὶ στὴν Ἀγγέλα:

«Ἄν πέση βελόνα στὰ ἄχε-
ρα, ἀκούεται;»

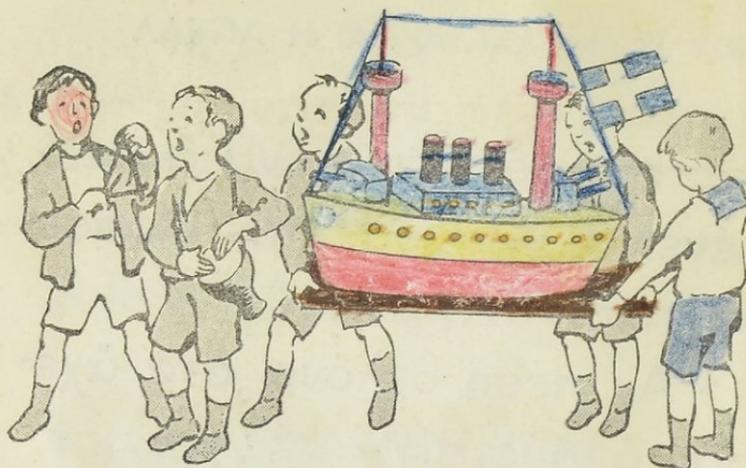
—Ὅχι, εἶπεν ἡ Φρόσω.

—Μπά; εἶπεν ἡ Μάγδα. Ἄ-
κουῖστε, τί λέγει ἓνα ποίημα:

«Τυφλὸς βελόνα γύρευε
μέσα στὸν ἄχερώνα
καὶ ἓνας κουφὸς τοῦ ἔλεγε:
τὴν ἄκουσα, ποῦ ἐβρόντα».

Τὰ κορίτσια γελοῦν.

γδ. γγ.

20. ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ;

Ἔφθασαν τὰ Χριστούγεννα!
Ὁ Ἥλιος ἐμάζευσε τοὺς
φίλους του στὸ σπίτι.

Ἐξω στὴν αὐλὴ τὰ ἑπτὰ παι-
διὰ διορθώνουν τὸ μεγάλο
χάρτινο βαποράκι των.

Τὸ ἐτοιμάζουν, γιὰ νὰ ποῦν
τὰ κάλαντα στὰ γνωστὰ σπί-
τια.

φθ. γν. πτ.

Γύρω γύρω βάζουν σκληρὸ
χαρτόνι. Ἐσφράγισαν τὶς τρύ-
πες καλὰ. Ἐτοίμασαν τὰ κε-
ράκια. Τώρα εἶναι σβησμένα.
Θὰ τὰ ἀνάψουν, ἄμα σκο-
τεινιάση.

— Ἐτοιμοί; ρωτᾷ ὁ Ἥλιος.

— Ἐτοιμοί! ἀπαντοῦν τὰ ἄλ-
λα παιδιὰ.

— Ἐμπρὸς νὰ δοκιμάσωμε!
Καὶ ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:

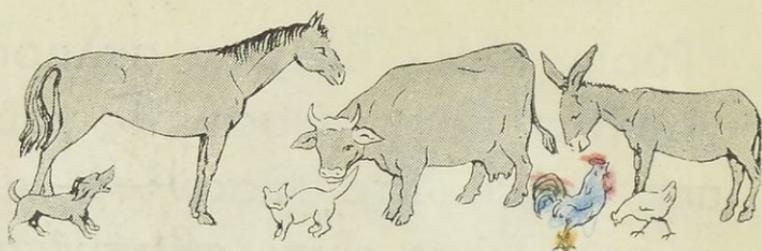
Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες!

Ἄν εἶναι ὁρισμὸς σας,

Χριστοῦ τῆ θεία γέννηση

νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας.

σφρ. σκλ. σβ. μπρ.

21. ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σκυλλάκι μας γαβγίζει,
τὸ ἄλογό μας χλιμιντράει,
ἡ γατούλα νιαουρίζει
καὶ ὁ κόκορας λαλάει.

Τὸ γαϊδούρι μας γκαρίζει
ἓνα γκάρισμα γερό,
καὶ ἡ κότα κακαρίζει,
ποὺ θὰ κάμη τὸ αὐγό.

Ἡ γελάδα μας μουγκρίζει,
χορταράκι ὅταν μυρίζει.

γκ. ντρ. γκρ.

22. ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ ΚΑΙ ΜΕΡΜΗΓΚΙ

Κρυμμένος στὰ κλαριὰ τῆς τζιτζιφιᾶς ὁ τζίτζικας, ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐτραγουδοῦσε : τζί! τζί! τζί!

Ὁ θέρος ἔγινε· τὸ ἀλώνισμα ἐτέλειωσε· τὰ σταφύλια ὠρίμασαν· ἦλθεν ὁ τρύγος· τὸ τραγούδι ὅμως τοῦ τζίτζικα δὲν ἔπαυε.

Ὅταν ἦλθεν ὁ χειμώνας, ὁ ὀκνηρὸς τζίτζικας ἐπείνασε.

Δὲν εὔρισκε τίποτε νὰ φάγη.
τζ. κν.

Ἐπέταξε λοιπὸν στὸ μερμήγκι καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐσὺ ἐδούλευες ὅλο τὸ καλοκαίρι. Ἐμάζευες τροφή γιὰ τὸ χειμῶνα. Σπλαχνίσου με καὶ δῶσε μου κάτι νὰ φάγω!

— Καὶ σὺ λοιπὸν τί ἔκαμνες ὅλο τὸ καλοκαίρι; ρωτᾷ τὸ μερμήγκι.

— Ἐτραγουδοῦσα. Δὲν ἔπαυσα ποτέ μου τὸ τραγούδι.

— Ἄθλιε! ἐτραγουδοῦσες τὸ καλοκαίρι, ἔ; χοροπήδα λοιπὸν τώρα! τοῦ ἀπαντᾷ τὸ μερμήγκι.

Ὁ τζίτζικας ἔφυγε ντροπισμένος.

μν. θλ. σπλ.

23. ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΑ

Ἡ Σμαράγδα, μὲ τὴν γαλάζια κορδέλα στὰ σγουρὰ μαλλιά, καὶ ἡ Λέλα, μὲ τὴν κόκκινη μπλούζα, ἔπιασαν τὰ χέρια καὶ τὰ ἐσήκωσαν ψηλά. Ἔκαμαν μιὰ καμάρα. Κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα αὕτῃ περνοῦν τὰ ἄλλα παιδιὰ. Πιασμένα ἀπὸ τὴ μέση τραγουδοῦν :

Περνᾶ, περνᾶ ἡ μέλισσα
μὲ τὰ μελισσόπουλα
καὶ μὲ τὰ παιδόπουλα.

Τὸ τελευταῖο παιδί ὁμως δὲν περνᾶ. Ἡ Σμαράγδα καὶ ἡ Λέλα κατεβάζουν τὰ χέρια των καὶ δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ περάσῃ.

Ἔστερα τὸ ρωτοῦν :

—Πές μας, μελισσόπουλο
καὶ καλὸ παιδόπουλο,
ποιόνε θέλεις ἀπὸ μᾶς;
Μέλι ἢ γάλα προτιμᾶς;

Ἡ Φρόσω εἶπε μέλι καὶ πη-
γαίνει πίσω ἀπὸ τὴ Σμαράγδα.

Ἡ Λίνα εἶπε γάλα καὶ πιά-
νεται πίσω ἀπὸ τὴ Λέλα.

Στὸ τέλος τὰ παιδιὰ ἔχουν
κάμει δυὸ γραμμὲς καὶ τρα-
βοῦν τὴ Σμαράγδα καὶ τὴ
Λέλα, ὥσπου νὰ χωρίσουν τὰ
χέρια των.

Μὲ τὴ δύναμη, ποὺ τὶς τρα-
βοῦν, λύνονται τῶν δυὸ κορι-
τσιῶν τὰ χέρια. Καὶ τὰ μελισ-
σόπουλα πέφτουν στὴ χλόη
μὲ γέλια.

σγ. μπλ. χλ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

I. Πρωινή προσευχή.

Θεέ μου, Σὺ ποὺ εὐλογεῖς
ὅσα παιδιὰ πηγαίνουν
σχολεῖο, καὶ τὰ ὀδηγεῖς
γράμματα νὰ μαθαίνουν.

Καὶ μένα, σὲ παρακαλῶ,
νὰ μάθω φώτισέ με
καὶ νᾶμαι σήμερα καλὸ
παιδάκι, ὀδήγησέ με.

2. Τὸ Σαββατόβραδο.

—Σήμερα εἶναι Σάββατο. Κάθε Σαββατόβραδο κάμνουν τὸ λουτρό των ἡ Λίζα, ὁ Μίμης, καὶ ἡ μικρούλα των ἀδελφῆ, ἡ Ἑλλη.

Μὲ ζεστὸ νερό, μ' ἓνα σφουγγάρι καὶ μὲ σαποῦνι, κάμνουν σαπουνάδα καὶ τρίβονται καλὰ καλὰ.

Τὸ νερὸ βράζει στὴ φωτιά.

—Ποιὸς θὰ λουσθῆ πρῶτος; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα. Καὶ χύνει βραστὸ νερὸ μέσα στὴ σκάφη, ποὺ ἔχει μέσα κρύο νερό. Βάζει τὸ δάκτυλο καὶ δοκιμάζει, ἂν εἶναι ἀρκετὰ ζεστὸ τὸ νερό.

— Ἀπόψε θὰ λουσθῆ πρῶτα ἡ Ἑλλη!
λέγει ὁ Μίμης. Θὰ γελάσουμε, πού θὰ
κάμνη πλάτς! πλίτς! στὸ νερὸ καὶ θὰ
κουνᾶ μὲ χαρὰ χέρια καὶ πόδια, σὰν
βατραχάκι.

— Ἡ Λίζα καὶ ὁ Μίμης γδύνουν τὴ
μικρούλα καὶ τὴν ἐτοιμάζουν.

Ἡ Ἑλλη εἶναι ἕτοιμη, ὅπως ἦτο, ὅταν
τὴν ἐβάπτισαν. Χαρούμενη κτυπᾶ μὲ τὰ
χεράκια τῆς τὸ στρογγυλὸ κορμάκι τῆς
καὶ λέγει:

— Ἐλα! Μπλούμ! Μπλούμ!

Ἡ μητέρα βάζει τὴ σκάφη κοντὰ στὴ
φωτιά, γιὰτὶ κάμνει κρύο. Τὴν ὥρα ὅμως,
πού τὴν ἐπῆρε ἡ μητέρα στὴν ἀγκαλιά,
γιὰ νὰ τὴ βάλῃ μέσα στὴ σκάφη, ἡ Ἑλλη
πιάνεται φοβισμένη ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς
μητέρας. Ἀρχίζει τὰ κλάματα καὶ φωνά-
ζει: « Δὲν θέλω! Δὲν θέλω! »

Ἡ μητέρα τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τῆς λέ-
γει γλυκά:

— Τί ἔχεις, χρυσό μου; γιατί κλαίεις;
Σώπα, μάτια μου, μὴν κλαίης!

Ἡ Ἑλλη μαλακώνει λιγάκι καὶ κλαίει
τώρα σιγώτερα: Ἰιιι!.... Ἰιι..... Ἰιι.....

—Πές μου στὸ αὐτάκι, φῶς μου, τί
ἔχεις; τῆς λέγει ξανὰ ἡ μητέρα.

—Δὲν θέλω νὰ.. μὲ.. βράσετε! λέγει
μὲ κλάματα ἡ Ἑλλη. Καὶ ξαναρχίζει νὰ
κλαίη δυνατά.

Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ γελοῦν! Ἡ μι-
κρούλα ἐνόμιζε, πῶς θέλουν νὰ τὴ βρά-
σουν, γιατί ἡ μητέρα ἔβαλε τὴ σκάφη
κοντὰ στὴ φωτιά καὶ ἔρριξε μέσα βρα-
στὸ νερό!

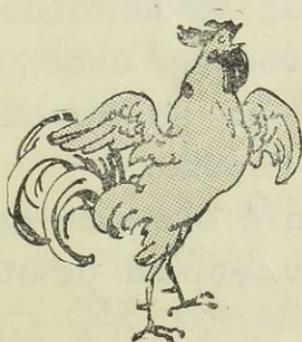
3. Βραδυνὴ προσευχή.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, πολύ,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
γιατὶ γερὸ μὲ φύλαξες
ὀλόκληρη τὴ μέρα.
Ὡδήγησες καὶ φώτισες
τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μου,
ὅπως σὲ παρεκάλεσα
πρῶτὶ στὴν προσευχή μου.

4. Κουκουρίκο!

Μόλις γλυκοχαράζει
στήν ἄκρη ὁ οὐρανός,
ξυπνᾷ ὁ πετεινὸς
καὶ ζωηρὰ τινάζει
τὰ παρδαλὰ πτερά του
νὰ διώξη τὰ ὄνειρά του.

Καὶ ἀμέσως: Κουκουρίκο!
ῥωνάζει μὲ χαρά.
—Ξύπνα, κυρά, καὶ ντύσου
συγύρισε τὸ σπίτι!
Ξύπνα καὶ σύ, τεχνίτη,
νὰ πᾶς στὸ μαγαζί σου!

5. Τὸ νίψιμο καὶ τὸ ντύσιμο.

Ἔλα, μικρό μου, νὰ νιφθῆς καὶ νὰ ντυθῆς! λέγει ἡ μητέρα στὸ Βασιλάκη.

—Σιγά, σιγά! λέγει τὸ σφουγγαράκι.

—Πολὺ βιάζεσαι! λέγει τὸ νεράκι.

—Ἄν δὲν τὸ τρίψωμε καλά, δὲν κάμνομε τίποτε! λέγει τὸ σαπουνάκι.

—Τὸ ἓνα αὐτάκι ἔτελειώσε, λέγει ἡ πετσέτα, τὸ ἄλλο τώρα!

—Νά! ἔτελειώσαμε, λέγει ἡ κτένα.

—Πρῶτα τὸ δεξιὸ μανικάκι, ὕστερα τὸ ἀριστερό! λέγει τὸ καινούργιο ποικαμισάκι.

—Μοῦ φαίνεται, πῶς ἐχονδρύνετε λιγάκι, λέγουν οἱ κάλτσες στὰ ποδαράκια.

—Ὅλοι ἐμᾶς θὰ κοιτάζουν σήμερα, λέγουν τὰ καινούργια ὑποδήματα.

—Προσοχή! μὴ χαλάσωμε τὴ χωρίστρα, λέγει ἡ βλούζα.

—Τώρα εἶναι ἡ δική μου σειρά, λέγει τὸ κόκκινο πανωφοράκι μὲ τὰ ὄμορφα κουμπιά.

—Μᾶς μένει τώρα νὰ καθαρίσωμε τὴ
μυτούλα, λέγει τὸ χιονᾶτο μανδηλάκι.

—Ἔτοιμοι! ἐφώναξαν ὅλα μαζί.

Μπά! τί συμβαίνει; Ἕνα μικρό, πολὺ
μικρὸ δάκρυ, ἕνα ἀνόητο δάκρυ, ποὺ
δὲν ἀφήνει νὰ τὸ καθαρίσουν

Αὐτὸ τὸ διώχνω ἐγὼ μ' ἕνα γλυκὸ φι-
λάκι, λέγει ἡ μητερούλα.

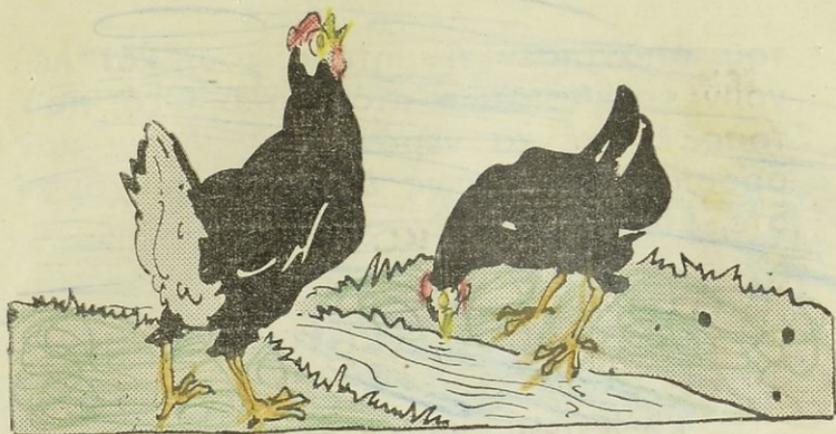
Τί ὁμορφο παιδάκι εἶναι τώρα ὁ Βα-
σιλάκης! Ὅλοι τὸν καμαρώνουν.

6. Ἡ κούκλα.

Κούκλα μου ἀγαπημένη,
λέγε μου νὰ σὲ χαρῶ,
πῶς τὰ πέρασες, καημένη,
μοναχὴ τόσον καιρό;
Ἔκλαιες, καλὸ κουκλάκι,
πλαγιασμένο στοῦ κουτί,
ὅπως κλαίει τὸ παιδάκι,
ποῦ τὴ μάνα του ζητεῖ;

Νά με! ἦλθα καὶ σὲ πιάνω,
σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά,
στὰ χειλάκια σου ἐπάνω
δίνω χίλια δυὸ φιλιὰ.
Πεταχτὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖο
τώρα ἔφθασα, Τοτῶ,
δές! ἀκόμη τὸ βιβλίο
στὰ χεράκια μου κρατῶ.

7. Οί κότες εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀντωνάκης, μαζί μὲ τὴ μητέρα του, ἐπῆγαν περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἐνα μικρὸ ρυάκι ἐκυλοῦσε σιγὰ σιγὰ τὸ καθαρὸ νεράκι του μουρμουρίζοντας.

Ἐκεῖ ἦσαν μαζεμένες πολλές κότες καὶ ἔπιναν νερό. Ὁ Ἀντωνάκης ἐκοίταζε μὲ περιέργεια τὶς κότες, ποὺ ἔπιναν.

—Γιατί, μητέρα, ἐρώτησε, οἱ κότες, μόλις πιοῦν μιὰ γουλιὰ νερό, σηκώνουν φηλὰ τὸ κεφάλι των καὶ κοιτάζουν τὸν οὐρανό;

—Κοιτάζουν, παιδί μου, τὸν οὐρανό,

τοῦ ἀπάντησεν ἡ μητέρα του, καὶ λέγουν «εὐχαριστῶ» στὸν καλὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔδωκε τὸ νεράκι καὶ πίνουν καὶ δροσίζονται. Ὅπως ἐμεῖς προσευχομαστε, ἔτσι προσεύχονται καὶ οἱ κότες.

8. Κότα μου, κοτούλα μου.

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποὺ μὲ τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κ' ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοιτοπούλακια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου.
Κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποὺ πρωί, μόλις ξυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ' αὐγό,
νὰ τὸ φάῃ ἡ μαμά κ' ἐγώ.
Κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποὺ μονάχη δὲν φοβάσαι
καὶ νωρὶς νωρὶς κοιμᾶσαι,
τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω
σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω,
κότα μου, κοτούλα μου !

9 Ὁ Ἀζώρ καὶ ἡ Φιφή.

Μόλις γυρίση ὁ Ἡλίας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, πρῶτος ὁ σκύλλος τοῦ Ἀζώρ τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Πηδᾶ χαρούμενος τριγύρω του καὶ κάμνει χίλια δυὸ παιγνίδια. Θέλει νὰ τοῦ δείξῃ πόσο τὸν ἀγαπᾶ.

Καὶ ὁ Ἡλίας ὅμως ἀγαπᾶ πολὺ τὸ σκυλλάκι του. Ἔχει τίποτε νόστιμο νὰ φάγῃ; Δίνει ἀμέσως καὶ τοῦ σκύλλου τοῦ λίγο.

— Ἀζώρ, ἔλα ἐδῶ! φωνάζει.

Ὁ Ἀζώρ κουνᾶ μὲ χαρὰ τὴν οὐρά του, τρέχει κοντά του καὶ τὸν κοιτάζει κατάματα.

— «Σούζα!» λέγει ὁ Ἡλίας.

Ὁ Ἀζώρ σηκώνεται ὄρθιος στὰ πινά του πόδια καὶ βλέπει, τί ἔχει στὰ χέρια του ὁ Ἡλίας.

— Ἀζώρ, ἀγαπᾶς τὴ Φιφή; ἐρωτᾷ ὁ Ἡλίας.

Φιφή εἶναι ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἄμ δὲν τὴν ἀγαπᾷ ὁ Ἀζώρ! Ὅσο ὁ σκύλος ἀγαπᾷ τὴ γάτα. Σὰν θυμωμένος ὁ Ἀζώρ ἀρχίζει νὰ κάμνη γρρ... γρρ...

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶς λοιπόν;

— Γρρ... γρρ... ἀπαντᾷ πάλι ὁ Ἀζώρ, καὶ δείχνει τὰ δόντια του.

— Ἐμένα μ' ἀγαπᾶς; ἐρωτᾷ τὸ παιδί.

— Γάβ! Γάου! γαβγίζει ὁ Ἀζώρ μὲ χαρὰ.

Σὰν νὰ λέγη: Ναί, πολύ.

— Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, νὰ λίγο φωμάκι!

Καὶ τοῦ ρίχνει ὁ Ἡλίας ἓνα κομματάκι. Ὁ Ἀζώρ φράπ! τὸ ἀρπάζει στὸν ἀέρα.

10. Τὸ παιδί καὶ τὸ γατάκι

Μιά φορά ἓνα παιδάκι,
πού τὸ λέγανε Κωστάκη,
εἶχ' ἓνα μικρὸ γατάκι
μὲ οὐρίτσα φιδωτή.

Κάθε μέρα, δυστυχία
στὸ καημένο τὸ γατί!
δὲν βρισκόταν σὲ ἡσυχία
ἀπὸ τὸ σκληρὸ Κωστή.

Τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρά του
τοῦσφιγγε τὸ κεφαλάκι,
τοῦ ξεκόλλαγε ταῦτιά του.
Τὸ καημένο τὸ γατάκι!

Μιά φορά θυμώνει ὁμως
ἀπ' τὸν πόνο τὸ γατί
καὶ ξεσχίζει ἀποτόμως
τὸ μουτράκι τοῦ Κωστή!

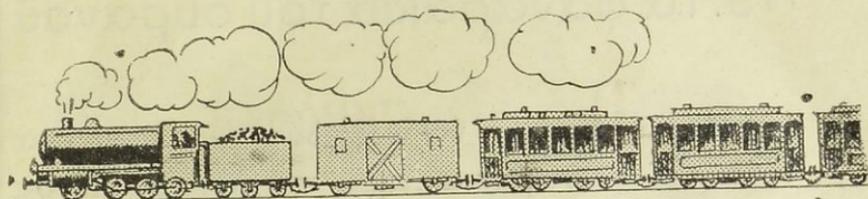

II. Ὁ σκύλλος

Κάθε νύκτα στήν αὐλή,
γάβου, γάβου! τὸ σκυλλί
δός του καὶ γαβγίζει.
Τοῦ σπιτιοῦ ἐδῶ αὐτὸς
εἶναι φύλακας πιστός.
Ποιὸς δὲν τὸν γνωρίζει;

Ὑψηλὰ τ' ἀφεντικὰ
κοιμηθῆκανε γλυκά.
Πέρασε ἡ ὥρα.
Τὸ γνωρίζει τὸ σκυλλί
κι ἀγρυπνάει στήν αὐλή
γάβου, γάβου! τώρα.

Γιὰ νὰ ξέρουν οἱ κακοί,
ποὺ γυρνοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ
κάτι νὰ σουφρώσουν,
πῶς, ἂν ἔμπουν στήν αὐλή,
θὰ τοὺς φάγη τὸ σκυλλί,
δὲν θὰ τὴ γλυτώσουν.

12. Ὁ σιδηρόδρομος

Οὐ—οὐ—οὐ—οὐ.....

Πῶ πῶ! τί γρήγορα πού τρέχει ὁ σιδηρόδρομος. Πόσα βαγόνια τραβᾶ! Καί ὄλο σφυρίζει, μήν τύχη κανένας στή γραμμή καί τὸν κόψη.

Στὸν ἀνήφορο ὁμως κουράζεται. Ἄγκομαχᾶ. Ζητεῖ βοήθεια.

—Ντούκου ντούκου ντό!

Ντούκου ντούκου ντό!

—«Βόηθα νὰ ἀνεβῶ.

—Βόηθα νὰ ἀνεβῶ!» λέγει.

Μόλις ὁμως πάρη κατήφορο, ποῦ νὰ τὸν φθάση κανεῖς!

—Ντούκου—ντούκου,

—ντούκου—ντούκου!

«Τρέχω τώρα.

—τρέχω τώρα!» λέγει.

Καί φεύγει σὰν ἀστραπή. Ὁ σκύλλος τὸν γαβγίζει καί τρέχει νὰ τὸν πιάση!

13. Τὰ φαναράκια τοῦ οὐρανοῦ

Μόλις ἀρχίζη νὰ νυκτώνη, ἀνάβουν ἕνα ἕνα τὰ φαναράκια τοῦ οὐρανοῦ. Ποιὸς τὰ ἀνάβει;

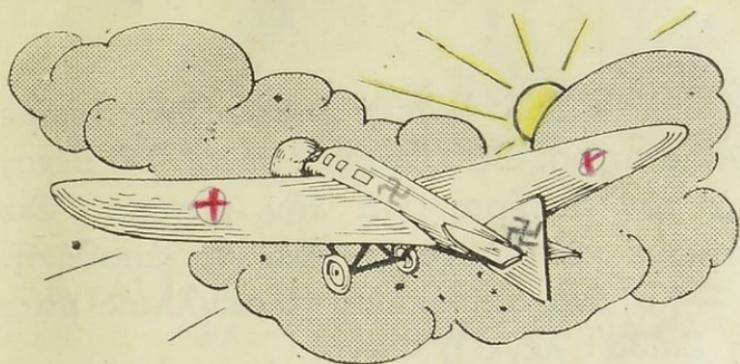
Ὁ καλὸς Θεός. Στέλλει τοὺς ἀγγέλους του, νὰ τὰ ἀνάψουν. Πετοῦν οἱ Ἄγγελοι σ' ὅλον τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἀνάβουν ἕνα ἕνα. Πρῶτα ἀνάβουν τὰ μεγαλύτερα καὶ ἔπειτα τὰ μικρότερα.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμᾶτος ἀστέρια. Εἶναι ἀμέτρητα, σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας.

Πολλές φορές οἱ Ἄγγελοι ἀνάβουν καὶ τὸ μεγάλο στρογγυλὸ φανάρι. Τὸ ξέρετε; Γιὰ κοιτάξετε ἕνα βράδυ στὸν οὐρανό! Μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῆτε.

14. Ἡ βροχὴ

Ρίξε, σύννεφο, βροχὴ
στὸ βουνό, στὴν ἐξοχή,
Τὸ βουνὸ νὰ πρασινίση
καὶ ἡ ἐξοχὴ ν' ἀνθίση.

15. Τὸ ἀεροπλάνο

Πετάει τ'αεροπλάνο
στὸν οὐρανὸ ἐπάνω.
Ἄκου το! πῶς βουίζει!
Σὰν γλάρος φτερουγίζει.

Καλό μου ἀεροπλάνο,
πάρε καὶ μένα ἐπάνω,
γιὰ νὰ βλέπω ἀπὸ ψηλά
τὸ χωριό μου πιὸ καλά,
τὴ μαμὰ καὶ τὴ γιαγιά
καὶ ὅλα τὰ καλά παιδιά.

16. Πῶς τὰ παιδιὰ κτίζουν

«Ἐλα Φανή» λέγει ὁ Σπῦρος νὰ κτίσωμε ἓνα σπιτάκι. Θὰ εἶναι γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τὸν πατέρα, γιὰ τὴν μητέρα. Θὰ κάμωμε καὶ μιὰ χαμοκέλα, γιὰ ἀποθήκη.

—Καὶ ἓνα σπιτάκι γιὰ τὸ σκυλλάκι μας, τὴ Σπίθα! λέγει ἡ Φανή.

—Καὶ ἓναν κῆπο γύρω γύρω μὲ λουλούδια καὶ λαχανικά.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κτίζουν μὲ πολὺ ὄρεξη μὲ τὰ ξυλάκια, ποὺ τοὺς ἔφερε ὁ πατέρας των.

Ἐκαμαν τοὺς τοίχους μὲ θύρες καὶ παράθυρα. Ἐπειτα ἔβαλαν τὴ στέγη. Γύρω γύρω ἔκαμαν ἓναν κῆπο. Ἐφύτευσαν λουλουδάκια καὶ λαχανικά. Νὰ καὶ τὸ σπιτάκι τῆς Σπίθας, ἔτοιμο! Στὴν κορφή ἔβαλαν μιὰ Ἑλληνικὴ σημαία.

Τέλος ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ἄς το νὰ τὸ ἰδῇ ὁ πατέρας, λέγει ὁ Σπῦρος. Πᾶμε τώρα νὰ πάρωμε τὸ δειλινό μας.

17. Τὸ σπιτάκι μου

Ἕνα σπίτι μοναχός μου
μονοβδόμαδα θὰ κτίσω.
Τὴ **Δευτέρα** πέτρες, ἄμμο
στὴν αὐλὴ θὰ κουβαλήσω.
Τρίτη βάζω τὰ θεμέλια,
τὴν **Τετάρτη** τοίχους φτιάνω
καὶ τὴν **Πέμπτη** κεραμίδια
μέσ' στὴ στέγη τοῦ τοῦ βάνω.
Τὴν **Παρασκευὴ** τὶς πόρτες,
πάτωμα καὶ παραθύρια
καὶ τὸ βράδυ τοῦ **Σαββάτου**
ἔτοιμα τὰ ἔπιπλά του.
Στὸ σπιτάκι μου τὸ νέο
θὰ μπω μέσα **Κυριακῆ**,
θὰ καλέσω καὶ τοὺς φίλους
νὰ χορεύσωμε ἐκεῖ.....

18. Στὸ χωριὸ

Ὁ καιρὸς εἶναι ἀνοιξιάτικος.

Ὁ πατέρας μὲ τὸ παιδί του, τὸν Ἄγγελο, πηγαίνουν ἐκδρομὴ στὸ χωριὸ.

Θὰ κάμουν ἐπίσκεψη στὸν παπποῦ καὶ στὴ γιαγιά, στοὺς θεῖους καὶ στὶς θεῖες

καὶ στὰ ἑξαδελφάκια τοῦ Ἄγγελου.

Τί ωραῖα πράγματα βλέπουν στὸ χωριό ! Τὰ ἄσπρα σπιτάκια μὲ τοὺς κήπους τῶν. Τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸ καμπαναριό της. Στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν βλέπουν κότες, πάπιες, χῆνες, περιστέρια, ἀρνιά, κατσίκια, χοίρους, κουνέλια.

Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριό, κοντὰ στὸ ποτάμι, εἶναι ὁ μύλος.

Βλέπουν καὶ τὸ βοσκό, ποὺ βόσκει τὰ πρόβατά του. Παίζει τὴ φλογέρα του. Ὁ σκύλλος, ποὺ φυλάει τὰ πρόβατα, κάθεται κοντὰ του.

Νὰ καὶ ἓνας κυνηγὸς μὲ τὸ σκυλλί του !

Πρῶτη φορὰ ὁ Ἄγγελος εἶδε τόσα ωραῖα πράγματα.

19. Λαγός καὶ κυνηγός

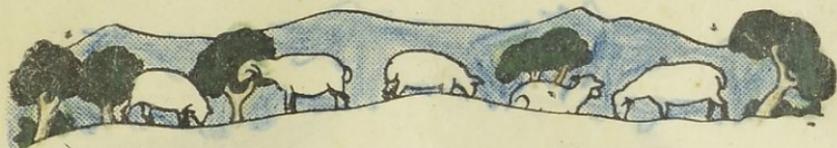
ΚΥΝΗΓΟΣ

Λαγουδάκι μου καλὸ
ἄσπρο, ἄσπρο, παχουλό,
δὲν μοῦ λέγεις τὸ γιατίι
τόσος φόβος σὲ κρατεῖ;
Ἔλα δῶ, ποῦ σ' ἀγαπῶ,
ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

ΛΑΓΟΣ

Ἄ! δὲν εἶναι χωρατᾶς!
Κυνηγέ, δὲν μ' ἀπατᾶς.
Τὸ τουφέκι, τὰ σκυλλιά,
εἶναι ἄσχημη δουλειά.
Ἡ ἀγάπη σου εἶν' πολλή,
μὰ ἐμὲ δὲν μ' ὠφελεῖ.

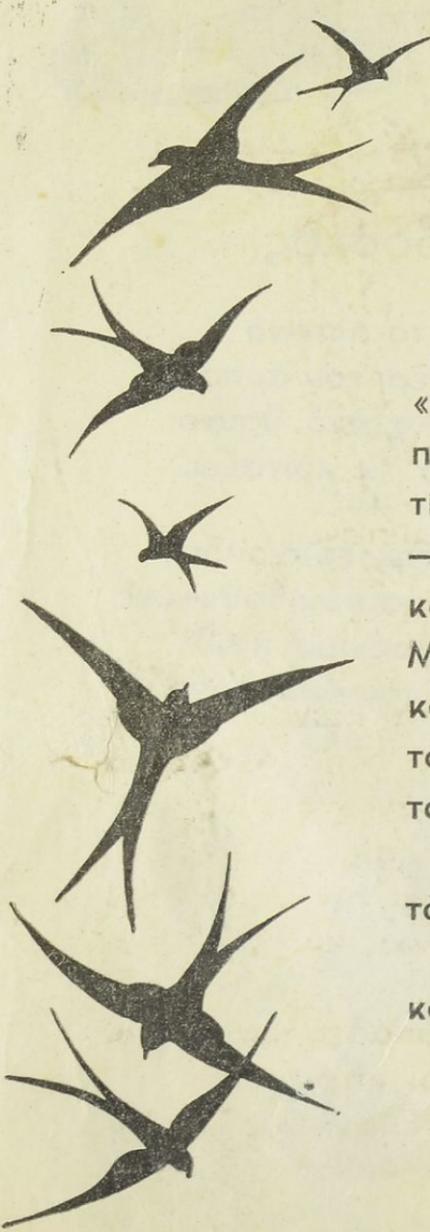

20. Ὁ βοσκὸς

Ξυπνάει μὲ τὸν πρῶτο πετεινὸ
καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι του ἀρπάζει,
φέρνει τ'ἀρνάκια ὅλα στὸ βουνὸ
κ' ἐκεῖνος ἀπὸ κάτω τὰ κοιτάζει.

Καὶ ὁ βοσκὸς μονάχος τραγουδεῖ,
μὰ δὲν ξεχνᾷ τ'ἀρνάκια ποὺ βοσκοῦνε.
Εἶν' ὁ βοσκὸς μας φρόνιμο παιδί
καὶ ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν ἀγαποῦνε.

21. Ἡ ἄνοιξη

«Χελιδόνι μου γοργό,
πούρθες ἀπ' τὴν ἔρημο,
τί καλὰ μᾶς ἔφερες; »
—«Τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ
καὶ τὰ κόκκινα τ' αὐγά».
Μάρτη, Μάρτη, χιονερέ,
καὶ Ἀπρίλη δροσερέ,
τὰ πουλάκια κελαδοῦν,
τὰ δενδράκια φύλλα
ἀνθοῦν,
τὰ πουλάκια αὐγά
γεννοῦν
καὶ ἀρχινοῦν νὰ τὰ
κλωσσοῦν

22. Ἡ Ἀγάπη.

Ντάγκ! ντάγκ! οἱ καμπάνες.

Ὅλοι σήμερα γιορτάζουν. Εἶναι λαμπρή! Μᾶς ἔφερε τὴν ἄνοιξη, τὰ αὐγά, τὰ κουλούρια καὶ ὅλες τὶς χαρές. Τὰ παιδιά λαμπροφορεμένα, μὲ τὰ καινούργια ἐνδύματα, πηγαίνουν ὅλα στὴν Ἀγάπη νὰ ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!»

Μπαίνουν στὴν Ἐκκλησία, κάμνουν τὸ σταυρό των, ἀσπάζονται τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἀναστήθηκε, καὶ στέκονται φρόνιμα.

Ἄνάβουν ὅλοι τὶς λαμπάδες των. Ἄλλοι ἔχουν λευκὲς καὶ ἄλλοι κίτρινες.

Ὁ παπᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὕστερα ὅλοι μαζί φάλλουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

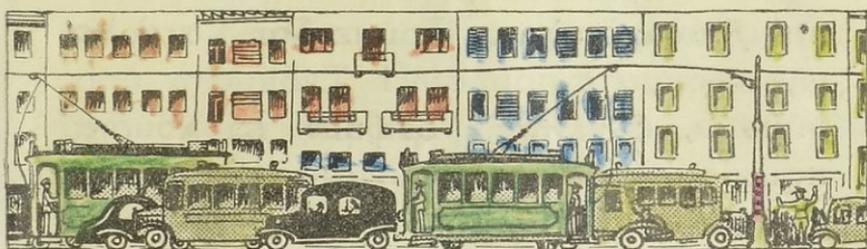
Μόλις σχολάση ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἄνθρωποι διασκεδάζουν, τραγουδοῦν καὶ χορεύουν.

Τὰ παιδιὰ τσουγκρίζουν τὰ κόκκινα αὐγά καὶ παίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἡ Λαμπρὴ εἶναι ἡ καλύτερη ἡμέρα τοῦ χρόνου.

«Χριστὸς Ἄνεστη! τὰ παιδιὰ
φωνάζουν μὲ καλὴ καρδιά,
κ' ἔνα μὲ τᾶλλο μὲ χαρὰ
τσουγκρίζουν τῆς Λαμπρῆς ταύγά!

23. Στη μεγάλη πόλη

Τὰ τράμ περνοῦν τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, ποδήλατα, ἀμάξια γεμίζουν τὸ δρόμο μὲ μεγάλη βουή.

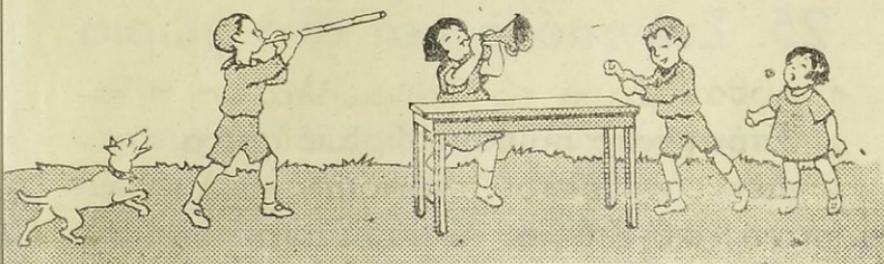
Οἱ ἄνθρωποι βαδίζουν μόνο στὸ πεζοδρόμιο. Ἄν θέλῃ κανένας νὰ περάσῃ στὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, πρέπει νὰ προσέχῃ πολύ. Κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μήπως περνᾶ κανένα αὐτοκίνητο. Ὑστερα, γρήγορα γρήγορα, τρέχει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου εἶναι ὅλο ἐμπορικά. Εἶναι τόσα πολλά, πού δὲν

προφθάνομε νὰ τὰ ἰδοῦμε ὅλα. Καὶ τὶ λο-
γῆς πράγματα πουλοῦν! Ἐνδύματα, ὑπο-
δήματα, καπέλλα, τρόφιμα, λουλούδια,
παιγνίδια, βιβλία, γλυκίσματα, ὅλα τὰ
πράγματα! Ποῦ νὰ τὰ μετρήσῃ κανένας!

Οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν καὶ βγαίνουν στὰ
καταστήματα. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά,
νέοι καὶ γέροι. Κοιτάζουν τὰ ἐμπορεύ-
ματα, φωνίζουν καὶ τρέχουν στὸ σπίτι
των.

24. Ἡ μουσική τῶν παιδιῶν

Ἐξω στήν ἀύλῃ ἐκεῖ
τὰ παιδιὰ ἔχουν μουσική.
Ὁ Τοτὸς ταμποῦρλο παίζει
μὲ γροθιὲς εἰς τὸ τραπέζι!
Γιὰ τρουμπέτα ἢ Φανὴ
ἔχει ἓνα παλιὸ χωνί!
Γιὰ κοιτάξτε καὶ τὸ Ντῖνο
μὲ καλάμι γιὰ κλαρίνο!
Κι' ὁ Ἀζῶρ τοὺς τριγυρίζει,
γάβου, γάβου! τοὺς γαυγίζει.
Ζήτω, ζήτω ἡ μουσική!
Ὅλοι τραγουδοῦν ἐκεῖ.
Παίζουν, τραγουδοῦν, γελοῦνε
καὶ τὴ γειτονιὰ χαλοῦνε.

25. Στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό.

Στὴν πόλη βλέπομε ὠραῖα πράγματα.

Δὲν εὐχαριστούμεθα ὅμως νὰ μένωμε πάντα στὴν πόλη. Ὁ θόρυβος εἶναι μέγανος. Καμμιά ἡσυχία. Στὴν ἐξοχὴ εἶναι μεγάλη ἡσυχία.

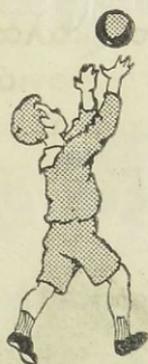
Ὅταν κανεὶς ἀρρωστήσῃ, πηγαίνει στὸ χωριό. Ἐκεῖ εἶναι ἡσυχία καὶ καθαρὸς ἀέρας. Στὸ χωριὸ χαίρεται κανένας τὶς τέσσαρες ἐποχὲς τοῦ ἔτους: Τὴν ἀνοιξὴ μὲ τὰ λουλούδια τῆς, τὸ καλοκαίρι μὲ τὶς δροσιές του, τὸ φθινόπωρο μὲ τὰ φρούτα του καὶ τὸ χειμῶνα μὲ τὰ χιόνια του.

Στὴν πόλη εἶναι καλὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὰ καταστήματα καὶ βλέπουν τὶς προθῆκες μὲ τὰ ὄμορφα δῶρα.

26. Τὸ τοπάκι μου

Τὸ καλό μου τὸ τοπάκι,
τὸ χρυσό μου παιγνιδάκι!
Μιά τοῦ δίνω πάει κάτω,
μιὰ φηλὰ πηδάει—νά το!
Κι ἂν στὸν τοῖχο τὸ κτυπήσω,
μοῦ γυρίζει πάλι πίσω.
Μοῦ τὸ ρίχνουν ἀπὸ πέρα
καὶ τὸ πιάνω στὸν ἀέρα.
Τὸ καλό μου τὸ τοπάκι,
τὸ χρυσό μου παιγνιδάκι!

27. Ο Γεώργος πιάνει ποντικούς

Ὁ Γεώργος κάθεται πολλή ὥρα κοιτάζοντας μιὰ ποντικότρυπα.

—Τί κάμνεις αὐτοῦ, Γεώργο; τοῦ λέγει ἡ μητέρα του.

—Σιγά, μητέρα! πιάνω ποντικούς.

—Ἐπιασες κανένα;

—Ναί, μητέρα! Ἄν πιάσω ἐκεῖνον, πού εἶναι στὴν τρυπα, καὶ ἄλλον ἓνα ἀκόμη, θὰ ἔχω δυό!

28. Τὸ ἔξυπνο ποντικάκι

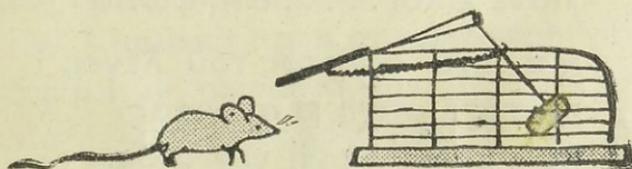
Μιὰ φορὰ ἓνα ποντικάκι ἐπλησίασε σὲ μιὰ φάκα.

Ἦτο στημένη στὴν ἄκρη τῆς ἀποθήκης. Τῆς εἶχαν βάλει μέσα φημένο τυρί, γιὰ νὰ μυρίζει.

Τὸ ποντικάκι ἐκατάλαβε τὶ τρέχει καὶ εἶπε : Χμ! Οἱ ἄνθρωποι ἔβαλαν παγίδα, γιὰ νὰ μὲ πιάσουν! Τοὺς πονηροὺς! Μὰ ἐμένα δὲν μὲ γελοῦν. Τὸ ξέρω καλά' ἂν τσιμπήσω, κλάπ! θὰ πέση ἡ φάκα καὶ θὰ μὲ πιάση. Ἔννοια σου, ἐγὼ προσέχω!

Τὸ τυρὶ ὁμῶς ἐμύριζε πολὺ νόστιμα. Ὁ ποντικούλης εἶπε : « Ἄς μυρισθῶ λιγάκι, λιγάκι μόνο! Μὲ τὸ μύρισμα δὲν πέφτει ἡ φάκα ».

Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο, μυρίζεται λίγο καὶ—ἀκουμβᾶ λίγο τὴ γλώσσουλα του στὸ τυρὶ. Κλάπ! πέφτει ἡ φάκα καὶ τὸ ἔξυπνο ποντικάκι εἶναι τῶρα φυλακισμένο.

29. Ὁ Στρατηγός.

Ὁ Τοτὸς χειροτονήθη
ἀπὸ τῶρα στρατηγός.
Ἀπὸ ἀδελφία καὶ ξαδελφία
σηματίζεται ὁ στρατός.

Μὲ ὀμπρέλλες γιὰ τουφέκια,
μὲ μπαστούνια γιὰ σπαθιά,
μὲ καρέκλες γιὰ κανόνια
πᾶνε ὅλοι . . . . . στὴ φωτιά!

Μά, ἐνῶ ὁ Τοτὸς τοῦ λέγει,
πὼς στὴ μάχη ὁ στρατὸς
πρέπει νὰ φανῆ γενναῖος,
ὅλους πιάνει πανικός!

Καὶ τὸ βάζουνε στὰ πόδια
καὶ στρατὸς καὶ στρατηγός,
γιατὶ πέρασε ἀπὸ μπρὸς των
ἕνας . . . ἕνας ποντικός!

30. Ἡ Κυριακὴ

Ποιά εἶναι ἡ καλύτερη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας;

Ἡ Κυριακή! Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὁ Νῖκος, ἡ Φανή καὶ ὁ Ἡλίας.

Ὁ πατέρας δὲν ἔχει δουλειά. Τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν σχολεῖο. Καὶ ἡ μητέρα θὰ ἡσυχάσῃ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Τὴν Κυριακὴ πρῶτὶ σηκώνονται, νίβονται καὶ φοροῦν τὰ καλά των.

Μαζὶ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία.

Ἀνάβουν τὸ κεράκι των, ἀσπάζονται τὶς εἰκόνες καὶ στέκονται μὲ εὐλάβεια. Ἀκούουν τοὺς ψάλτες καὶ τὸν παπᾶ, ποὺ φάλλουν.

Τελειώνει ή λειτουργία. Παίρνουν αντί-
δωρο άπ' του παπα τὸ χέρι καί γυρίζουν
στό σπίτι των χαρούμενα.

— Πῶς μοσχοβολοῦν τὰ παιδάκια
μου! λέγει ή γιαγιά, ποὺ ήλθαν άπό τήν
έκκλησία! Τώρα σᾶς αγαπάει ὁ Χρι-
στούλης. Έλάτε νά πάρετε τὸ πρωινό
σας καί ὕστερα νά παίξετε με τὰ ἄλ-
λα παιδιά.

Καί τὰ παιδιά παίζουν ὅλη τήν ήμέρα.

31. Ὁ ἀετός μου

Γιά κοιτάξετε κεῖ πάνω,
Ἕνα τέλειο ἀεροπλάνο!
Νά το! τώρα ἀνεβαίνει,
πάλι πίσω κατεβαίνει.....

Τὸ κορμί φτεροζυγίζει
τήν οὐρά του κύματίζει.
Τὸ σχοινάκι του ἀπλώνω,
τώρα πάλι τὸ μαζώνω....
Βάλε του σχοινὶ τρανὸ
ν' ἀνεβῆ στὸν οὐρανό!

32. Ἡ Πηγή.

Ἦτο καλοκαίρι. Ὁ ἥλιος ἔκαιε πολύ.

Ὁ Τάκης ἐπήγαινε φωμί τοῦ πατέρα του, πού ἐδούλευε στό ἀμπέλι.

Στό δρόμο ὅμως ἴδρωσε πολύ. Ἐκόλλησε τὸ στόμα του ἀπὸ τὴ δίψα. Νὰ εἶχε λίγο νεράκι!

Σὲ λίγη ὥρα ἔφθασε σὲ μιὰ δροσερὴ πηγή, πού ἦτο κοντὰ στό ἀμπέλι. Τὸ κρύο νεράκι ἔτρεχε γαργαριστό.

Ὁ Τάκης, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου τὴ συμβουλή, πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του, ἔτρεξε νὰ πιῇ. Ἦπιε, ἦπιε, ὅσο πού ἐχόρτασε.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ὅμως τοῦ ἦλθε

ζαλάδα. Τὸ βράδυ, μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἄρρωστησε βαρειαὶ καὶ ὑπόφερε πολὺ ὅσο νὰ γίνῃ καλά. Οἱ γονεῖς του ἐβασανίσθηκαν καὶ καταξωδεύθηκαν.

Γιατὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν πατέρα του ; Τοῦ ἔλεγε πάντα : « Ποτέ σου νὰ μὴν πί- νης νερὸ ἰδρωμένος ! »

33. Τὸ καλοκαίρι.

Ἦλθες, ἦλθες καλοκαίρι,
καὶ ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἐλαφρὰ φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρωδιὰ
καὶ λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιὰ.

34. Στή θάλασσα

Κάμνει ζέστη πολλή. Τὰ παιδιά θὰ κάμουν λουτρὸ στή θάλασσα. Γδύνονται στήν ἄμμο. Ὁ Γιάννης μπαίνει πρῶτος στή θάλασσα. ὦ, ὦ! φωνάζει καὶ κάμνει μιὰ βουτιά. Ὁ Κωστάκης μπαίνει δεύτερος. Πλάτς! πλάτς! κάμνει τρέχοντας μέσα στή θάλασσα. Παίρνει καὶ αὐτὸς βουτιά.

Τὰ ἄλλα παῖδιά, ποῦ εἶναι μικρότε-
ρα, διστάζουν νὰ μποῦν. Εἶναι κρύα ἡ
θάλασσα; ἐρωτοῦν.

—“Ὁχι! ὄχι! Ἐλάτε μέσα ὅλοι! Θὰ
παίξωμε!

Σὲ λίγο ὅλα τὰ παιδάκια εἶναι στὴ θά-
λασσα. Πλάτς, πλίτς! Κάμνουν βουτιές.
Πιτσιλίζονται μὲ τὸ νερό. Χορεύουν. Παί-
ζουν, γελοῦν. Τί χαρά!

“Ὑστερα βγαίνουν στὴν ἄμμο καὶ Παί-
ζουν.

“Ὅταν ἐπῆγαν στὰ σπίτια των, δὲν ἐ-
χόρταιναν. Τὸ λουτρὸ τοὺς εἶχε ἀνοίξει
τὴν ὄρεξη.

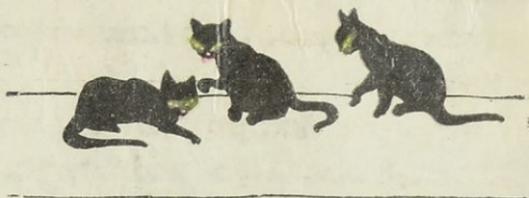
35. Τὸ καραβάκι

Ὁ Τάκης ἔφτιασε ἓνα καραβάκι. Στὴ μέση τοῦ ἔβαλε τὸ κατάρτι καὶ τὸ πανί.

Σήμερα εἶναι ωραῖος καιρός. Πρέπει ἢ Φωφούλα, ἢ κούκλα τῆς Μαίρης, νὰ κάμῃ ἓνα θαλασσινὸ περίπατο. Ὁ Τάκης βάζει τὸ καραβάκι μέσα στὸ νερό.

—Πρόσεχε, Φωφούλα! φωνάζει. Κάθησε προσεκτικά, γιατί θὰ πέσης στὴ θάλασσα! Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀκούει. Κουνιέται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τέλος: μπλούμ! πέφτει στὸ νερό.

Ὁ Πιστός ὅμως, ὁ καλὸς σκύλλος, πηδᾷ ἀμέσως στὸ νερό. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κόκκινο φορεματάκι καὶ τὴ βγάζει ἐξὺς στὴν ξηρά. Ἄν δὲν ἔτρεχε ὁ Πιστός, ἢ Φωφούλα θὰ ἐπνίγετο.

36. Τὰ τρία γατάκια

Ήσαν μιὰ φορά τρία μαῦρα γατάκια, μαῦρα σὰν πίσσα. Δὲν εἶχαν καμιὰ τρίχα ἄσπρη.

Μόνον ἡ μικρὴ μυτούλα των ἦτο τριανταφυλλένια καὶ τὰ ματάκια των ἦσαν πράσινα, χρυσοπράσινα.

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδιὰ ἡ μητέρα των ἐξαπλώθηκε κοντὰ στὴν ἀναμμένη φωτιά

καὶ τὰ ἐφώναξε νὰ ἔλθουν κοντά της νὰ κοιμηθοῦν.

Τὰ γατάκια ὅμως ἤθελαν νὰ παίξουν λιγάκι ἀκόμη.

—Εἶναι νωρὶς ἀκόμη! εἶπαν στὴ μάνα των. Θὰ παίξωμε λίγο καὶ ἔπειτα.....

—Τί θὰ κάμετε ἔπειτα; ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ μάνα των.

—Θέλουμε νὰ βγοῦμε λιγάκι ἔξω στὸν κήπο, νὰ ἰδοῦμε τὸ χιόνι, ποῦ πέφτει.

—Τὸ χιόνι νὰ ἰδῆτε; Κοιτάξτε νὰ μὴν κάμετε καμιὰ τέτοια τρέλα! Θὰ συναχωθῆτε καὶ θὰ ἀρρωστήσετε. Μὴν τὸ κουνήσετε ἀπ' ἐδῶ!

—Καλά, καλά! ὑποσχέθηκαν τὰ γατάκια καὶ ἐξακολούθησαν τὰ παιγνίδια των.

Σὲ λίγο ἡ μάνα των ἐκοιμήθηκε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸ τζάκι. Τὰ γατάκια, κυνηγώντας τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἔφθασαν ὡς τὴν θύρα τοῦ μαγειρείου.

2.

Ἔτυχε νὰ εἶναι μισάνοικτη ἡ θύρα.

Ἄμα τὴν εἶδαν ἔτσι ἀνοικτὴ, τὰ μαύρα γατάκια ἐκοίταζαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Καὶ συνενοήθησαν ἀμέσως. Τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, πατώντας στὰ νύχια των, ἐβγήκαν ἔξω.

Ἐξω ὅμως εἶχε μαζευθῆ πολὺ χιόνι, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ νωρίς. Τὰ γατάκια, ὅσο ἀπαλὰ καὶ ἂν ἐπατοῦσαν, ἐβυθίζοντο μέσα στὸ χιόνι. Ἐσήκωναν τὰ πόδια των καὶ τὰ ἐτίναζαν, νὰ φύγη τὸ χιόνι ποὺ εἶχε κολλήσει ἐπάνω των. Ἐτίναζαν καὶ τὴν οὐρά των, καὶ ἐπροχωροῦσαν σιγὰ σιγά.

Ἐξαφνα ὅμως ἄρχισε πάλι νὰ χιονίζει. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἐπάνω των. Τόσο ἀπαλά, ποὺ οὔτε τὸ ἔνοιωθαν. Μόνον, ὅταν ἐκοίταζε τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἔβλεπαν τὰ μουτράκια των καὶ τὴ ράχη των φορτωμένη ἀπὸ χιόνι.

—Τί ώραῖο, ποὺ εἶναι τὸ χιόνι! εἶπε τὸ ἓνα.

—Καὶ τί μαλακό! εἶπε τὸ ἄλλο.

—Εἶναι ὅμως κρύο καὶ βγάζει καὶ νερό, μόλις τὸ πατήσωμε, εἶπε τὸ τρίτο. Νὰ σᾶς πῶ, δὲ μ' ἀρέσει νὰ βρέχωνται τὰ πόδια μου. Ἄς γυρίσωμε πίσω!

—Βέβαια, πρέπει νὰ γυρίσωμε. Νὰ μὴν κρυώσωμε καὶ πάρωμε κανένα συνάχι.

Τὰ γατάκια ἐγύρισαν πίσω. Τί δυστυχία ὄμως! Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ἐμαζεύθη-
καν λοιπὸν καὶ τρία στὸ κατώφλι καὶ
ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν, πότε θὰ ἀνοίξη
ἡ θύρα.

Τὸ χιόνι τὰ ἐσκέπαζε. Τώρα ἀπὸ μαῦ-
ρα εἶχαν γίνει καὶ τὰ τρία κάτασπρα,
σὰν κουνελάκια μικρά. Ἐκρύωναν, ἐ-
τουρτούριζαν πολύ. Ἡ θύρα ὄμως δὲν
ἄνοιγε.

Ἄρχισαν τότε νὰ νιαουρίζουν παραπο-
νετικά καὶ τὰ τρία: «Νιάαου!»

Ἡ μητέρα των, μέσα στὸ σπίτι, εἶχε ξυ-
πνήσει καὶ τὰ ἐζητοῦσε.

—«Τί νὰ ἔγιναν αὐτὰ τὰ προκομμέ-
να;» ἔλεγε. «Ἔχει γοῦστο νὰ ἐβγῆκαν
μὲ τέτοιοι καιροὶ στὴν αὐλή!»

Καὶ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε στὸ μαγει-
ρεῖο.

4.

Ἄκουσε τότε τὰ νιαουρίσματα ἔξω
στὴν αὐλή, ἐμπρὸς στὴν θύρα τοῦ μα-
γειρείου, καὶ ἔτρεξεν ἐκεῖ.

—Νὰ ἰδῆς, πού θὰ εἶναι τὰ γατάκια μου! εἶπε μὲ τὸ νοῦ της.

Ἡ θύρα εἶχε μιὰ χαραμάδα καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκοίταξεν ἔξω. Εἶδεν ἡ γάτα τὰ τρία γατάκια, πού ἦσαν κάτασπρα ἀπὸ τὸ χιόνι, καὶ εἶπε:

—Μπά! Αὐτὰ εἶναι ξένα γατιά! εἶναι ἄσπρα, κάτασπρα! Θὰ εἶναι τὰ γατάκια τῆς γειτόνισσάς μου, τῆς Ἀσπρούλας. Καὶ ἐγύρισε πίσω νὰ τὰ ζητήσῃ ἄλλου.

Ἔτσι τὰ γατάκια ἔμειναν ἔξω ὅλη τὴ νύκτα. Ἐτουρτούριζαν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ μόνον τὸ πρωί, ὅταν ἀνοιξοῦν ἡ θύρα, ἐχώθηκαν μέσα στὸ μαγειρεῖο ξεπαγιασμένα.

Ποῦ νὰ παρακούσουν ἄλλοτε τὴ μητέρα των τὰ γατάκια! Ἐνθυμοῦντο τὰ χιόνια καὶ ἔτρεμαν.

37. Ὁ χορὸς τῆς χελώνας

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ
ἔστησε ὁ λαγὸς χορὸ.
Τὸ τζιτζίκι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική
καὶ ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε
καὶ ὅλοι θαύμαζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει καὶ θαρρεῖ,
πὼς χορὸ κ' ἐκείνη ξέρει,
καὶ φωνάζει στὸ λαγό :
— Ἔλα ! πιάσε μου τὸ χέρι,
νὰ σ' ἀκολουθῶ κ' ἐγώ.

Ὁ λαγὸς καιρὸ δὲν χάνει
ἀπ' τὸ χέρι τῆς τὴν πιάνει
καὶ μὲ τὸ χορὸ προβαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελᾷ.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη
πέφτει καὶ κατακυλᾷ!

38. Οἱ κρότοι.

Τὸ κριθάρι οἱ γοργοὶ
ἀλωνίζου γεωργοί :
Τσίκι, τσάκ, τσίκι τσά !
Τσίκι, τσίκι, τσίκι τσά !

Δέτε ἐκεῖ τοὺς κυνηγοὺς,
πῶς σκοτώνουν τοὺς λαγούς :
Μπάμ καὶ μπούμ, μπάμ καὶ μπούμ !
Μπάμ καὶ μπάμ καὶ μπάμ καὶ μπούμ !

Καβαλάρης πηλαλεῖ
καὶ φωνάζει καὶ λαλεῖ :
Κίπι κόπ, κίπι κόπ !
Κίπι, κίπι, κίπι, κόπ !

Κανδηλανάφτης μὲ σχοινὶ
τὴν καμπάνα τὴν κινεῖ :
Ντάγκα, ντάγκ, ντάγκα ντάγκ !
Ντάγκα, ντάγκα, ντάγκα, ντάγκ !

Μέσ' στή βάρκα τὰ παιδιὰ
πιτσιλίζουν στὰ νερά:
Πίτσι, πλάτς! πίτσι πλάτς!
Πίτσι, πίτσι, πίτσι, πλάτς!

Στρατιῶτες περπατοῦν
Καὶ τὰ τύμπανα κροτοῦν:
Τρατατά, τρατατά!
Τράτα, τράτα, τρατατά!

Τοῦ βαρκάρη τὸ παιδί
μέσ' στὸ δρόμο τραγουδεῖ:
Τραλαλά, τραλαλά!
τραλαλά, λαλά λαλά!